Departamentul de servicii poştale al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase.

Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS ‘94 DIFUZARE S.R.L.; Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Titlu original (eng.): A man worth loving

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale MOORE, DARCY

Fata cu unicorn / Darcy Moore Traducător: Luminiţa Bobocea Bucureşti: Alcris, 2005.

ISBN 973-646-411-3

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, loan (Lector)

III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor) 821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA “

DARCY MOORE

Fata cu unicorn

ALCRIS

Va recomandăm:

562. Mai bine mai târziu - Susan Doyle

In termenii testamentului tatălui ei, Regan are doar cinci săptămâni în care să-şi găsească un soţ, ori îşi pierde iubitul cămin familial. Aşa că atunci când Keir Anderson îi iese în cale din senin, reînviindu-i amintiri din trecut, îi cere să se căsătorească temporar cu ea, ca şi cum ar încheia o mică afacere. Cu toate că atunci când se întâlniseră ultima dată Regan îl refuzase cu trufie, de data aceasta Keir acceptă propunerea ei.

563. Pandora şi magicianul - Suzanne Ashley

Cu un zâmbet radios, Clark se întoarse spre calculator.

-Pandora, trezeşte-te, spuse el.

-Bună seara, Clark, răspunse maşina cu un glas plăcut de femeie.

Tania deschise ochii, stupefiată. Aşadar, spusese adevărul! Magicianul crease o inteligenţă artificială...

-Clark, e cineva cu tine? întrebă calculatorul.

-Da. Ţi-o prezint pe prietena mea, Tania.

« Prietena lui ! » Tania se înroşi de ciudă. Dac-ar fi ştiut.

564. Planul lui Liz - Isobel Cook

Proprietatea din Auckland pusă în vânzare părea să corespundă exact planului lui Liz - înfiinţarea unei şcoli de călărie pentru copiii infirmi. Aşadar, se grăbi s-o cumpere, chiar fără s-o fi văzut înainte. In ciuda şocului avut când ajunse la faţa locului şi văzu starea în care se afla, Liz nu se dădu bătută.

Capitolul 1

La ieşirea din gară, Claire ezită câteva clipe, orbită de strălucirea puternică a soarelui. Cu o zi înainte, seara, vedea încă dispărând în spatele unui văl de ploaie şi burniţă, falezele ceţoase ale Denverului; astăzi, cu ochii larg deschişi, dar spre o altă lume, de-abia putea crede unde se afla.

Pe zidurile caselor colorate, roz, albastre sau galbene, spălate de soare, se profilau siluetele

palmierilor exotici. Pe terasele cafenelelor, clienţii îşi beau liniştiţi răcoritoarele, protejaţi de storurile multicolore. Si acele buticuri, atât de fermecătoare, cu croasantele frumos aşezate şi cu rafturile stând să se prăbuşească sub povara fructelor...

- Miss Stretton?

Fata tresări, uşurată că cineva venise s-o aştepte. Telegrafiase ora sosirii sale, dar prea târziu pentru a i se mai putea răspunde. Fu surprinsă de uniforma pe care o purta interlocutorul său. Trebuie că domnul Tribout îi închiriase un taxi.

- Eu sunt, spuse ea zâmbind. Veniţi din partea domnului Tribout?

- Trebuie să vă conduc la hotelul Saint-Hilaire, domnişoară!

O ajută să se urce în limuzina gri care staţionase la câţiva metri depărtare şi porni, imediat ce fu în maşină.

Claire ştia de la început că misiunea ei nu va fi uşoară. Judecând după această primire, familia Tribout nu părea dispusă s-o înlesnească. Faţadele pitoreşti care puţin mai devreme o încântaseră, treceau acum prin faţa ei fără să-i mai reţină privirea, care devenise îngândurată.

Claire Stretton era mezina unei familii din Cornwall, care se stabilise în urmă cu câteva generaţii pe câteva bucăţi de pământ ingrat, bătut de mare şi de vânt. Trevillon era numele fermei unde Edward Stretton se ocupa cu creşterea oilor şi cultura cartofilor. Toate acestea îi aduceau, fără îndoială, un venit redus, dar în schimb primăvara, valea şi câmpia de la Trevillon se acopereau cu narcise. Viaţa la fermă era grea, dar lui Edward Stretton îi plăcea astfel şi nici nu-şi imagina alta pentru singurul său fiu, Paul, care urma, în mod firesc, cursurile unui colegiu agricol. Cu toate acestea, în timpul unei vacanţe petrecute la Val de Loire, Paul întâlni o tânără franţuzoaică, Madeleine Tribout, cu care, nu după mult timp se şi căsători. Tatăl lui Madeleine avea un mare domeniu viticol. Il angajă pe Paul pentru a-l ajuta. Câţiva ani mai târziu, domnul Tribout se pensionă şi se retrase pe Coasta de Azur, iar astfel Paul rămase singurul proprietar al terenului.

Jignit de dubla alegere pe care o făcuse fiul său, aceea de a trăi în Franţa şi de a se căsători cu o franţuzoaică, Edward Stretton refuzase să asiste la căsătoria lui şi nu răspunsese niciodată scrisorilor trimise de Paul. Datorită acestei situaţii, Claire suferea. Fata întreţinuse cu fratele ei o corespondenţă neîncetată, păstrându-şi speranţa că într-o zi tatăl şi fiul aveau să se împace. însă din păcate, la puţin timp după ce Paul se căsători, mama sa murise şi tragedia făcuse ca durerea şi amărăciunea tatălui să se adâncească şi mai mult.

Nici chiar naşterea nepoţilor nu putuse să-i scadă ranchiuna.

-Jean Paul! exclamase el aruncând scrisoarea lui Paul care-i anunţa venirea pe lume a primului său fiu. Nepotul meu are un nume francez!

- Dar e normal, tată, îl apărase Claire. Doar trăieşte în Franţa...

Drept răspuns, Edward Stretton îşi încălţase cizmele şi ieşise afară, în furtună, trântind uşa în spatele lui. Când se întoarse, faţa lui era atât de întunecată, încât Claire nu mai îndrăzni să redeschidă acel subiect.

Si-ar fi dorit foarte mult să-şi revadă fratele şi să-şi cunoască cumnata, dar numai la gândul acestei întâlniri, tatăl său fusese atât de mânios, încât fata renunţase. îşi iubea enorm tatăl; regreta şi-i înţelegea din toată inima supărarea şi singurătatea, chiar dacă el însuşi era în parte responsabil pentru ele. Neliniştea care-l măcina nu făcuse cu trecerea

anilor decât să crească şi mai mult. Claire vedea că era din ce în ce mai sfâşiat între ura pentru fiul său şi dorinţa arzătoare de a-l revedea. Din păcate, însă, în fiinţa lui Edward domnea mândria.

După moartea mamei sale, Claire preluase conducerea casei, renunţând la ambiţia de a face studii de infirmieră. Se considera mulţumită de soarta ei, dar se simţea totuşi singură şi simţea că vieţii sale îi lipsea deschiderea. Cei mai apropiaţi vecini erau, ca şi ei, lucrători ai pământului şi, ca şi ei, munceau de dimineaţă până seara. De viaţă socială, nici nu era vorba.

Sora ei mai mare, Ann, părăsise de mult timp austerul Trevillon. Era secretara unui important om de afaceri londonez si locuia într-o garsonieră foarte drăguţă, la ultimul etaj al unui bloc din Chelsea, de unde se vedea Tamisa. Vizitele ei la Trevillon erau rare si atitudinea faţă de Claire plină de milă binevoitoare.

- Cum poţi să trăieşti în văgăuna asta? Fără magazine! Fără nici o distracţie! Eu, una, aş înnebuni...

Claire o privise gânditoare şi cine altcineva, dacă nu ea, ar fi avut grijă de tatăl ei, cine l-ar fi convins să mănânce în fiecare zi şi să-şi schimbe hainele când se întorcea de la câmp, asudat şi pătruns de frig? Dacă ar fi rămas singur, Edward s-ar fi cufundat în disperare.

Intr-adevăr, Ann lăsase în sufletul surorii sale o povară apăsătoare. Totuşi, Claire nu-i purta pică. Pur

şi simplu stilul de viaţă pe care-l impunea Trevillon, era incapabil s-o satisfacă pe frumoasa Ann.

Aceasta nu putea să se simtă împlinită decât în marea şi zgomotoasa capitală, aşa cum Paul, la rândul lui îşi găsise fericirea într-una din văile însorite ale Franţei. Pentru Claire, soarta alesese cu totul altfel şi ea părea să-şi accepte destinul cu resemnare, chiar dacă uneori trebuia să-şi înăbuşe câte o dorinţă ascunsă.

Remuşcările lui Ann faţă de sora ei mai mică se materializau câteodată în pachete imense, pe care Claire le desfăcea entuziasmată în bucătărie, imediat ce poştaşul se întorcea să plece. Lenjerii uşoare, cămăşi elegante, rafinate... Arătau ciudat înşirate acolo, pe acea masă rustică, dar Claire le purta cu bucurie sâmbetele, când făcea cumpărături în oraşul vecin.

Astfel se scurgea viaţa sa. Intr-o rutină senină, pe care telegrama primită cu două luni în urmă o risipise subit. Edward
Stretton citise primul telegrama. Din grădină, Claire auzise un strigăt teribil. Fugise la tatăl său şi-l găsise zăcând pe podea, cu faţa palidă şi desfigurată.

Claire citise la rândul ei telegrama care-i scăpase tatălui său din mână şi, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, formase numărul de telefon al doctorului, care din fericire nu întârziase să apară. Edward Stretton făcuse un infarct, dar medicul dădu un pronostic încurajant. Puternicul Edward îşi va reveni curând, cu două condiţii: repaus absolut şi îngrijire permanentă.

Timp de câteva săptămâni frenetice, Claire făcuse de două ori pe zi naveta între spital şi fermă, până când bolnavul putu fi adus la Trevillon şi ea putu să-şi manifeste talentele de infirmieră lipsită de experienţă, dar devotată.

îngrijirea tatălui său şi celelalte multe alte ocupaţii nu-i lăsaseră prea mult timp pentru a înţelege cu adevărat tragedia pe care o anunţa telegrama: accidentul de maşină în care Paul şi Madeleine muriseră. Telegrafiase familiei Tribout pentru a o anunţa de infarctul tatălui ei şi de imposibilitatea de a asista la înmormântarea fratelui şi a cumnatei ei. Apoi le scrisese o scrisoare mai lungă. Si copiii? Cum se simţeau copiii după acest eveniment înspăimântător? întreba ea. Primi un răspuns scurt. Familia Tribout o asigura că Jean-Paul şi Marie-Claire erau înconjuraţi de toată grija şi de toată afecţiunea posibile. Scrisoarea nu făcea nici o aluzie la tatăl ei. Claire le înţelegea foarte bine resentimentele faţă de Edward, care fusese atât de dur cu fata lor. Dar nefericirea pe care o împărtăşeau n-ar fi putut oare să unească cele două familii?

înţelegea încă şi mai bine atitudinea crâncenă a tatălui ei. Dispariţia lui Paul şi la un timp atât de scurt, moartea soţiei sale, fuseseră pentru el şocuri cu adevărat puternice. Câteva luni bune rătăcise ca o fantomă prin acea fermă, al cărui suflet fusese soţia lui, şi al cărui moştenitor şi viitor stăpân fusese desemnat Paul.

Familia Tribout, care nu-l cunoştea pe Edward, nu

putea, evident, să admită faptul că, deşi refuza să-şi vadă fiul, totuşi acesta îl iubea...

Imediat ce se simţise mai bine, Edward se interesase de nepoţii săi. Moartea lui Paul îl schimbase complet. Din acel moment, singura sa dorinţă era să-şi ţină în braţe nepotul şi chiar şi doctorul era de părere că de aceasta depindea însănătoşirea lui. Nu vedea altă modalitate, în afară de aceea de a-i aduce lui Edward cei doi nepoţi, pentru a pune capăt o dată pentru totdeauna tensiunii neîncetate a pacientului său.

Aşa că medicul o convinse pe Claire, care era sceptică şi reticentă, să meargă în Franţa pentru a se întâlni cu soţii Tribout. Ann, al cărui şef era în Statele Unite pentru o lună de zile, se oferi să aibă grijă de tatăl lor cât timp sora ei va fi plecată.

- Dumnezeu ştie cât mi-ar fi plăcut o vacanţă în sudul Franţei. Dar să mă întorc cu doi plozi plângăcioşi după mine, nu, mulţumesc! Sinceră să fiu, nu mă simt în stare, îi mărturisise ea surorii ei.

De altfel, nici Peter Dillon, vecinul cel mai apropiat, nu se menajase pentru a-i scoate din impas după infarctul lui Edward. Va avea şi el grijă în continuare de oile fermei şi mama lui va veni şi ea de trei ori pe săptămână, pentru a-i da o mână de ajutor lui Ann. Claire, perspicace, bănuia că în felul acela, doamna Dillon, care se temea să nu-şi piardă fiul, putea astfel să-l supravegheze. De zece ani văduvă, se agăţa de Peter, cu tandreţe, poate, dar cu câtă

încăpăţânare! Cu doi ani în urmă, Claire şi Peter fuseseră destul de apropiaţi. Imediat însă ce descoperise acea dragoste încă incipientă doamna Dillon îşi adună ultimele forţe şi-i puse capăt.

Claire scrise soţilor Tribout şi primi de la ei un răspuns rece şi curtenitor. O aşteptau; îi rezervaseră o cameră la hotel. Scrisoarea lor renăscu speranţa în inima încă slăbită a lui Edward. Tatăl o imploră pe fată să-i aducă copii în Anglia. Pentru o simplă vizită, nimic mai mult. Era sigur că fata va reuşi să-i convingă pe soţii Tribout să-i acorde această mângâiere.

Claire însă se simţea dezarmată în faţa dificilei sarcini pe care i-o încredinţase tatăl ei. Vizita ei la familia Tribout avea mari şanse să fie un eşec total căci, obiectiv vorbind, acei oameni aveau suficiente motive pentru a-i respinge cererea. Totuşi, gândindu-se la tatăl ei, Claire era hotărâtă să facă imposibilul pentru a realiza unica şi cea mai scumpă dorinţă a lui.

Era cufundată încă în gândurile sale când limuzina gri intră pe aleea mărginită de cu palmieri a unei grădini admirabil întreţinute: peluze verzi şi catifelate smălţuite cu brazde de flori, cu un bun-gust impecabil. Printre tufişurile de trandafiri şi de petunii, localnicii hotelului se adăposteau sub luxoasele umbrele de soare.

Şoferul opri în faţa intrării moderne, decorată cu ghivece de flori, şi se grăbi să-i deschidă uşa. La prima privire pe care o aruncă hotelului, Claire se

panică. Această clădire luxoasă era diametral opusă căsuţelor rustice din Cornowall. Nici nu îndrăznea să se gândească cât ar fi putut costa o noapte în acel palat. Ce-şi imagina familia Tribout, pentru Dumnezeu?

Şoferul o aştepta, ţinându-i modesta valiză şi fata îl urmă în hol. Un portar în uniformă îi deschise uşa, părând puţin surprins, dar deja un alt tânăr o luase înaintea fetei şi se înclină, murmurându-i numele.

- Doriţi să semnaţi confirmarea de primire, domnişoară?

In timp ce semna, acesta îi întinse lacheului cheia şi se înclină din nou înaintea fetei.

- Am ales pentru dumneavoastră apartamentul Regence.

Prea uluită pentru a putea răspunde, Claire îl urmă până la
lift. Un apartament! Soţii Tribout îşi pierduseră minţile! Le ceruse o pensiune modestă şi liniştită, nu un palat pentru milionari!

Era atât de absorbită de gândurile sale încât, fără să vrea, se ciocni de un cuplu. In mod ingrat, geanta femeii căzu pe jos.

Stacojie la faţă, Claire, îşi ceru mii de scuze... Victimele neîndemânării sale aveau exact ţinuta unor clienţi bogaţi ai unui hotel bogat. Erau tipice acele haine sobre şi costisitoare. Tipică de asemenea şi încrederea senină şi semeaţă a celor care le purtau.

Femeia părea de vreo treizeci de ani. Avea o alură pariziană, cu o faţă fină, cu părul şaten, frumos

ridicat într-un coc şi cu un machiaj fabulos. Claire observă dintr-o singură privire delicata rochie din mătase bej, strălucirea discretă a perlelor şi calitatea parfumului care plutea în jurul acestei apariţii răpitoare.

Fata simţi şi mai puternic simplitatea hainelor sale. Micul taior de culoarea mării, pe care ea însăşi îl croise, era admirat la Trevillon. Aici, însă, era altceva.

Bărbatul, care se aplecase pentru a ridica geanta însoţitoarei sale, îi surâse amabil lui Claire. Era partenerul ideal pentru această franţuzoaică sofisticată.

Inalt, cu tenul mat şi cu părul negru, purta un costum care făcea puţin notă discordantă cu acea atmosferă de vacanţă. Obrajii săi supţi şi maxilarul proeminent dădeau o impresie de forţă şi de aroganţă care-i repugnă imediat lui Claire. Işi întoarse privirea de la acest chip, seducător la urma urmelor, dar care o privea cu o insistenţă stânjenitoare, puţin batjocoritoare, şi care părea că spune că ar fi fost mai bine dacă fata ar fi urcat pe scări.

în lift, Claire se mai destinse puţin. Ce încercare ar fi fost să trăiască mai mult timp printre asemenea oameni? Imediat ce va fi posibil, îşi va căuta un hotel mai potrivit gusturilor şi buzunarului ei, un loc plăcut unde nimeni n-o va face să îndure asemenea umilinţe.

Gorunul o conduse până la uşa camerei, pe care o deschise cu un gest larg. Claire aproape că vru să se întoarcă şi să se năpustească pur şi simplu afară din

hotel, când văzu covoarele groase, mobila tapiţată în catifea, bibelourile, porţelanurile, frumosul buchet de flori aşezat cu grijă pe masa din dreptul ferestrei.

Gorunul îi duse valiza în cameră, care îi păru lui Claire la fel de absurd de somptuoasă cu perdelele sale şi cu mobila acoperită cu bronz. Arătând spre telefonul de pe masă, băiatul îi spuse zâmbind:

- Dacă doriţi ceva, puteţi suna la recepţie, indiferent de oră. Vă urez o şedere plăcută.

Claire căută cu un gest nervos în geantă, dar băiatul îi zâmbi din nou:

- Mulţumesc, domnişoară, dar nu acceptăm bacşişuri.

Pentru a doua oară în acea zi, Claire se înroşi. După ce băiatul
plecă, făcu turul apartamentului cu un sentiment de admiraţie, dar de stânjeneală, totodată. Apoi îşi numără banii pentru călătorie. O noapte în acel palat i-ar lăsa un gol serios în portofel. Ar fi putut, bineînţeles, s-o roage pe Ann să-i trimită câteva fonduri suplimentare, dar atâta timp cât tatăl său nu putea să lucreze, aceasta era o problemă delicată. Eh! Va fi de două ori mai atentă la cheltuirea banilor, iată ce va face.

Era ciudat pentru ea să viziteze acel apartament, gândindu-se la camera ei de la Trevillon. Amintindu-şi de perdelele căptuşite şi de pătura de pe pat pe care o lucrase chiar bunica ei, fata se înduioşă.

In faţa oglinzii, Claire făcu o oprire mai lungă. Nici

prea înaltă, nici prea scundă, subţire, avea o piele strălucitoare, de fată crescută la aer curat, care nu trebuia să recurgă la artificii pentru a radia lumină. Aici, însă, în comparaţie cu machiajul sofisticat al tinerei din hol, rujul său discret nu mai era punctul său forte. Dându-şi părul peste cap, făcu o grimasă în oglinda care-i reflecta imaginea.

Ann avea dreptate. Trebuia să încerce un machiaj mai strident, sau poate o coafură nouă. La Trevillon nu conta felul în care arăta. La Saint-Hilaire, această problemă apărea într-o lumină diferită.

Ochii săi de un albastru închis priviră îndelung chipul reflectat în oglindă - nasul puţin cârn, gura mică şi obrajii slabi despre care nu s-ar fi putut spune prea multe. Nu era nimic în ea care să atragă atenţia...

Claire nu era conştientă de frumuseţea pe care i-o dădeau contrastul ochilor liliachii şi al părului extrem de blond şi mătăsos, conturul senzual al buzelor şi, mai ales, tenul curat al feţei. Tocmai se întreba cum să ia legătura cu familia Tribout, când cineva bătu la uţă.

Vizitatorul era un bărbat între două vârste, îmbrăcat la patru ace şi care părea extrem de manierat.

- Mă numesc Pierre Frantbois, domnişoară, şi sunt administratorul acestui hotel. Domnul de Cerisy doreşte să mă asigur de confortul dumneavoastră. Apartamentul e pe placul dumneavoastră?

- Absolut, îl asigură Claire, surprinsă că era tratată

întocmai ca o clientă bogată şi importantă. Oare într-atât să se fi înşelat familia Tribout asupra averii tatălui său...?

- îmi pare bine. Domnul de Cerisy s-ar bucura dacă i-aţi face onoarea să luaţi masa cu el în această seară.

- Domnul de Cerisy? Mă tem că...

- Domnul de Cerisy e proprietarul hotelului Saint-Hilaire, şi un prieten al domnului Tribout.

- înţeleg, spuse Claire care pricepea de fapt din ce în ce mai puţin. Cu siguranţă, domnul Tribout va lua şi el masa cu noi?...

Dar asupra acestei chestiuni administratorul nu vru să se compromită.

- Cu siguranţă... Pot să-i transmit domnului de Cerisy că i-aţi acceptat invitaţia?

Fata aprobă şi bărbatul plecă. După ce acesta se retrase, făcu o baie lungă. Sărurile parfumate oferite de hotel erau savuroase, iar prosoapele galbene, în ton cu marmura de pe jos, erau de o moliciune cum nu mai încercase.

Singura rochie de seară a lui Claire pe care o luase la insistenţele surorii ei era propria ei creaţie: o rochie simplă, albastră, vaporoasă, tip furou pe care n-o purtase decât o singură dată.

Coborând pentru a se duce la recepţie, se întreba distrată, cum arăta domnul de Cerisy. Avea, probabil, vreo şaizeci de ani, din moment ce era prieten cu domnul Tribout. îngrijit, manierat şi protector, ca şi administratorul hotelului său, dommnul

Frantbois. Spera că va fi la fel de cumsecade ca şi acesta, căci voia să-i spună că nu-şi va putea permite să rămână mult timp în acel hotel.

Văzând-o apropiindu-se de el, recepţionerul îi zâmbi amabil. Işi spuse numele şi el luă telefonul. Vorbea liniştit, fără să-şi ia privirea de la ea, dar franceza lui era prea rapidă pentru Claire.

- Domnul de Cerisy va veni imediat, o anunţă el.

Fata îi mulţumi printr-o înclinare a capului şi se îndreptă spre un fotoliu din holul hotelului, în dorinţa de a-l evita pe bărbatul cu care se ciocnise câteva ore mai devreme, şi care venea acum spre ea.

- Bună seara, miss Stretton. Imi pare bine să vă cunosc, spuse el cu o voce blândă, arcuindu-şi puţin sprâncenele.

Claire reuşi să-şi smulgă un zâmbet, dar în sinea sa îşi blestema soarta. Trebuia să fie chiar acel om? Era probabil o greşeală... Dar, nu, era imposibil să fie o greşeală şi ea ştia asta foarte bine.

- Domnul de Cerisy? întrebă ea pe un ton cam aspru.

Bărbatul înclină capul în semn de aprobare, fără a renunţa la
acea expresie ironică.

Claire nu era o actriţă bună. Nu se putu abţine să nu ofteze uşor. Gândul că va trebui să petreacă câteva ore în compania acestui om îi era pur şi simplu insuportabil. Puţina încredere pe care o avea în sine în momentele bune, era pe cale s-o părăsească, în mod laş, chiar acum când avea cea

mai mare nevoie de ea. Claire era derutată.

- Cred că putem să mergem să luăm masa chiar acum, spuse el pe un ton neutru, continuând s-o privească.

O luă de braţ pentru a o conduce printre mese până într-un colţ al restaurantului, puţin mai izolat de restul sălii, printr-un umbrar acoperit de iederă şi de câteva plante căţărătoare, pe care Claire nu le cunoştea.

Avu un nou şoc atunci când chelnerul îi aduse un imens meniu îmbrăcat într-o legătură de piele. O altă încercare la care era supusă! Dacă s-ar fi aflat în alte împrejurări, s-ar fi bucurat să încerce să descifreze toate acele nume ciudate de feluri de mâncare. în faţa acestui bărbat, însă, se simţea cu totul dezorientată. Franceza pe care o ştia, o trăda şi ea, abandonând-o; din toate acele denumiri pompoase, nu înţelegea nici una.

- îmi permiteţi?

Vocea calmă şi puţin ironică a bărbatului o făcu să tresară.

Fixând-o cu ochii lui cenuşă, Cerisy întinsese mâna spre ea, deasupra mesei, pentru a-i lua meniul. Cu pumnii strânşi pentru a-şi calma tremurul mâinilor, fata îl urmărea cum comanda cu o voce fermă şi hotărâtă. Chelnerul se înclină şi se retrase în tăcere.

însoţitorul ei se aplecă spre ea pentru a o studia.

- Aşadar, sunteţi sora mai mică a lui Paul?

- îl cunoaşteţi pe fratele meu?

El ridică puţin din umeri, nişte umeri puternici, puşi în valoare de croiala iscusită a sacoului.

-îl cunoşteam foarte bine. Ce accident tragic! Vă mărturisesc că am fost cu totul bulversat.

- într-adevăr. Vestea aproape că l-a ucis pe tatăl meu, spuse ea pe un ton reţinut.

Ochii lui Cerisy se micşorară.

- Şi totuşi, tatăl dumneavoastră nu se prea îngrijora de Paul, când acesta trăia.

Faţa lui Claire se înăspri şi fata îl privi cu dispreţ, dar el nu-i dădu timp să protesteze.

- N-aş vrea să vă jignesc, dar Paul mi-a vorbit mult despre asta. Şovinismul tatălui dumneavoastră, îngustimea minţii lui, l-au rănit profund.

Claire ştia că interlocutorul său avea dreptate. Cu toate acestea, îi era foarte greu să audă un străin vorbind astfel despre tatăl său.

- Tatăl meu a fost şi el profund rănit, ripostă ea cu ardoare. Familia Stretton deţine Trevillonul de două secole. Tatăl meu avea dreptul să spere că fiul său va continua tradiţia. Cu atât mai mult cu cât Paul iubea agricultura. Acum va trebui să vindem ferma, doar dacă... Fata tăcu, roşind. Aceasta era o afacere de familie, strict personală.

Cerisy nu trebuia amestecat. Dar acesta ghici ce voia să spună.

- ...doar dacă dumneavoastră nu vă veţi căsători cu un băiat cumsecade care să accepte să preaia cultivarea unui pământ arid...

- Trevillion nu e arid! îl întrerupse Claire, iritată.

Bine întreţinută, ferma dă un aport bun. Tatăl meu e foarte mândru de exploatarea ei.

- Şi dumneavoastră?

- Eu?

- Da. Şi dumneavoastră sunteţi la fel de mândră ca tatăl dumneavoastră de acea fermă pierdută în fundul Cornowalului? Paul se întreba dacă vă veţi căsători cu un fermier de prin împrejurimi şi dacă veţi continua să trăiţi la Trevillon când tatăl dumneavoastră nu va mai putea munci.

- Evident, îmi iubesc casa, spuse ea cu răceală.

- Şi băiatul? Cum se numeşte? Peter nu-mai-ştiu-cum... Credeţi că va accepta să exploateze ferma dumneavoastră, pe lângă a sa? Sau vreţi să-l rugaţi să renunţe la a lui pentru a-şi consacra toate eforturile Trevillonului?

Claire era surprinsă şi furioasă totodată. Din când în când, îl menţionase pe Peter Dillon în scrisorile ei către Paul, dar niciodată nu şi-ar fi închipuit că acesta va înflori atât de mult ceea ce-i spusese ea. Şi să meargă atât de departe încât să discute cu acest individ despre asta, nu mai putea concepe! Şi cum îndrăznea Cerisy să se amestece în treburile ei şi ale lui Peter, ca şi cum ar fi avut toate drepturile asupra vieţiie ei personale?

- Nu văd ce vă permite să-mi puneţi aceste întrebări, domnule Cerisy, spuse ea, încercând să-şi controleze vocea.

- Scuzaţi-mă. Paul mi-a vorbit atât de mult despre dumneavoastră... încât am uitat că de fapt nici nu ne

cunoaştem. Ştiţi, Paul îmi citea des pasaje din scrisorile dumneavoastră.

-Adevărat?

Pe faţa lui Claire se citeau neîncrederea şi o cumplită răceală. Era clar că se simţea în inferioritate în faţa acestui om despre care nu ştia absolut nimic şi care părea că ştie atât de multe despre ea.

îşi aminti că Paul îi pomenise în scrisorile sale de un prieten foarte apropiat. îi spusese Louis, pur şi simplu. Acest Louis pe care Paul părea că-l apreciază atât, era fără îndoială chiar acel bărbat care se afla acum în faţa ei. Nu-şi mai amintea prea bine tot ce-i povestise Paul despre el, dar îşi aduse aminte că acel Louis locuia undeva pe malul Loirei.

Chelnerul îi servi repede şi cu îndemânare. Din fericire, constată Claire uşurată, Cerisy alesese un meniu simplu: languste, la aperitiv; o bucată de carne de vită stropită cu un sos subţire şi, ca desert îngheţată cu fructe.

Cinau în tăcere, într-o tăcere jenantă. Din când în când, însoţitorul ei mai făcea câte o remarcă banală, la care fata dădea un răspuns scurt.

Ii propuse să ia cafeaua în biroul lui. Era o cameră mare, sobră şi foarte masculină: o masă lungă acoperită cu piele maro, fotolii din piele de aceeaşi culoare şi câteva obiecte din metal. La geamuri, perdele bej care filtrau în mod foarte plăcut lumina. Ansamblul interiorului dădea mai degrabă o impresie austeră, care contrasta cu decorul abundent din restul hotelului.

Cerisy îi oferi lui Claire un fotoliu şi o servi cu o ţigară, dar fata nu fuma. El aprinse una, dar doar după ce-i ceru permisiunea.

Un chelner le aduse tava cu cafea şi apoi se retrase imediat, la un semn al lui Cerisy.

- Doriţi zahăr? o întrebă el.

Claire făcu semn că voia. Bărbatul umplu două ceşti, îi aduse una fetei şi apoi se aşeză pe scaunul de la birou.

„Acum îmi va spune, cum pot să iau legătura cu soţii Tribout şi când mă voi putea întâlni cu copiii”, se gândi Claire.

- Domnişoară, începu el să vorbească, cu o voce autoritară, cunosc foarte bine motivul pentru care sunteţi aici. Domnul Tribout m-a rugat să vorbesc cu dumneavoastră şi să vă înştiinţez, cât mai repede şi cât mai clar posibil, că este exclus ca cei doi copii să meargă împreună cu dumneavoastră în Anglia.

Capitolul 2

Timp de câteva momente, Claire rămase mută de uimire.

Inainte măcar de a-şi vedea nepoţii, i se refuza permisiunea de a-i lua cu ea în Anglia. La gândul suferinţei tatălui ei, o mânie surdă puse stăpânire pe ea. Acum că Paul nu mai era în viaţă, speranţa că-şi va cunoaşte nepoţii era pentru el singura şansă de salvare. Familia Tribout n-avea dreptul să i-o ia. Cu mâinile bronzate aşezate calm pe birou, Louis de Cerisy aştepta un răspuns.

- Nu pot să mă oblige să accept o decizie pe care au luat-o atât de arbitrar fără ca măcar să mă cunoască!

Deşi Claire îşi stăpânea tremurul vocii, unghiile i se înfigeau adânc în palme. Bărbatul nu reacţionă aşa că ea continuă cu hotărâre:

- Şi dumneavoastră, ce rol jucaţi în toată această poveste? In ce măsură treaba aceasta priveşte un străin? Mi se pare foarte curios că familia Tribout v-a rugat să interveniţi într-o afacere atât de personală.

- Nu sunt tocmai un străin, spuse el pe un ton calm. Sunt naşul lui Jean-Paul. Băiatului i s-a dat primul meu prenume: Jean.

Bărbatul se aplecă deasupra biroului.

- Dar toată lumea îmi spune Louis. Acesta este al doilea meu prenume. Mi-ar plăcea ca şi dumneata, Claire, să faci acelaşi lucru.

Claire roşi puţin când îi pronunţă numele cu

blândeţe, dar mânia ei era departe de a se stinge.

- Tot nu înţeleg de ce sunteţi amestecat în această poveste care priveşte strict familiile noastre.

- în Franţa, naşul nu joacă doar un rol simbolic, îi explică el netulburat. Naşii îşi iau foarte în serios responsabilităţile. De la decesul lui Paul, consider că am datoria de a veghea asupra lui Jean-Paul şi asupra intereselor sale, fie ele materiale sau morale.

- Jean-Paul are deja o familie care-şi va asuma cu bucurie responsabilităţile faţă de el şi faţă de Marie-Claire.

- Şi eu am impresia că anumiţi membri ai acestei familii îi văd pe copii mai degrabă ca pe nişte obiecte. Că nu doresc binele copiilor, atât cât caută să-şi satisfacă propriile dorinţe.

Ochii lui căpătară nuanţele reci ale mării iarna, iar vocea îi devenise tăioasă.

- îmi închipui că la tatăl meu faceţi aluzie?.

Bărbatul ridică din umeri şi nu răspunse nimic.

- Dar vă înşelaţi! Vocea lui Claire tremura. Tatăl meu nu vrea să obţină tutela lui Jean-Paul şi a lui Marie-Claire. Vrea doar ca din când în când să poată să-i vadă... La urma urmei, ce rău poate să le facă o vacanţă în Anglia? Şi, în plus, tata are dreptul să-şi vadă nepoţii.

- Sunt prea mici pentru o asemenea călătorie, obiectă Cerisy. Şi mai gândeşte-te la ce ar însemna pentru ei să-şi părăsească familia în care au crescut, la atât de puţin timp de la pierderea pe care au suferit-o.

Ochii albaştri ai fetei se măriră.

- Ei ştiu că Paul şi Madeleine au murit?

- Au pus, evident, multe întrebări şi e o greşeală imensă să minţi în asemenea cazuri. Li s-a spus cu multă grijă, nu te îndoi de asta, că părinţii lor au plecat.

- Dar Marie-Claire nu are decât doi ani! spuse Claire împreunându-şi mâinile. E încă un bebeluş!

- Şi totuşi, a înţeles că părinţii ei sunt acum în cer, spuse el cu blândeţe. La vârsta ei, acceptăm fără să ne revoltăm aceste lucruri. De-abia mai târziu mintea începe să se frământe în faţa realităţii morţii.

- Sărmana fetiţă! Ce cruzime din partea voastră...

In ochii lui Claire apărură lacrimi. Fata nu încercă să-şi ascundă oroarea pe care i-o inspira Cerisy.

- Eşti o fire prea emotivă! spuse el sec. E o greşeală extrem de gravă să ne manifestăm atât de intens emoţiile în preajma unor copii. Trebuie să rămânem calmi şi senini în faţa lor, indiferent de împrejurare, pentru a nu-i tulbura. De altfel, acesta e şi motivul pentru care familia Tribout a considerat că va fi mai bine dacă nepoţii lor vor fi departe de această tragedie.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Că atunci când soţii Tribout au aflat de venirea ta, au hotărât să trimită copiii la nişte prieteni. E mai bine ca Jean-Paul şi Marie-Claire să nu asiste la discuţiile care îi privesc chiar pe ei. După ce tu şi soţii Tribout veţi ajunge la un acord, aceştia îi vor aduce înapoi.

-E pur şi simplu de necrezut! exclamă Claire, îngălbenindu-se de mânie.

- Calmează-te, te rog.

Se ridică de pe scaun şi veni spre ea. Ochii lui cenuşii îi căutau privirea.

- Moartea singurei ei fiice a afectat-o extrem de mult pe doamna Tribout. îşi adoră nepoţii şi e gata să facă tot ce se poate pentru ca aceştia să fie în siguranţă.

- Asta înţeleg foarte bine, murmură Claire, care-şi revenise. Dar îmi fac griji pentru tatăl meu. A fost foarte bolnav. Poate că nici nu-i mai rămâne mult de trăit. Nu credeţi că dorinţa lui de a-şi cunoaşte nepoţii e îndreptăţită? Dacă ar fi putut să călătorească, ar fi venit el singur...

Pe faţa lui Cerisy apăru o expresie de neîncredere.

- Chiar aşa? Deşi până acum le-a ignorat complet existenţa? Deşi n-a vrut să ia parte la căsătoria lui Paul? Deşi n-a răspuns niciodată la scrisorile fiului său? Cum vrei ca soţii Tribout să aibă încredere în el, în condiţiile astea? Şi cum să-şi încredinţeze nepoţii unui om atât de lipsit de inimă?

- Tatăl meu îl iubea pe Paul. A fost într-adevăr intransigent, poate chiar crud, dar purtarea lui era urmarea rănii pe care i-o produsese Paul.

- Prin căsătoria lui cu o fată din Franţa?

- Prin refuzul lui de a reveni la Trevillon. A întors astfel spatele la toate lucrurile în care tata a crezut, pentru care a trăit.

Un lung moment de tăcere se instală, după ce fata termină de vorbit. Apoi Cerisy se ridică.

- Eu, domnişoară, mi-am îndeplinit misiunea. V-am prevenit: doamna Tribout nu vă va permite să vedeţi copiii decât dacă veţi accepta faptul că nu vor merge în Anglia.

- Cum îmi va interzice să-mi văd nepoţii? Nu cred că acest lucru e legal.

- Dânsa e tutoarea lor. Paul i-a încredinţat în mod expres, prin testament, supravegherea copiilor lui.

- Dar sunt sigură că n-a cerut să nu fiu lăsată să-i văd.

Claire se ridicase. Faţa ei exprima o durere atât de mare, încât
Cerisy îşi mută privirile.

- Din păcate, Paul nu mai este printre noi. Copiii sunt acum sub tutela doamnei Tribout şi decizia ei e cea care se va impune. Dacă promiţi să nu le vorbeşti despre bunicul lor şi să nu încerci să-i iei în Anglia, îi vei putea vedea. Ti-am spus asta; ei nu sunt la Saint-Hilaire şi nu ai nici un mijloc de a...

- E monstruos! îl întrerupse Claire.

- Lasă-mă să-ţi dau un sfat, spuse el luând-o de braţ. Păstrează-ţi calmul şi judecata. Dacă vrei să câştigi prietenia doamnei Tribout, vei reuşi să obţii ceea ce doreşti.

- Mulţumesc, dar n-am nevoie de sfaturile dumneavoastră, spuse Claire retrăgându-şi braţul. Bună seara, domnule.

Intorcându-se în camera ei, Claire medită la

situaţia în care se afla. Se aşteptase să întâmpine dificultăţi, se aşteptase la o oarecare răceală, chiar la ostilitate din partea familiei Tribout, dar în nici un caz nu şi-ar fi imaginat un refuz atât de rece şi de categoric. Cum gândurile i se învălmăşeau în cap, nepermiţându-i să ia nici o hotărâre, se întinse în pat, încercând să nu se mai gândească.

în ciuda aşteptărilor, dormi foarte bine. Era deja de mult dimineaţă când un zgomot de veselă o trezi din somn.

- Bună dimineaţa, domnişoară. V-am pus tava în sufragerie, lângă fereastră, o anunţă amabil o cameristă.

- Perfect. Vă mulţumesc.

După ce Paul se căsătorise, Claire începuse să înveţe limba franceză. Se pregătise mult, cu manuale şi discuri, gândindu-se că Madeleine va fi foarte bucuroasă să vadă că sora soţului cunoştea limba franceză. Din păcate, însă...

Claire oftă. înghiţi în grabă un croasant şi o ceaşcă de ceai pentru a nu se lăsa cuprinsă de tristeţe. După un duş rece, îmbrăcă un tricou şi o pereche de blugi şi coborî la recepţie. Holul era pustiu.

Ieşi în grădină şi o luă pe o alee mărginită de flori, până ce ajunse în spatele hotelului, la o piscină imensă. Câţiva înotători se scăldau în acea apă fantastic de limpede. Locul era fermecător, cu toate acele şezlonguri confortabile, cu acele mese din lemn lăcuit şi cu acele umbrele vesele.

Plimbându-se la întâmplare pe aleile grădinii,

Claire descoperi o scară care dădea spre plajă. Aerul era cald şi parfumat. Cerul şi marea rivalizau în strălucire. Era un adevărat peisaj de ilustrată, cu tot ceea ce putea rivaliza cu realitatea.

După ce merse pe malul mării câteva sute de metri, o luă pe o potecă ce o ducea în vechiul sat de pescari, cu căsuţe mici şi pitoreşti. Acolo se afla plaja, plină de oameni şi zgomotoasă, care-i plăcu foarte mult.

Atente la cumpărăturile lor, femei bătrâne îmbrăcate în negru se plimbau mândre printre tarabele care abundau în legume şi fructe, în flori şi peşte şi care o încântară pe Claire. La început, zgomotul vocilor o asurzi, dar într-un sfârşit, reuşi să distingă îndemnurile negustorilor care-şi chemau clientela.

Se opri la una dintre tarabe şi-şi cumpără o geantă din plasă, comodă şi încăpătoare, brodată pe ambele feţe cu flori în culori vii. O bună ocazie de a-şi testa franceza! Işi numără banii cu voce tare, sub privirile binevoitoare şi plăcut surprinse ale vânzătorului. Un adevărat succes...

Undeva, în apropierea pieţei, se aşează la o terasă şi comandă, deja mult mai încrezătoare în forţele ei, o cafea.

Chelnerul îi aduse cafeaua într-o ceaşcă de faianţă bleu. Afară, aerul era înmiresmat. Era o adevărată bucurie să leneveşti la soare şi să priveşti oamenii care treceau pe stradă: bătrânei pe bicicletă, fete drăguţe şi surâzătoare, menajere cu baticuri pe cap şi cu braţele încărcate de pachete.

Orologiul de la biserică o anunţă pe Claire că era timpul să se întoarcă la hotel. După ce va prânzi, se va duce să caute un hotel mai puţin costisitor. Pe hol, se întâlni cu Pierre Frantbois.

-Aţi fost în oraş! exclamă el, observându-i noua geantă.

- Da, am făcut o mică plimbare, îi răspunse ea în franceză, ezitând puţin în exprimare.

-Vorbiţi franceza! spuse el, fascinat.

- Da, dar trebuie să-mi îmbunătăţesc accentul. Dar francezii vorbesc atât de bine engleza, încât mă tem să vorbesc cu ei în limba lor.

- Nu vă faceţi griji, domnişoară.

Frantbois râse amabil.

-Aveţi o pronunţare bună şi accentul englezesc vă face şi mai fermecătoare decât sunteţi. Din moment ce vreţi să exersaţi franceza, îmi permiteţi să vă invit la un prânz... franţuzesc?

Claire acceptă cu dragă inimă şi urcă în camera ei să se schimbe. Dar garderoba ei avea puţine resurse potrivite pentru un hotel de acea clasă...

Pierre Frantbois îşi instală invitata la o masă în aer liber şi aşteptă răbdător ca ea să descifreze meniul.

Claire alese o felie de pepene şi o salată de fructe de mare. După ce chelnerul aduse pâinea, untul, sticla de vin aleasă de Pierre şi pepenele, el mirosi îndelung paharul cu Bordeaux pe care-l comandase. Apoi îl gustă, cu ochii închişi, şi după aceea îi turnă şi invitatei sale. Părea că nu se putea hotărî încă să

vorbească.

- Louis m-a rugat să vă spun că sejurul la hotel este oferit pentru sora dragului său prieten Paul, spuse el în cele din urmă.

Claire strânse mai puternic în mână cuţitul cu care se juca.

- Oferit?

- Da, domnişoară. Louis m-a lăsat pe mine să vă spun.

- E foarte amabil din partea lui, răspunse Claire. Dar binevoiţi să-i transmiteţi că îmi voi achita singură camera.

- Louis nu acceptă niciodată ca prietenii şi cunoştinţele lui să plătească atunci când sunt aici, protestă Pierre.

- Nu sunt nici prietenă, nici cunoştinţă cu el, răspunse cu fermitate Claire. Imi voi plăti singură nota. De altfel, chiar voiam să vă spun, aş vrea să părăsesc hotelul chiar astăzi.

- Să părăsiţi hotelul?

Pierre părea consternat.

- Nu vă simţiţi bine la noi? A fost cineva nerespectuos cu dumneavoastră? Vă rog, nu-mi ascundeţi nimic, voi aranja totul imediat.

- Toată lumea s-a purtat nemaipomenit de frumos, spuse ea, cu regret, parcă. Adevărul e că nu-mi pot permite un loc ca acesta. Incepând cu această după-amiază, îmi voi căuta o pensiune unde să mă instalez.

- Vă jigneşte oferta lui Louis? Asta e?

Vocea şi privirea lui Pierre erau pline de înţelegere. Claire fu uşurată.

- Exact. Obişnuiesc să plătesc ceea ce datorez şi nu intenţionez să-mi schimb felul de a proceda.

Pierre rămase pe gânduri timp de câteva minute. Faţa lui binevoitoare se întunecase.

- Mi-ar plăcea să vă întâlniţi cu fiul meu, Antoine, spuse el, dintr-o dată emoţionat. M-aş bucura să cunoască o tânără ca dumneavoastră. I-aţi face mult bine. Ia viaţa cu atâta uşurinţă! N-are nici cel mai mic simţ al responsabilităţii. Iar banii îi chel- tuie fără să-i pese câtuşi de puţin felul în care se câştigă...

- Câţi ani are fiul dumneavoastră? îl întrebă Claire, devenind sensibilă la tristeţea şi neliniştea interlocutorului ei.

- Douăzeci şi patru de ani, dar se poartă ca un adolescent. Louis e sătul până peste cap de copilăriile lui. El m-a sfătuit să nu-i mai dau nici un ban şi să-l pun să muncească. Acum, Antoine e la Relay. învaţă viticultura.

- Unde e Relay?

- Pe malul Loarei. E proprietatea familiei lui Louis, o casă frumoasă care datează din secolul al XVIII-lea, înconjurată cât vezi cu ochii de vii, care dau o recoltă excelentă. Louis îşi petrece acolo mai mult de jumătate din an şi conduce îndeaproape exploatarea lor.

- Are noroc, comentă Claire cam tăios.

îşi amintea acum că Paul vorbea uneori despre Relay în scrisorile sale, dar nu făcuse niciodată

legătura între Relay şi Louis. Pierre o privea cu atenţie.

- Sunteţi o persoană cum rar se întâlneşte, domnişoară, spuse el pe un ton solemmn.

- Vă rog, spuneţi-mi Claire, se grăbi ea să spună. De ce, cum rar se întâlneşte?

- Claire! Ce nume frumos! Mai ales când cea care-l poartă are ca dumneavoastră părul de culoarea clarului de lună şi ochii de culoarea nopţii...

Fata izbucni în râs.

- Voi, francezii, ştiţi să faceţi complimente. Ştiţi ce mi-ar fi spus un englez? „Dumneavoastră, Claire, sunteţi o fată şic...”

Pierre avu o expresie profund jignită.

- Cu siguranţă, englezii nu ştiu să aprecieze ce e frumos!

- Tot nu mi-aţi răspuns de ce sunt o persoană cum rar se întâlneşte, îşi aminti ea râzând.

- Ei bine, iată de ce: păreţi că farmecul lui Louis vă lasă absolut indiferentă. De obicei, nu e nevoie decât de un zâmbet pentru ca toate femeile să fie la picioarele lui... Dumneavoastră în schimb, nu vă lăsaţi prinsă aşa de uşor. Cred că va fi o bună lecţie pentru el.

Dar Claire nu era dispusă să continue să vorbească despre acest subiect. Il întrebă pe Pierre care erau pensiunile de prin împrejurimi. Răspunsul fu evaziv, dar bărbatul promise că o va ajuta.

- Sper, mai ales, că veţi mai rămâne cu noi până săptămâna viitoare. In nici un caz, nu trebuie să

rataţi Carnavalul! Şi sper că Louis îi va acorda lui Antoine câteva zile de concediu. Vă veţi putea cunoaşte astfel.

Iată un om care nu-şi ascundea intenţiile, se gândea Claire, în timp ce se întoarcea în camera ei pentru a-şi face siesta. Se întreba dacă în Franţa mai exista obiceiul ca părinţii să aranjeze căsătoriile copiilor lor. Dorinţa atât de clar mărturisită a lui Pierre de a găsi o fată care să-l stabilizeze pe fiul său, i se părea puţin caraghioasă şi totodată puţin patetică. Sărmanul Pierre! Semăna până la urmă cu propriul ei tată, care nu putea rezista nevoii de a ghida, chiar şi de la distanţă, viaţa fiului său. Trăsese jaluzelele şi aţipise întinsă pe pat, când sună telefonul.

-Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră chiar acum.

Era imposibil să te înşeli cui aparţinea acea voce imperioasă. Pulsul lui Claire se acceleră.

- De-abia adormisem, replică ea nervoasă.
- E o urgenţă.
- Bine, cobor, oftă ea.
- E inutil. Urc eu la dumneavoastră.

Claire trânti receptorul în furcă. De-abia avu timp să se pieptene, că Louis bătea deja la uşa camerei.

Era furios şi nu încerca să-şi ascundă mânia. Ochii săi cenuşii se întunecaseră şi mai mult, gura i se strânsese iar bărbia i se ridicase într-o atitudine agresivă...

- Intenţionezi să ne părăseşti? atacă el fără nici o

introducere, privind iritat spre peretele din faţa lui.

- Da, răspunse ea imediat. Nu sunt obişnuită cu hoteluri ca acesta şi aş prefera unul mai liniştit.

- Foarte interesant! Şi în afara oricărei discuţii!

- Decizia aceasta o iau eu! spuse ea, indignată.

- în nici un caz. Eşti o fată tânără, singură, într-o ţară străină. Domnul Tribout te-a instalat sub acoperişul meu ca să fii în deplină siguranţă. Nu voi permite să părăseşti...

- Nu-mi veţi permite? strigă ea, cu vocea tremurând de mânie. Şi cu ce drept vreţi să...

- Nu vreau să mă cert cu tine, o întrerupse el. Mă port aşa cum fratele tău ar fi făcut-o. Nu vei pleca de aici.

- Vă înşelaţi complet. Vedeţi, sunt majoră. Nici tatăl meu n-ar îndrăzni să-mi vorbească într-un mod atât de absurd.

- Englezoaicele sunt mult prea independente! Atâta timp cât te vei afla în Franţa, te vei comporta aşa cum spun eu. In acest hotel, protecţia ta e asigurată, nimeni nu-ţi va face nici un rău. Pe când în altă parte, nu voi mai putea răspunde...

- Şi eu, închipuiţi-vă, îmi prefer independenţa. Fără să mai pun la socoteală faptul că nu vreau să am obligaţii faţă de dumneavoastră.

- Ce vrei să spui cu asta? A, înţeleg... îţi imaginezi probabil că sper să obţin o... favoare în schimbul ospitalităţii mele!... Draga mea Claire, linişteşte-te. Nu va fi nevoie să plăteşti cu propria persoană.

- Niciodată o idee atât de... stupidă nu mi-a trecut

prin minte, spuse Claire sufocându-se. Obrajii îi luseră foc iar gâtul îi era atât de încordat încât de-abia mai putea să vorbească.

- Eşti sigură?

Vocea şi faţa lui erau atât de ameninţătoare, încât se dădu un pas înapoi.

Apoi, atitudinea lui se schimbă subit. Intorcându-i spatele, se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo fără să mai spună un cuvânt, absorbit de gândurile sale. Când se întoarse spre ea, pe buze îi apăruse din nou acel zâmbet insuportabil.

- Claire, de ce să ne certăm? Eram prietenul lui Paul, ştii foarte bine, şi aş vrea, sincer, să fiu şi al tău.

- Poate că eraţi prietenul lui Paul, dar acum sunteţi al familiei Tribout.

- Şi asta ne obligă să fim duşmani?

- Asta înseamnă pur şi simplu că sunteţi alături de familia Tribout, împotriva tatălui meu.

El dădu din cap, ca şi când îşi pierdea din nou răbdarea.

- Eşti foarte legată de tatăl tău, nu-i aşa? De tatăl care este atât de înverşunat, atât de încăpăţânat... încep să mă întreb dacă nu cumva semeni cu el.

Amuzată fără să vrea, fata începu să râdă.

- Ei bine, în asta, nu! Eu sunt formală. Nu semăn deloc cu tatăl meu...

- Nu mă refer la o asemănare fizică ci la una de atitudine. Eşti încăpăţânată. Ai un mod încăpăţânat de a nu te da bătută, care înseamnă o adevărată sfidare la adresa celorlalţi. E ceva ciudat pentru o fiinţă atât de feminină ca tine.

în sinea ei, fata făcea eforturi pentru a nu se lăsa impresionată de farmecul lui, de zâmbetul lui amuzat şi călduros.

Pentru salvarea tatălui ei, trebuia să rămână de neclintit în faţa celor care se vor interpune între copii şi acesta. Să fie fidelă Trevillonului, aceasta era decizia ei.

Bărbatul o privi grav câteva momente apoi îi propuse, calm:

- în această seară, iau cina cu soţii Tribout şi îţi sugerez să te alături nouă. Te vei întâlni astfel într-o atmosferă amicală, fără ca ceva să facă aluzie la un dezacord care ar exista între tine şi ei. Veţi putea să faceţi cunoştinţă liniştiţi, ca nişte persoane care se poartă cu binevoinţă unele faţă de celelalte. Cred că aşa vă va fi mult mai uşor să vă înţelegeţi unii celorlalţi obiectivele. Eşti de acord?

Claire ezistă, dar nu mult timp. Nu găsea nici un argument împotriva propunerii lui. Pentru prima sa întâlnire cu familia Tribout, prezenţa unei a treia persoane, amicale, ar fi fost fără îndoială un factor pozitiv. Dădu din cap în semn de aprobare.

- Bravo! exclamă el zâmbind. Şi să-ţi iasă din cap ideea să părăseşti hotelul nostru. Dacă te simţi jenată că eşti invitata mea, gândieşte-te că şi Paul a fost de multe ori invitat aici. De altfel, în alte împrejurări, soţii Tribout te-ar fi primit şi ei bucuroşi la ei. Pentru ei, ca şi pentru mine, legile ospitalităţii sunt sacre. Aşadar, să considerăm şederea ta aici ca o măsură de compromis. Accepţi?

De această dată, Claire nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil. Prezentată astfel, accept cu plăcere invitaţia dumneavoastră.

In ochii bărbatului apăru o sclipire de bucurie.

- E foarte greu să spui „da” după ce ai spus „nu”! Mai ales pentru o tânără atât de orgolioasă... Dar, asta este, câteodată trebuie să ştim să ne învingem mândria.

Se îndreptă spre uşă cu paşi energici şi ieşi luându-şi la revedere plin de bună dispoziţie.

Claire nu putea să creadă ce auzise. Louis de Cerisy tocmai îi spusese că era orgolioasă! Era culmea din partea unui om atât de evident pătruns de mândrie, de mândria originii sale, a familiei sale, a masculinităţii sale! Da, era într-adevăr în măsură să-i acuze pe ceilalţi de prea mult orgoliu...

Spre sfârşitul după-amiezii, căldura se mai potoli şi o adiere răcoritoare începu să vină dinspre mare. Claire ieşi în oraş pentru a cumpăra vederi ca să-i scrie tatălui său ce veşti avea.

Se gândi mult timp la ce ar fi putut să-i transmită. In acel stadiu în care se afla situaţia, era inutil să-l neliniştească. Ii spuse doar că trebuia să-i întâlnească pe cei doi soţi Tribout chiar în acea seară şi că Jen-Paul şi Marie-Claire petreceau seara la nişte prieteni, dar că spera să-i vadă curând. Ii descrise în multe rânduri hotelul şi-i vorbi despre dispoziţiile pe care le dăduseră gazdele ei pentru ea. Omise însă să-l menţioneze pe fermecătorul şi arogantul proprietar al

hotelului.

După ce puse la poştă scrisoarea pentru tatăl său şi o vedere pentru Ann, Claire o luă pe o stradă cotită şi ajunse la cafeneaua liniştită la care se mai oprise şi dimineaţă.

Acelaşi chelner simpatic o întrebă ce dorea şi ea comandă un ceai şi câteva fursecuri. Tocmai începuse să ronţăie un fursec când auzi că cineva i se adresa în engleză.

- Aş putea, fără să mă consideraţi grosolan, să mă aşez la masa dumneavoastră? îmi doresc atât de mult să aud câteva cuvinte în engleză!

Era un bărbat de vreo treizeci de ani, poate mai puţin, înalt, slab şi tipic englez; cu ochi albaştri deschis, zâmbet ispititor şi o urmă de dezinvoltură, poate chiar de cinism în expresia feţei. Cămaşa lui era deschisă şi lăsa să se vadă pieptul bronzat. Blugii lui erau curaţi, dar destul de uzaţi.

- De unde ştiţi că sunt englezoaică? întrebă ea cât putu de bine în franceză.

Stilul băiatului o amuza şi o intriga, dar se îndoia că ar fi putut să lege cu el o prietenie.

- Oh! Ce întrebare! Cu un păr ca al dumneavoastră, nu puteţi fi decât suedeză sau englezoaică. Ori, foarte rar se întâlnesc suedeze îmbrăcate în culori vii, tipic englezeşti. Şi la fel de rar suedeze care să deguste o ceaşcă de ceai ca şi când ar degusta un nectar al zeilor. Din cap până-n picioare, purtaţi marca „made in England”!

Claire râse nehotărâtă; complimentul i se părea

ambiguu. Fără altă ceremonie, noul venit se instală la masa ei. Comandă un ceai, îşi aprinse o ţigară şi se aşează mai bine pe scaun, pentru a o putea examina în voie.

- Unde sunteţi cazată? Staţi, lăsaţi-mă să ghicesc... La pensiunea *Mireille* sau la *Les Groelands.*

- Nici la una, nici la cealaltă. La hotelul Saint-Hilaire.

Bărbatul se înecă şi trebui să tuşească, înainte de a spune,
ruşinat:

- Ei bine, îmi pierd flerul. Nu m-aş fi gândit niciodată că Saint-Hilaire ar fi genul dumneavoastră.

Era atât de contrariat, încât vru să-l consoleze.

- Nu fiţi atât de dezamăgit. Flerul dumneavoastră nu v-a înşelat. Stau la Saint-Hilaire în calitate de invitată a proprietarului.

- Il cunoaşteţi pe Louis?

Dintr-odată, bărbatul păru înspăimântat.

- Pentru Dumnezeu! M-ar jupui de viu dacă ar afla că v-am abordat într-o cafenea... Vă rog mult, nu-i spuneţi nimic. M-ar izgoni din oraş!

- Nu spuneţi prostii, protestă Claire.

Dar, spre surprinderea ei, interlocutorul, care mai devreme era atât de dezinvolt, o privea acum cu toată seriozitatea.

- Nu glumesc deloc. Din câte văd, nu-l cunoaşteţi bine pe Louis. Louis e singurul care face legea în acest oraş şi are nişte idei foarte precise despre persoanele care au dreptul să locuiască aici şi despre cele care ar face mai bine să plece. Şi, vedeţi

dumneavoastră, eu fac parte din categoria celor nedoriţi. Dacă va afla că v-am abordat, se va servi cu siguranţă de acest pretext pentru a mă obliga să plec.

Capitolul 3

Lui Claire îi trebuiră câteva momente bune, pentru a prelucra informaţia, care se potrivea totuşi cu ceea ce descoperise despre personalitatea lui Cerisy. Dar ca un om, în timpurile noastre, să deţină o asemenea putere asupra unei mici comunităţi, era uluitor. Fata îşi spuse pe un ton calm părerea, spre amuzamentul interlocutorului ei:

-Aş da orice să văd expresia lui Louis, dacă v-ar auzi, spuse bărbatul. Nimeni, niciodată, n-a îndrăznit să-i spună aşa ceva. Louis e obişnuit ca toată lumea să fie la picioarele lui.

- Asta a fost şi impresia mea. Când intră undeva, se simte parcă plutind în aer un miros de tămâie.

Remarca lui Claire îl făcu să râdă. Bărbatul o privea acum cu admiraţie.

- Cu dumneavoastră, nu trebuie să avem încredere în aparenţe, nu-i aşa? Vă trimiteţi săgeţile când ne aşteptăm mai puţin... Imi daţi voie să mă prezint? Mă numesc Tony Kirk.

Tony se ridicase, ceremonios, şi-i întinse mâna. Ea i-o strânse cu un gest spontan.

- Claire Stretton.

Bărbatul pocni din degete.

- Eram sigur! Sunteţi sora lui Paul. Am regretat enorm când am aflat despre accident. Paul era un tip formidabil.

Fata îi mulţumi printr-un zâmbet.

- Ce profesie aveţi? Acum sunteţi în vacanţă?

- Nu, deloc. Aici trăiesc - şi scriu. Când rămân fără

nici un ban, şi se întâmplă destul de des, mai public câte un articol, dar dorinţa mea cea mai arzătoare este să scriu o carte.

- Un roman?

- Nu, un jurnal de călătorie. Dintotdeauna mi-am dorit să merg prin toată lumea. Când eram mic, devoram povestirile marilor exploratori şi am început să călătoresc imediat ce am avut vârsta necesară. Din întâmplare, am naufragiat aici. Când mergeam la Marsilia pentru a mă îmbarca spre Africa, m-am întâlnit cu un prieten care avea o casă aici, o casă închiriată. Dar voia să se întoarcă în Anglia. Atunci, i-am preluat contractul de închiriere, pentru a-l ajuta... şi am rămas.

- E un loc foarte plăcut, spuse Claire politicoasă.

- Cu siguranţă. Dar aş fi plecat de mult dacă...

Nu-şi termină fraza, iar Claire profită pentru a se ridica. Tony se ridică şi el. Plăti consumaţia pentru amândoi şi o luă pe urmele ei.

- Ascultă, Claire... Pot să-ţi spun Claire, nu-i aşa?

Fata dădu din cap că da.

- Iată ce vreau să-ţi spun. Cred că poţi să mă ajuţi... să-mi faci un mic serviciu care nu te va costa decât foarte puţin timp. Vrei să-mi faci această favoare?

- Continuă! Nu-mi iau niciodată un angajament fără să ştiu despre ce este vorba.

- E normal. Dar povestea e puţin cam complicată. Imi trebuie puţin timp să-ţi explic. Putem să ne revedem în această seară?

- Imi pare rău, dar iau masa cu cineva.

- Ah!

Bărbatul părea dintr-o dată descurajat.

- Dacă ai putea totuşi să-mi acorzi câteva minute, după cină... Seara fac mereu câte o plimbare de-a lungul golfului. Dacă vrei, pot să trec prin faţa hotelului tău. Plaja e superbă sub clar de lună...

Se opri, văzând că pe faţa fetei apăruse o expresie de îndoială. Cu un gest nervos, Tony îşi îndepărtă şuviţa de păr care-i căzuse pe frunte.

- Oh, nu mă înţelege greşit... nu-ţi propun o plimbare sentimentală. Există o fată în viaţa mea şi o mie de probleme din cauza asta.

Părea că spune adevărul. Era îngrijorat, neliniştit. Claire simţi acest lucru şi era incapabilă să rămână indiferentă la suferinţa altuia.

- Bine, voi încerca să mă întâlnesc cu dumneata în această seară. Dar dacă nu sunt acolo, nu mă aştepta prea mult timp.

- Te voi aştepta. Oricum, n-am altceva de făcut şi chiar am nevoie de ajutorul tău.

Tony îi luă mâna şi i-o strânse, în mod instinctiv.

- Nu te mint, Claire, nu mai ştiu cui să mă adresez. Dacă nici tu nu poţi să mă ajuţi... Ridică din umeri, cu un gest de neputinţă.

In acel moment observă o limuzină gri mergând de-a lungul trotuarului pe care stăteau ei. Maşina înainta încet, iar când îl recunoscu pe omul de la volan, Claire avu o tresărire. Limuzina se opri chiar în dreptul lor, se deschise portiera şi o voce imperioasă

ordonă:

- Urcaţi, Claire.

Deşi această purtare autoritară o enerva, Claire nu voia sub nici o formă să se dea în spectacol în faţa trecătorilor care urmăreau deja scena, curioşi. Fata îşi luă la revedere de la Tony, printr-o fluturare de mână şi se urcă în maşină lângă Louis. Cu capul scos pe geam, acesta îl privea pe însoţitorul fetei.

- Eşti încă aici? Credeam că ţi-a expirat de mult contractul de închiriere!

Tony nu răspunse nimic, dar expresia feţei lui vorbea de la sine: privea jenat şi totodată sfidător.

Limuzina porni. Timp de câteva minute, Louis nu-i oferi pasagerei sale decât profilul şi tăcerea sa.

După câteva minute, o întrebă cu o voce rece:

- Unde l-ai întâlnit pe acest pierde-vară? îmi închipui că a încercat să te seducă... Sunt sigur că n-ai observat aerul de petrecăreţ al scumpului Tony. Sunt sigur că nici măcar nu ţi-a trecut prin minte că ai putea avea de-a face cu un donjuan profesionist.

- Tony are, poate, un caracter slab, dar nu cred că este un petrecăreţ, aşa cum spui, şi nici un donjuan.

- Ah, îl aperi! înseamnă că amabilitatea lui te flatează. Nu-mi închipuiam că eşti genul de fată care să poată fi acostată pe stradă.

- A început să discute cu mine pur şi simplu pentru că sunt englezoaică şi pentru că îi e dor de ţara lui.

- îi e dor de ţară! Tony nu e atât de sensibil, crede-mă. Iar faptul că e englez nu-i schimbă cu nimic firea, care n-are nimic bun. Dacă te-ar fi

acostat un ticălos italian sau francez, ai fi fugit. Dar aşa, cum e vorba de un ticălos englez, eşti flatată. Bravo!

- Cu ce drept îl insulţi? Află că nu sunt o proastă. Nu-mi fac nici o iluzie în legătură cu Tony, dar suntem amândoi englezi. Şi văd în el anumite calităţi care poate îţi scapă.

- Fantastic! o ironiză Louis. Şi poţi să-mi spui şi mie care sunt aceste calităţi?

- E adevărat, în aparenţă Tony e frivol, dar în spatele acestei frivolităţi, am simţit existenţa unei onestităţi. Sunt sigură că în anumite privinţe se poate avea încredere în el.

- Existenţa unei onestităţi! E amuzant. Cuvântul acesta n-are nici un sens când se referă la Tony. Dar văd că nu şi-a pierdut timpul cu tine. A ştiut foarte bine să te conducă...

„Şi tu, nu ştii deloc să conduci maşina" se gândi Claire.

Louis conducea prea repede, astfel că fata trebuia să se sprijine, nervoasă, la fiecare cotitură.

- Nu te vei mai întâlni cu Tony, o anunţă el pe când intrau pe aleea cu palmieri a hotelului. Eşti prea tânără şi prea naivă ca să ai de-a face cu un individ ca el. E mult mai periculos decât îţi imaginezi.

Claire nu răspunse, dar se dădu jos imediat ce maşina opri în faţa intrării, vrând să se descotorosească de el, dar o ajunse din urmă şi o însoţi la recepţie.

- Imi pare rău dacă te-am jignit... Am obiceiul să

vorbesc deschis... Dar orice persoană responsabilă ar fi vorbit astfel unei fete tinere care se află sub protecţia sa.

Ieşindu-şi din fire, Claire se întoarse spre el şi-l privi drept în ochi.

- Louis, îţi mai spun o dată şi e pentru ultima oară: sunt adultă şi n-am nevoie de protecţia ta.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă către scară. Oricum, era deja timpul să se pregătească pentru cină.

La ora opt, când coborî în hol, Claire se felicită că alesese să poarte rochia cea neagră. Domnul şi doamna Tribout, care se aflau lângă Louis, erau amândoi în doliu.

La prima vedere, doamna Tribout era de departe personajul marcant al cuplului. Claire privi cu atenţie nasul impozant al femeii, sprâncenele groase, ochii care te scrutau şi părul, încă foarte negru, coafat într-un coc destul de demodat. Silueta ei întunecată şi semeaţă dădea o impresie de demnitate austeră şi de severitate.

Domnul Tribout era puţin mai scund decât soţia sa. Pe faţa lui era întipărită o mare blândeţe, iar ochii căprui exprimau o tristeţe resemnată pe care Claire o observă imediat.

în timp ce înainta spre ei, la fel de în largul său precum o fetiţă în prima zi de şcoală, o măsurau amândoi cu privirile fără să încerce măcar să-şi ascundă curiozitatea.

Louis ieşi în întâmpinarea ei şi Claire simţi o

puternică uşurare când acesta o luă de braţ şi o conduse astfel până la cei doi soţi.

- Iat-o şi pe Claire, spuse el cu căldură. Vedeţi vreo asemănare, dragul meu Armand? Mie unul mi-a fost greu să descopăr una. Şi totuşi, privind atent, ţinuta şi configuraţia ochilor sunt aceleaşi.

După ce-i aruncă o privire întrebătoare soţiei sale, care nu schiţă nici un gest, domnul Tribout se îndreptă spre Claire, întinzându-i binevoitor mâinile.

- Suntem bucuroşi să vă cunoaştem, domnişoară Claire, chiar dacă împrejurările sunt triste. Ne-ar fi plăcut să vă întâlnim mult mai devreme...

Claire îşi muşcă buzele. Louis o strânse mai puternic de braţ.

- Armand, o apără Louis, am căzut de acord că nu vom mai vorbi despre ce a fost. Acum, Claire este aici. Să-i urăm aşadar „bun sosit" printre noi.

Domnul Tribout zâmbi şi aprobă din cap, nu înainte de a o privi din nou pe soţia sa. Doamna Tribout o cerceta în continuare pe Claire, cu aceeaşi privire rece şi nici un detaliu al trăsăturilor sau ale toaletei fetei nu scăpă examenului său minuţios. Intr-un sfârşit, se hotărî să-i întindă lui Claire mâna, o mână îngheţată.

- Bine-aţi venit la Saint-Hilaire, spuse ea cu o voce neutră.

Se părea că cei din familia Stretton vor avea nevoie de mult
timp până să obţină iertarea doamnei Tribout pentru faptul că i-au neglijat atât de mult timp fata. Domnul

Tribout era parcă dispus la indulgenţă. Soţia sa, în schimb, era în defensivă şi te puteai aştepta din partea ei la o lungă ranchiună.

Louis îi conduse pe toţi în restaurant. Bărbatul începu să discute politicos cu doamna Tribout, dar mâna sa continua să strângă braţul subţire al lui Claire.

In centrul mesei care le fusese rezervată, un buchet fermecător de trandafiri atrăgea în mod irezistibil privirea: un amestec de tonuri roz, vii, blânde, pale, care scoteau în evidenţă verdele frunzelor. Pe petalele delicate ale florilor străluceau câteva picături de apă, ca şi când trandafirii ar fi fost proaspăt tăiaţi şi ar fi păstrat pe ei roua dimineţii.

Louis o aşează pe doamna Tribout la dreapta sa, pe Claire în stânga iar domnul Tribout luă loc pe scaunul din faţă. Chelnerul era deja acolo şi desfăcu o sticlă pe care o strecură apoi într-o găleată cu gheaţă. Louis alesese meniul dinainte: scoici Saint-Jacques cu tarhon, file de vită perpelit în coniac şi pere Belle-Helene.

Doamna Tribout mânca în tăcere. în mod vizibil, aprecia mâncărurile cu care era din belşug servită. Muţenia ei nu lăsa loc de o discuţie serioasă, de aceea ceilalţi trei comeseni nu schimbau decât câteva replici banale şi politicoase. Lăsându-şi jos linguriţa, după ce termină desertul, doamna Tribout îşi complimentă gazda:

- Dragă Louis, ne-ai desfătat ca întotdeauna. Perele acestea sunt o minune! Aş vrea să-l conving

pe Pierre să-mi dea reţeta.

- Iată o rugăminte foarte flatantă! Vă promit că voi face tot posibilul ca patiserul nostru şef să spună care este secretul reţetei sale. Şi sper că vă va face acest mic serviciu.

Louis zâmbi amabil femeii de lângă el şi, întorcându-se spre domnul Tribout, îi propuse acestuia:

- Armand, mă gândeam că am putea profita de prezenţa lui Claire pentru a face o plimbare până la castelele de pe Loara. Ar fi chiar păcat să nu profite de vacanţa ei şi să nu ne viziteze regiunea.

- De mult n-am mai fost pe la Relay, răspunse domnul Tribout. Şi ai absolută dreptate, englezii apreciază foarte mult castelele noastre.

- Şi ar mai trebui de asemenea să înveţe franceza. Sunt sigur că ar vrea să înţeleagă mai bine ce vorbim, spuse din nou Louis.

- Şi de unde ştiţi că nu vorbesc franceza?

Louis ridică maliţios o sprânceană.

- De acord, vorbeşti franceza, dar accentul e defectuos şi pronunţarea prea dură. îţi mai trebuie încă multă practică pentru a te exprima corect.

- Eşti foarte amabil, mulţumesc!

Regretă însă tonul ei înţepat când văzu aerul reprobator al doamnei Tribout ale cărei priviri insistente deveneau deja -peni- bile. In mod curios, domnul Tribout fu cel care încercă să destindă atmosfera.

- Dragul meu Louis, ar trebui să afli de la Claire

care sunt noile metode ale tinerilor în materie de învăţare. Tânăra generaţie nu mai acceptă să înveţe ceva impus din exterior, ci vrea să aibă propriile ei experienţe şi să zboare cât mai repede cu propriile aripi. Şi pentru asta e nevoie de curaj, nu-i aşa, Claire?

Bărbatul făcu o grimasă caraghioasă în direcţia fetei. înainte de a răspunde, Louis se aşează mai bine în fotoliu şi privi, cu capul puţin înclinat spre fată.

- Fără îndoială, Armand. Dar fiţi de acord, de asemenea, că între curaj şi imprudenţă distanţa este foarte mică. Aşa că va trebui să avem grijă îndeaproape de Claire. Tocmai acest amestec de dorinţă de independenţă şi de absenţă a rafinamentului în comportare e atât de derutant la tinerele englezoaice.

-Aveţi dreptate, îl aprobă domnul Tribout. Când le vedem în acele... cum le spuneţi voi?... ah, da, în acele minijupe suntem tentaţi să considerăm că părinţii lor sunt pur şi simplu, prea îngăduitori. Dar e suficient să vorbim câteva minute cu ele, pentru a ne da seama cât sunt de receptive şi de inteligente.

Doamna Tribout nu părea prea convinsă de ceea ce spunea soţul ei, dar tăcu, şi Claire fu cea care ripostă cu vehemenţă:

- Dar eu sunt sigură că şi tinerele franţuzoaice sunt exact la fel! In această epocă, a pieţei mondiale şi a sateliţilor de pe lună, toţi tinerii se aseamănă între ei.

- E o idee fără fundament şi, după părerea mea,

un neadevăr, obiectă Louis. Spre deosebire de tine, draga mea Claire, am călătorit foarte mult prin lume şi am fost uimit de diferenţele care se păstrează între popoare, chiar şi când acestea sunt în vecinătate.

- Se spune că frumuseţea se află în privirea artistului, replică fata. Cred că acest principiu se poate aplica şi în acest caz: fiecare vede doar ceea ce vrea să vadă.

Domnul Tribout râse amuzat şi-i spuse lui Louis în engleză:

- Aici, te-a încuiat!

Dar pentru moment, pe Louis nu-l interesa decât fata de lângă el. Se întorsese spre ea şi ochii lui cenuşii o fixară cu atâta intensitate, încât Claire, extrem de stânjenită, trebui să-şi coboare privirile spre pământ.

- Dar se mai întâmplă uneori ca tinerii să fie orbiţi de propriile prejudecăţi, răspunse el pe un ton sentenţios.

- In timp ce pe tine un asemenea pericol nu te poate atinge, replică ea cu o voce înăbuşită. Ştii totul, dintotdeauna şi pentru totdeauna.

Bărbatul izbucni în râs.

- Ce copil eşti, draga mea Claire. Cum spun englezii? Pietre şi bâte pot să-mi rupă oasele, dar câteva cuvinte nu mă vor tulbura niciodată...

In timpul acestui schimb de replici tăioase, faţa doamnei Tribout se întunecase. Işi băuse încet cafeaua, urmărind cu atenţie atitudinea şi replicile lui Claire. Când termină, îşi puse uşor ceaşca pe

farfurioară şi se ridică.

- E timpul să plecăm, anunţă ea. Mulţumim încă o dată, dragă Louis.

Domnul Tribout privi de două ori spre soţia sa şi apoi spre Claire. Apoi se hotărî şi spuse:

- Te aşteptăm să vii pe la noi, Claire. Pe curând, sper.

Roşind, Claire aruncă o privire rugătoare spre doamna
Tribout, însă fără nici un rezultat. Prefăcându-se că n-a văzut nimic, aceasta se întoarse şi ieşi din restaurant cu un pas demn.
Cu ochii plini de lacrimi, Claire se întoarse brusc spre Louis, pentru a-l înfrunta. Fără să se preocupe de mesenii care o puteau auzi, fata exclamă, cu o voce tremurătoare:

- Sper că acum eşti mulţumit, domnule. Mi-ai distrus toate şansele să câştig simpatia doamnei Tribout.

Sub privirile surprinse ale clienţilor, traversă în fugă sala, apoi holul, unde se lovi, fără să-l vadă, de domnul Tribout. Ajunsă în camera sa, Claire se aruncă în primul fotoliu care-i ieşi în cale şi începu să plângă în hohote, cu capul îngropat în mâini. De când murise Paul, reuşise să se stăpânească, din grijă pentru tatăl său. Depusese un efort supraomenesc pentru a face faţă situaţiei fără să-şi piardă controlul. Acum, durerea prea mult timp înăbuşită, forţase toate barajele şi izbucnea în gemete adânci, în lacrimi şi în hohote violente.

Nu auzi când cineva bătu la uşa ei. Nu auzi nici paşii care se apropiau de ea. De-abia când simţi că două mâini ferme i le îndepărtau pe ale sale de pe faţa plină de lacrimi îşi dădu seama că Louis intrase în camera ei şi se afla lângă ea. Bărbatul îi ştergea uşor lacrimile de pe obraji, şoptindu-i cuvinte pe care nu reuşea să le înţeleagă.

Se lăsă în voia lui, ca un copil, fiind prea epuizată de această furtună de emoţii pentru a i se mai opune.

- Şi acum, Claire, gata, spuse el cu blândeţe. Ai reacţii prea puternice. O mică inconvenienţă nu merită scena pe care ai făcut-o în restaurant.

- îmi pare rău, spuse ea cu o voce stinsă, îmi pare sincer rău. îmi doream atât de mult să mă apropii de doamna Tribout.

- Mâine vei fi mai liniştită şi lucrurile vor merge mai bine. Şi-ţi promit solemn că n-o să te mai tachinez.

- Mâine?

- Mâine la prânz, luăm masa acasă la familia Tribout.

Ochii fetei, încă înceţoşaţi de lacrimi, întâlniră privirea
bărbatului fixată asupra ei. Erau foarte aproape unul de celălalt, cumplit de aproape. Pentru o secundă, Claire îşi închipui că buzele lui Louis le vor căuta pe ale sale.

Dar nu, Louis se ridicase, era deja în picioare. Ii ură politicos „noapte bună” şi ieşi din cameră.

Imediat ce uşa se închise, Claire îşi cuprinse cu

mâinile faţa care-i ardea în flăcări. Ce idee! Ce idee nebunească îi putuse trece prin cap!

Amintirea promisiunii pe care aproape că i-o făcuse lui Tony o smulse de pe drumul periculos pe care imaginaţia ei se avânta. Se spălă repede pe faţă, îşi puse un pulover şi coborî pe plajă.

Tony stătea la marginea scării hotelului. Ţigara sa scotea rotocoale lente în penumbră.

- Mulţumesc că ai venit, spuse el, ridicându-se, pe un ton cu adevărat sincer.

Işi stinse ţigara în nisip şi o invită pe Claire să se aşeze lângă el pe un zid de piatră. Apoi rămase nemişcat şi fără să scoată un cuvânt, absorbit de gândurile sale.

- Ei? întrebă Claire după un lung moment de tăcere.

- E atât de complicat... Nu ştiu cu ce să încep.

- Cu începutul, îi sugeră Claire cu ironie.

- Ah, Claire, nu râde!... Totul a început când am cunoscut-o pe Marise...

Urmă din nou un moment de tăcere.

- ...de care te-ai îndrăgostit, îl ajută Claire.

- De unde ştii? Da, m-am îndrăgostit nebuneşte de ea. Şi nici măcar nu e genul meu de fată. Dar s-a întâmplat. Drama e că părinţii ei vor ca ea să se căsătorească cu altcineva: un băiat de familie bună, bogat, cu o poziţie foarte bună în societate, exact opusul a ceea ce sunt eu.

- Tony, îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic pentru tine!

- Ba da, poţi. Aşteaptă, n-am terminat. Marise nu vrea să se căsătorească cu acest băiat, dar asta nu rezolvă problema. Tatăl ei se opune căsătoriei noastre pentru că eu nu lucrez şi nici n-am bani.

- Şi atunci?

- Atunci, ar trebui ca tu să vorbeşti cu Louis, în favoarea mea. Plănuiesc să scriu o carte despre vechile locuinţe de pe Val de Loire, o carte pe care mi-a comandat-o un editor şi pentru care aş primi un avans. Dar îmi lipseşte recomandarea în faţa proprietarilor acelor casteluri. Louis ar putea foarte uşor să mi-o obţină, dacă ar vrea. El îi cunoaşte pe toţi de acolo.

- Ai încercat să-l rogi?

- Nu, n-am îndrăznit... Dacă ar afla de relaţia mea cu Marise, i-ar anunţa părinţii...

- Care nu ştiu despre ea?

- Nu. Eu şi Marise ne vedem pe ascuns, sub pretextul lecţiilor de engleză pe care i le dau. Marise nu poate să le vorbească părinţilor despre mine. Spune că atâta timp cât n-am un servici, nu există nici o şansă. Trebuie deci să scriu această carte, pentru a-mi face un nume. Având o carte publicată, aş putea să fiu angajat ca reporter la un ziar englez. Acum înţelegi, Claire? Această carte e singura mea posibilitate de a mă căsători cu Marise. Iar fără Marise, sunt un om terminat!

- Eşti sigur că Louis poate să-ţi facă aceste recomandări?

- Absolut sigur. Nu e nimeni mai potrivit decât el pentru asta. La doar un singur cuvânt al său, cele mai

multe cunoştinţe ale lui îmi vor deschide larg porţile. Şi nu-l costă nimic.

Claire se gândea. Având în vedere că Louis nu-l simpatiza deloc pe Tony, îi va fi cu siguranţă greu să-l convingă să pună o vorbă bună pentru el. Dar putea să refuze măcar să încerce? Nu, nu-l va lăsa pe Tony în încurcătură. Povestea lui de dragoste cu Marise era prea tristă. Băiatul ţinea enorm la ea şi părea hotărât să nu se dea bătut.

- Vei vorbi cu Louis, Claire? întrebă el, ezitând.

- Iţi promit că voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Tony, acum trebuie să mă întorc la hotel.

- Mulţumesc, Claire, mulţumesc din toată inima. Şi-ţi mulţumesc şi din partea Marisei. Mi-ar plăcea s-o cunoşti; vă voi aranja o întâlnire.

- Imi va părea foarte bine. E frumoasă?

- Frumoasă? Nu, nu chiar. Dar uneori e fermecătoare.

Răspunsul băiatului o mişcă şi-l întrebă zâmbind:

- O iubeşti mult, nu-i aşa?

- O iubesc ca un blestemat. Intotdeauna am crezut că dragostea e ceva plăcut şi vesel. Dar cred că uneori poate să fie şi o tragedie. Când mă gândesc că aş putea să rămân fără Marise, îmi vine să urlu de durere...

Nu după mult timp se despărţiră, iar Claire traversă grădina parfumată a hotelului şi urcă în camera ei. Când ajunse în faţa camerei, găsi uşa întredeschisă. Nu-i stătea deloc în fine să uite să închidă uşa. Gândindu-se mai bine, era absolut sigură că o încuiase cu cheia înainte de a pleca.

Impinse uşor uşa, puţin neliniştită. Pe balcon, aplecată în afară, se profila silueta unui bărbat, ca o umbră chinezească pe cerul luminat de lună. Silueta se întoarse spre Claire iar aceasta, cu o tresărire, îl recunoscu pe Louis. Deodată, inima fetei se strânse - o văzuse pe plajă împreună cu Tony? De ce se afla Louis acolo?

Capitolul 4

În tăcerea grea care se lăsase în cameră, Claire simţi cum nervii i se întindeau la maximum. Şi cum bărbatul nu spunea nici un cuvânt, fata începu să îngâne câteva scuze lamentabile.

-Am făcut o mică plimbare. Nu puteam să dorm. Şi atunci... era atât de cald... vreau să spun atât de bine...

După această prostie, tăcu. Nu-l putea vedea pe Louis, dar ochii acestuia scânteiau în întuneric ca două luminiţe. Claire se simţi cuprinsă de panică. La ce se gândea? De ce nu spunea nimic? Probabil că o văzuse cu Tony şi acum era furios, scandalizat de purtarea ei... Dumnezeule! Tocmai acum când era atât de improtant să aibă o părere bună despre ea.

Nemaiputând suporta tensiunea, Claire se îndreptă spre uşă şi căută întrerupătorul. Aprinse lumina, şi evitând să întâlnească privirea lui Louis, îşi scoase puloverul şi rămase în picioare în mijlocul camerei, ca un copil prins asupra faptei. Cu capul plecat, aştepta verdictul. Louis ieşi de pe balcon şi intrând în cameră, se sprijini de un perete, cu braţele încrucişate şi cu privirea aţintită spre ea, în continuare tăcut.

Atunci, dintr-o dată, Claire se mânie. Ce însemna mascarada aceasta? Tăcerea aceasta? Fără îndoială o nouă formă de tortură...

Louis se apropie şi ea îşi ridică capul. Se oprise atât de aproape de ea încât îi simţea răsuflarea atingându-i faţa.

- Cu cine erai? Cu Kirk?

Claire înghiţi în sec. Se uită spre el, dar nu-i putu înfrunta privirile. Nu putea nici să vorbească; vocea ar fi trădat-o.

- Chiar crezi că este prudent din partea ta să accepţi o întâlnire la o oră ca aceasta, într-un loc pustiu unde nimeni nu ţi-ar putea sări în ajutor, dacă ar fi nevoie?

Vorbea încet, cu o voce calmă, dar în spatele căreia pândea o ameninţare.

- Am discutat deja despre acest subiect, replică rece Claire. Ţi-am spus deja că nici tatăl meu n-ar îndrăzni să mă trateze ca pe o iresponsabilă. Nu trebuie să-ţi dau socoteală de nimic.

- Nu-mi spune că tatăl tău ar accepta să ieşi noaptea cu un individ precum Kirk, pentru că n-aş crede nici un cuvânt.

- Mi-e absolut egal! Şi crezi că tatăl meu m-ar fi lăsat să plec singură în Franţa, dacă m-ar considera incapabilă să-mi port singură de grijă?

Louis ridică din umeri şi începu să se plimbe nervos prin cameră.

- Nu pot să admit că eşti atât de familiară cu străinii. Atât de greu este să rezişti avansurilor lui Kirk?

- Nu înţelegi...

Bărbatul îi aruncă o privire atât de mânioasă, încât Claire făcu un pas înapoi. Purtarea lui Louis îi amintea agitaţia mării de la Trevillon, când se lovea cu atâta furie de stânci încât parcă voia să le spargă.

De ce-l detesta într-atât pe Tony? Bănuia oare relaţia lui cu Marise? E cumva cel pe care părinţii Marisei îl aleseseră pentru fiica lor? Aşa s-ar fi explicat lucrurile.

Fata trase adânc aer în piept.

- Louis, te rog mult, crede-mă. Pe plajă nu s-a petrecut nimic care să nu fi putut fi acceptat de tatăl meu. Eu şi Tony am vorbit, atâta tot.

- Şi el te ţinea de mână... Nu nega, te-am văzut pe fereastră. Acum jumătate de oră, am urcat în cameră pentru a te înştiinţa ce am hotărât împreună cu familia Tribout. Şi v-am văzut pe amândoi la capătul scării când vă despărţeaţi. Cine ştie ce aş fi putut să văd dacă aş fi urcat puţin mai devreme.

- N-ai fi putut vedea nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea cu o voce tăioasă.

Claire căuta, ofensată de insinuările lui Louis, o jignire cu care să-l rănească la rândul ei.

- Dă-mi voie să observ că o plimbare pe plajă cu Tony e mult mai puţin compromiţătoare pentru mine, decât prezenţa ta în camera mea, la această oră!

Cu siguranţă, jignirea nu fusese bine aleasă. Un zâmbet maliţios apăruse pe buzele lui Louis.

- Te simţi stânjenită, singură cu mine? Am observat că îmi eviţi privirile, că tremuri şi pari tulburată. Am pus aceste reacţii pe seama remuşcărilor pe care le-ai fi putut avea, dar poate că de fapt ele trădează un alt fel de emoţie...

Claire tresări. Ce voia să insinueze? Că era atrasă

de el? Ochii ei scânteiară.

- Stânjeneala mea vine pur şi simplu din faptul că am oroare de interogatorii. Cu tine, am mereu impresia că mă aflu în faţa unui comisar de poliţie!

Louis deveni brusc serios. Işi vârî mâinile în buzunare şi spuse, cu o voce mai blândă:

- E târziu. Vom continua această discuţie mâine. Te aştept la ora zece pentru la merge împreună cu familia Tribout.

- Mulţumesc, domnule.

- Ar fi prea mult dacă te-aş ruga să-mi spui Louis? întrebă el zâmbind.

- Scuză-mă... Noapte bună, Louis.

- Noapte bună, Claire, şopti el. Şi gata cu plimbările nocturne. Te rog.

- Nu te teme, sunt moartă de oboseală. Mă voi culca imediat.

Intinsă în patul ei, Claire nu reuşea să-şi oprească gândurile
care roiau în mintea ei ca albinele.

Toate întâlnirile ei de până acum cu Louis se transformaseră în mod fatal în înfruntări şi de fiecare dată asaltul, din ce în ce mai apropiat, devenea totodată din ce în ce mai periculos. In această seară, nu mai avea nici un dubiu: acest bărbat îi inspira o primejdie. Dar ce fel de primejdie? Asta n-ar fi putut să spună. Intuiţia îi spunea doar că era furios, că era bântuit de o idee sau o fantomă care-l făcea să-şi iasă din fire. Dar care era această idee ? Nici la această întrebare n-avea răspuns. Hotărî să-l întrebe pe Tony despre eventuala legătură dintre el şi

Marise. Chiar dacă viaţa lui Louis n-o interesa deloc. Omul acesta era cea mai detestabilă fiinţă pe care o întâlnise vreodată.

*
* *

A doua zi, când coborî în hol la ora stabilită, îl găsi pe Louis vorbind cu frumoasa pariziană pe care Claire o mai văzuse în compania lui.

Bărbatul îşi pusese mâna pe umărul ei, iar fata îl asculta zâmbind. Amândoi erau atât de absorbiţi de discuţia lor, încât nici nu-i remarcară prezenţa.

Louis se aplecă şi sărută mâna fetei, iar Claire îşi întoarse repede capul, mai întâi puţin iritată, apoi enervată că se enervase. în definitiv, Louis putea să sărute mâna tuturor fetelor, dacă voia, acest lucru n-o privea absolut deloc. Trebuia să se calmeze şi să nu se mai piardă cu firea atât de uşor.

Când se întoarse, tânăra dispăruse şi Louis venea spre ea.

- Sunt gata, îl anunţă ea.

Bărbatul o privi, dar nu-i spuse nimic. Câteva minute mai târziu, limuzina părăsea hotelul şi ieşea pe şoseaua sinuoasă care se pierdea printre dealuri. Mergeau în tăcere şi fata urmărea cu atenţie peisajul, pe fereastra deschisă.

Vile pline de farmec se înşirau una după alta, ascunse pe jumătate în spatele tufişurilor vesele de flori, pe care Claire nu le văzuse niciodată. O mulţime de pini stufoşi umbreau protector străzile şi grădinile. Erau nespus de graţioşi şi înalţi până la er, dar ei îi

plăcură mai mult măslinii mici şi întortocheaţi, cu frunzele lor ca de argint.

Şoseaua urca dând piept cu dealurile, cu ajutorul unui număr mare de cotituri şi de viraje strânse.

Acum, vilele deveneau din ce în ce mai rare, iar livezilor de măslini le luau locul câmpurile de lavandă. Ici şi colo, câte o fermă mai oferea soarelui spre a le mângâia acoperişurile de ţiglă roşie.

Fără să încetinească, Louis coti şi o luă pe un drum drept, prăfuit şi plin de pietre, pe care limuzina începu să se zdruncine, parcă protestând astfel din toate încheieturile împotriva tratamentului la care era supusă. După încă un viraj abrupt, maşina se opri brusc. Claire s-ar fi lovit de parbriz, dacă mâna lui Louis n-ar fi oprit-o.

- Imi pare rău, spuse el, mergeam prea repede.

Uşurată în sfârşit de a-i fi auzit vocea, Claire se abandonă încântării pe care o zări la vederea surprinzătoarei clădiri spre care se îndreptau: un fel de moară aşezată în vârful unui mic deal, pe care-l urcară repede, într-un pas vioi.

La poalele clădirii se afla un mic restaurant. De pe terasa acestuia, la care se aşezară, se puteau vedea dealurile pe care le traversaseră venind încoace, vilele şi grădinile şi, în sfârşit, în depărtare, golful a cărui scânteiere îţi lua ochii.

Erau singurii clienţi şi, imediat ce şeful le aduse băuturile pe care le comandaseră, Louis se întoarse cu hotărâre spre pasagera sa.

- Şi acum, să revenim la lucruri serioase.

Claire scoase un mic oftat. Era atât de bine acolo! O adiere răcoroasă străbătea dealurile şi aducea cu ea un parfum înţepător de cimbru şi de rozmarin. Ce păcat ar fi fost să strice un asemenea moment!

- Nu pari prea dispusă să ne continuăm discuţia.

Cu faţa pe jumătate ascunsă sub părul pe care vântul i-l flutura fără încetare, Claire deschise larg ochii, rugători.

- E atâta linişte aici!

- Aşadar, îţi plac dealurile noastre! Mă bucur să aflu că-ţi place totuşi ceva la noi.

- Oh, nu sunt dificilă, să ştii. La Trevillon...

- Din nou Trevillon! exclamă el cu sarcasm. Trebuie neapărat să merg şi eu acolo, într-o zi. Compari orice vezi cu Trevillonul şi nimic nu rezistă comparaţiei.

- Şi totuşi, locul nu e atât de frumos, spuse ea visătoare. E un loc sălbatic, agitat, aşezat pe stânci care ies din mare. Cerul e adesea cenuşiu, copacii se înclină sub bătaia vântului... Dar când ne-am petrecut acolo copilăria şi am crescut legănaţi de vuietul valurilor şi al furtunilor, această muzică halucinantă ne însoţeşte pentru tot restul vieţii.

- Un cer de plumb, copaci chirciţi de vânt... tot ce-mi spui îmi lasă impresia unui loc sinistru... Şi-l preferi lui Saint-Hilaire, acestui colţ de rai, renumit în toată lumea?

- Poate că Trevillon e sinistru, într-adevăr, admise Claire pe un ton de sfidare, dar e un loc fascinant. Acolo, existenţa se câştigă, şi nu oricum ci cu orice preţ. Toate vietăţile - plantele, animalele şi oamenii -

trebuie să lupte cu toate forţele pentru a supravieţui... Aş avea oroare de o viaţă meschină, liniştită şi lipsită de griji!...

- Crezi că viaţa la Saint-Hilaire e atât de uşoară precum spui? Ai văzut feţele bătrânilor de aici?

- Ale celor care locuiesc la hotel?

Louis roşi puternic. îşi stinse cu furie ţigara pe care tocmai şi-o aprinsese.

- Ah, iată! De-abia ai sosit şi ai şi început să critici locul în care te afli. Nu ştii nimic, n-ai văzut nimic şi, la prima vedere pe care ai aruncat-o, ai şi început să condamni hotelul şi clienţii lui. I-ai judecat cu asprimea unei măicuţe care a nimerit din întâmplare în mijlocul unei orgii. Nu doar că împărtăşeşti dispreţul tatălui tău pentru francezi dar, ceea ce este şi mai rău, îi deteşti dinainte şi sistematic pe toţi oamenii bogaţi, pentru simplul motiv că au, poate, o viaţă mai plăcută decât a ta.

- în primul rând, tata nu-i dispreţuieşte pe francezi, ripostă Claire cu hotărâre. în al doilea rând, niciodată nu mi-am permis să-ţi judec clienţii.

- Nu sunt prea convingătoare protestele tale...

Şeful localului veni cu o tavă pe care o puse ceremonios pe masă si apoi se retrase în grabă să îndeplinească cine ştie ce sarcină misterioasă. Claire ezită câteva momente, apoi începu să-şi bea cafeaua.

In tăcerea care se instalase, putu să audă mai clar un zgomot care o intriga de când sosiseră, un fel de zbârnâit care aducea cu sunetul unei chitare cu o singură coardă.

- Ce se aude? întrebă ea.

Bărbatul ghici la ce se referea.

- Sunt greierii... îţi place?

- E puţin cam monoton pentru gustul meu. Dar se potriveşte perfect cu peisajul.

- Aşa cum vuietul mării se potriveşte cu peisajul de la Trevillon?

Fata râse sincer şi-şi înclină puţin capul. Louis pocni din degete.

- Asta e! Am găsit, spuse el triumfător.

- Ce anume?

- Asemănarea. Ştiam că, pe lângă Paul, îmi mai aminteşti de cineva, dar nu ştiam de cine. Părul acesta luminos, trăsăturile acestea delicate... Sunt exact cele ale *Femeii cu unicorn...* un chip foarte frumos de femeie de pe o tapiserie superbă şi foarte veche. într-o zi când vei merge la Paris, să mergi s-o vezi la muzeul Cluny... Ei bine, sunt extrem de mulţumit că, în sfârşit, am găsit! încă de când Paul mi-a arătat câteva fotografii cu tine, am încercat să-mi dau seama cu cine altcineva mai semeni.

Claire îl asculta uimită. Aşadar, Paul îi arătase şi fotografii cu ea? îşi amintea că-i trimisese vara trecută un film făcut de tatăl ei. Era împreună cu Peter Dillon, surâzătoare, cu părul în vânt. Se plimbaseră toţi trei pe plajă. Ea fusese singura care făcuse o baie iar Peter voia s-o încoroneze regina mării, drept pentru care, după ce se uscase si se mai încălzise, băiatul îi turnase un pumn de apă rece în cap. Ea fugise, iar el o urmărise, o prinsese din urmă...

La puţin timp după aceea, doamna Dillon a intervenit si legătura dintre ei s-a deteriorat. Apoi, Peter se simţea vinovat faţă de ea. Sărmanul Peter, îşi făcuse degeaba sânge rău. Claire nu fusese niciodată cu adevărat îndrăgostită de el, iar când el, la ordinul mamei sale, a părăsit-o, tot ce simţise fusese o jignire a amorului său propriu...

Claire tresări, observând privirea atentă a lui Louis aţintită asupra ei.

- Iartă-mă, spuse ea la întâmplare. N-am auzit ce-ai spus.

- N-am spus nimic. Erai la mii de kilometri depărtare de aici... Ai zâmbit, apoi ai oftat, si în sfârşit, te-ai înroşit. Dacă as fi clarvăzător, aş spune că te gândeai la un bărbat! Dar cred că m-aş înşela. Eşti prea tânără pentru a fi simţit vreodată pasiunea pe care ţi-o atribuiam.

- Crezi?

O adâncă emoţie, venită de cine ştie unde, puse stăpânire pe Claire. Tot acest aflux de gânduri care o invada de când sosise la Saint-Hilaire, o storcea pe Claire de puteri, ea care de obicei judeca atât de limpede.

Dar n-avu timp să gândească la asta. Louis trecea la atac, cu o voce hotărâtă.

- Despre ce vorbeai cu Kirk noaptea trecută? Nu te eschiva. Vreau să-mi spui totul.

Nu mai era timpul să viseze la greieri, la Peter sau la orice altceva. Venise momentul să vorbească. Ii promisese lui Tony că va interveni în favoarea lui. Fie că voia, fie că nu, trebuia să treacă la acţiune.

Aşa că, după câteva ezitări, începu să-i prezinte lui Louis trista situaţie a lui Tony, dificultatea financiară în care se afla.Ii povesti despre dorinţa lui de a obţine un loc de muncă în Anglia, despre lipsa lui momentană de calificare şi despre necesitatea publicării unei lucrări documentate pentru ca şi candidatura lui să fie luată în serios. Ii evocă cu prudenţă recomandările de care Tony ar fi avut nevoie pentru a-şi realiza cartea despre locuinţele istorice de pe Val de Loire. Apoi, după ce luă o gură adâncă de aer, adăugă, dintr-o răsuflare:

- Tony contează pe sprijinul tău.

Ultimele cuvinte ale fetei aprinseră două scântei în ochii lui Louis.

- Vrei să spui că nătărăul acesta se aşteaptă să-l recomand prietenilor mei? Inseamnă că Tony Kirk şi-a pierdut minţile.

- Nu vrea decât să le viziteze locuinţele. Singura lui intenţie e de a vizita acele locuri, îl apără ea.

- Nu pot sub nici o formă să recomand prietenilor mei un ins pe care îl cunosc ca fiind necinstit, îngropat în datorii şi lipsit de cuvânt.

- Tocmai asta vrea Tony, să-şi plătească datoriile. Şi scriind această carte, va reuşi. Dar pentru a putea vedea acele case, are nevoie de cuvântul unei persoane care să fie...

- ... care să fie demnă de încredere, aşa cum el nu este. Claire, îţi repet, n-am intenţia să mă compromit în beneficiul unui neisprăvit.

- N-ai nici un drept să-l numeşti neisprăvit,

protestă cu vehemenţă Claire. Tony e slab, sunt de acord, dar nu e un neisprăvit.

- Aş putea să ştiu de ce te-a ales pe tine ca intermediar? De ce nu mi-a cerut el însuşi acele recomandări?

- Pentru că ştie că nu-l placi.

- Chiar aşa? Ce intuiţie extraordinară are! De fapt, îl detest.

Vocea lui Louis era plină de ciudă, de ură chiar. Din nou,
Claire se gândi că nişte motive foarte personale trebuia să alimenteze această ostilitate faţă de Tony. Gelozia, cu siguranţă. Cine era această Marise, capabilă să-i inspire un ataşament atât deprofund uşuraticului Tony şi o asemenea gelozie orgoliosului Louis de Cerisy?

- Şi totuşi Tony e foarte seducător, observă ea calmă.

- Seducător? exclamă Louis. Mărturisesc că te înţeleg din ce în ce mai puţin... Mai întâi preferi sinistrul Trevillon superbului nostru Saint-Hilaire, iar acum pretinzi că Tony Kirk e seducător! Krik este un caracter slab. E leneş, egoist. Iar tu îmi spui că e seducător? Ai încercat vreodată să ţi-l imaginezi dând piept cu greutăţile vieţii de la Trevillon? La felul în care ar face faţă în acel loc aspru şi care îţi e atât de drag?

Claire râse, amuzată de ciudăţenia acelei idei.

- Ar face într-adevăr notă discordantă, acceptă ea.

Fata îşi spunea în sinea ei că, în ciuda sacourilor

lui elegante şi a manierelor aristocratice, Louis ar fi fost mult mai în largul său în acele locuri, decât Tony. Avea în el forţa şi curajul fizic, tenacitatea şi gustul pentru luptă, pe care fata le descoperise şi la compatrioţii ei din Cornowall şi pe care le admira.

Privirile lor se întâlniră. Ochii ei erau visători, iar ai lui sclipeau încă de dezgustul pe care i-l inspira Tony.

Louis se aplecă spre ea.

- Claire, eşti îndrăgostită de Kirk?

Fata îi râse în faţă.

- Sigur că nu! De-abia l-am cunoscut...

- Şi? Există dragoste la prima vedere.

- E posibil. Eu, una, nu ştiu nimic despre asta.

- N-ai fost niciodată îndrăgostită?

Din nou, panica. Dorinţa disperată de a scăpa de aceste întrebări directe, de privirea interogatoare a bărbatului.

- Nu crezi că exagerezi?

- Sunt curios, recunosc. Iartă-mă, Claire, dar păreai atât de... cum să spun?... de neprihănită. Până acum, mă îndoiam că ai avut vreo experienţă de dragoste. Acum, sunt sigur.

Claire tăcu, iar Louis, înţelegând că nu va ceda, hotărî să schimbe subit tactica.

- Dă-mi lista persoanelor cu care Kirk vrea să se întâlnească. Voi face pentru el tot ce pot. In schimb, promite-mi că nu vei mai vorbi cu el niciodată.

- Dar e imposibil!

- De ce anume, din moment ce nu eşti îndrăgostită de el?

- Să presupunem că-l întâlnesc pe stradă. N-o să-i întorc spatele!

- Nu, vei fi politicoasă şi distantă, aşa cum eşti şi cu mine.

Claire scoase din geantă lista pe care i-o încredinţase Tony cu
o zi înainte, şi i-o dădu lui Louis.

Fără a spune un cuvânt, acesta o strecură în buzunar şi apoi se ridică.

*
* *

Vila de la Charmettes se înălţa în mijlocul unei grădini luxuriante.

Cei patru luară masa de prânz pe terasă, la umbra unor lămâi care îi apărau de căldura soarelui.

Doamna Tribout fu o gazdă perfectă. în timpul mesei, conduse conversaţia pe subiecte de actualitate, dar foarte îndepărtate de singurul subiect care o interesa pe tânăra sa invitată.

Claire murea de curiozitate să ştie când îi va putea vedea pe Jean-Paul şi pe Marie-Claire, a căror prezenţă la Charmettes n-o lăsa nimic de bănuit, şi cerceta pereţii vilei, încercând să ghicească unde se afla camera copiilor.

Louis o supraveghea, iar tăcerea sa o îndemna să nu se grăbească şi să urmeze comportamentul gazdei lor.

Domnul Tribout se arătă foarte prevenitor faţă de fată, dar când se retraseră în salon pentru a-şi lua cafeaua, începu să picotească şi apoi adormi în

fotoliul în care se aşezase.

Privirile lui Claire căzură din întâmplare asupra unei fotografii a nepoţilor săi, pe care deja o cunoştea, căci Paul trimisese şi ei una la fel, în format mărit. Călare pe doi măgăruşi, Jean-Paul şi Marie-Claire râdeau din toată inima, în timp ce părinţii lor, care ţineau hăţurile, îi învăluiau pe copii într-o privire plină de adoraţie.

Imediat ce o primise, Claire îi arătase fotografia şi tatălui ei, sperând că acesta se va emoţiona. Dar miracolul nu se produsese. Edward întorsese capul şi ieşise din cameră, fără nici un cuvânt. Claire îi lăsase fotografia pe birou, ceea ce însemnase pentru ea un mare sacrificiu. De atunci, n-o mai văzuse niciodată... Fu o lovitură cumplită pentru ea s-o regăsească aici. Paul şi Madeleine păreau atât de tineri şi atât de îndrăgostiţi! Băieţelul trăgea de ureche măgăruşul pe care stătea, iar Marie- Claire se agăţa cu un zâmbet strengar de gâtul mamei sale. Toţi radiau de fericire.

- Sunt fratele dumneavoastră, fiica mea şi copiii.

Auzind vocea gâtuită a doamnei Tribout, Claire tresări şi se întoarse spre ea.

O pânză de lacrimi îi acoperise femeii privirea şi faţa dură i se transfigurase de emoţie. Claire se repezi spre ea, îngenunchind la picioarele ei.

- Ştiu cât de greu vă este, doamnă. Şi eu îl iubeam pe Paul. Am impresia că trăiesc un coşmar, încă nu-mi vine să cred că sunt morţi amândoi. Sperasem atât de mult să vin în Franţa şi s-o cunosc pe Madeleine. Invăţasem franceza pentru ea. Şi

acum...

Acum, era copleşită de durere. Fata începu să plângă în hohote, cu capul pe braţul fotoliului doamnei Tribout.

- Gata, micuţa mea, gata, acum s-a terminat, şopti doamna Tribout mângâindu-i părul care se răsfirase pe genunchii ei.

Când Claire îngenunchease, Louis se ridicase brusc. Stătea în picioare, la câţiva metri de cele două femei şi privea scena, cu o expresie de nepătruns întipărită pe faţă.

- ...Nu puteam să-mi rănesc tatăl neascultând de el, suspina Claire. Eram sfâşiată între dragostea pentru două persoane pe care le iubeam la fel de mult. Trebuia să aleg între a-l răni pe tata sau a-l răni pe Paul. Paul o avea pe Madeleine şi era fericit cu ea, în timp ce tatăl meu nu mă mai avea decât pe mine. I-am arătat fotografia, spuse ea, în speranţa că o să se înduioşeze. Când a văzut-o, s-a tulburat, l-am văzut. Dar mândria lui era atât de...

- Ah, mândria! o întrerupse doamna Tribout. Nu degeaba se spune că e unul dintre păcatele de moarte.

Femeia îşi puse mâinile pe umerii lui Claire şi un zâmbet blând îi lumină faţa.

- Claire, eşti sensibilă şi iubitoare. Paul mi-a spus adeseori ce greu trebuie să-ţi fie să trăieşti singură cu un tată atât de... atât de orgolios, să spunem. Şi eu am păcătuit prin orgoliu faţă de voi. îmi pare rău că am fost atât de dură cu voi. Nu meritai un

asemenea tratament. Vei putea să mă ierţi?

- N-am pentru ce să vă iert, doamnă, spuse cu blândeţe Claire. înţeleg atitudinea dumneavoastră, tot aşa cum o înţeleg şi pe a tatălui meu.

Acela fu momentul pe care Louis îl alese pentru a interveni. Luând-o de braţ pe Claire, o ridică aproape cu forţa.

- Gata cu efuziunile sentimentale, acum. Totul e în regulă. Aţi făcut pace între voi, aşa că vă rog, nu vreau să mai văd lacrimi şi tristeţe.

Doamna Tribout îi aruncă o privire întrebătoare, vizibil surprinsă de intervenţia lui atât de categorică. Dar auzind vocea rugătoare a fetei, îşi întoarse capul spre ea.

- Când aş putea să văd copiii?

Vocea ei tremura, dar ochii erau plini de speranţă.

- Cred că mâine se vor întoarce la Charmettes, răspunse doamna Tribout, punându-şi calmă mâinile pe piept.

Apoi adăugă, cu o voce hotărâtă:

- Mâine vor fi aici.

Un zâmbet radios însufleţi chipul lui Claire.

- Oh, doamnă, vă mulţumesc, vă mulţumesc din suflet...

Ochii fetei străluceau de bucurie. întorcându-se spre Louis,
Claire exclamă:

- îţi mulţumesc şi ţie, Louis, pentru că...

Fraza i se stinse pe buze. întunecat şi preocupat, Louis privea în depărtare şi nu-i adresă fetei nici un cuvânt.

Capitolul 5

Doamna Tribout hotărîse să-i permită lui Claire să-şi cunoască nepoţii la Charmettes, care era de acum încolo căminul lor.

- Oare vor înţelege cine sunt? se nelinişti Claire.

- Pentru ei vei fi doar o nouă figură şi o nouă persoană cu care vor trebui să se obişnuiască. Nu vor încerca să înţeleagă mai mult, o linişti Louis.

- Jean-Paul are patru ani, insistă Claire. Sunt sigură că are amintiri...

- Bineînţeles că are amintiri şi te asigur că Paul i-a vorbit mult despre tine.

Pentru a doua oară, Claire şi Louis mergeau împreună spre Charmettes. Fata era într-o stare de tensiune extremă. Cu o seară înainte, îi scrisese câteva cuvinte pline de speranţă tatălui său. De această dată, Louis, ca mediator, ocupa un loc deloc neglijabil în scrisoarea sa.

Incercase să i-l prezinte tatălui său, printr-un portret pe cât se putea de onest, fără a putea împiedica însă ca descrierea ei să nu fie influenţată de conflictele personale.

Şi iată că, în acea dimineaţă, Louis adoptase o atitudine nouă. Spre deosebire de ea, era mai destins, mai vorbăreţ. Poate că pur şi simplu se simţea uşurat pentru că dusese la bun sfârşit sarcina pe care şi-o asumase: aceea de a umple abisul care o separa pe Claire de socrii lui Paul.

Cel puţin acestea erau speculaţiile ei, când bărbatul cotea şi o lua din nou pe drumul prăfuit care ducea la retaurantul liniştit de la moară. Cu un

zâmbet fugitiv, spre pasagera sa, Louis îi atrase atenţia:

- Eşti prea încordată pentru a putea vorbi cu nepoţii tăi... Vom merge să bem un ceai, să te calmezi şi ne vom relua drumul, imediat ce te vei simţi în largul tău.

Propunerea lui era de bun-simţ, iar Claire îi răspunse printr-un zâmbet recunoscător, mişcată de atenţia lui. Atmosfera liniştită a dealurilor, cântecul greierilor şi un ceai calmant făcură, încă o dată, minuni asupra nervilor suprasolicitaţi ai fetei.

Când ajunseră la Charmettes, Claire era calmă. Se supuse bucuroasă ritualului de bun venit, la care se părea că doamna Tribout ţinea foarte mult. Luară din nou ceaiul, care le fu servit în nişte ceşcuţe elegante aduse din India, în faţa cărora Claire îşi manifestă încântarea fără să ezite. Din pură politeţe, acceptă să mănânce o bucată de tort şi făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a-şi îndeplini cu demnitate rolul în ceremonie.

Louis se aşezase între ea şi doamna Tribout şi conducea cu mult tact conversaţia.

- Când aţi vrea să mergem să vizităm Fouraine? o întrebă el pe doamna Tribout.

Amfitrioana casei lăsă, cu un gest delicat, felia de pâine pe care o ungea cu unt şi întoarse spre el mâinile pline de inele, într-un gest de incertitudine.

- Asta tu hotărăşti, dragul meu. Vei mai avea şi alţi invitaţi?

- De la Crăciun, n-am mai primit pe nimeni,

răspunse Louis. Din păcate, curajoasa mea Agathe nu întinereşte. A început să obosească foarte repede. Nu pot să aduc prea multă lume în acelaşi timp.

Apoi se întoarse spre Claire şi-i explică:

- Agathe e menajera mea de la Relay. Face parte din familie de aproape patruzeci de ani. Ea e cea care m-a crescut.

- Nu-mi rămâne prea mult timp, răspunse Claire cu regret. Trebuie să mă întorc cât mai repede la tatăl meu.

- Am crezut că sora ta va sta cu el timp de o lună, obiectă el, încruntându-se.

- In principiu, da. Dar lui Ann nu-i place viaţa la ţară. Mă tem că se va plictisi şi că tata se va simţi stânjenit din cauza asta.

- E posibil oare să te plictiseşti la Trevillon? o tachină el.

- Ann este o citadină de neclintit...

- Dar, ţie, Claire, îţi place viaţa la oraş?

- N-am trăit prea mult la oraş. Şi oricum, nu se pune problema, pentru că trebuie să locuiesc la Trevillon.

- Şi asta te apasă, nu?

Fata dădu din cap, roşind.

- Cuvântul e puţin prea dur. Nu-mi pare rău că trebuie să trăiesc acolo, dar poate că mi-ar fi plăcut să experimentez şi alte locuri.

- Tinerii trebuie să experimenteze cât mai mult, interveni sentenţios doamna Tribout. Vârsta ta e vârsta la care profităm cel mai mult de viaţă.

- Ei bine, Claire va avea ocazia să viziteze suficient de multe locuri, când vom merge în Touraine, răspunse Louis. Cred că nu i-ar displăcea dacă am mai invita şi câţiva prieteni. Spre exemplu, pe Marise, care arde de nerăbdare să cunoască Relay.

Claire tresări. Marise! Louis voia s-o invite pe Marise! Intenţiona cumva s-o despartă de Tony?

- Ce idee bună! îl aprobă doamna Tribout. Poate vei putea să-i mai inviţi, asta dacă n-o va obosi prea mult pe Agathe, şi pe Marie şi pe Jacques, care au fost atât de amabili şi au acceptat să se ocupe de copii. Adresându-i-se lui Claire, îi explică: Marie şi Jacques Delamain sunt verii mei. Au şi ei trei copii de vârsta micuţilor, şi au avut grijă de Marie-Claire şi Jean-Paul săptămâna aceasta. Jacques este naşul lui Marie-Claire şi cumătrul tău. Ştii, Claire, că te-am reprezentat la botezul lui Marie-Claire? La rugămintea lui Paul, bineînţeles.

La evocarea botezului care avusese loc fără ea, fără naşă, ochii lui Claire se împăienjeniră de lacrimi. Louis observă şi interveni imediat:

- Imi amintesc ce superbă cupă de argint i-ai trimis atunci finei tale. Un foarte frumos obiect de argintărie. Am admirat îndelung fineţea cu care a fost gravată acea monogramă.

Claire îşi amintea cât efort depusese pentru a alege un cadou folositor şi totodată rafinat, şi pe care Marie-Claire să-l păstreze tot restul vieţii. Din păcate însă, nu putuse să i-l ofere chiar ea...

Când termină şi ultima bucăţică de tort, doamna Tribout se ridică.

- Şi acum, vă propun să mergem să vedem copiii. Louis, ne însoţeşti?

- Bineînţeles! Generaţia de naşi şi naşe trebuie să rămână unită în faţa tinerei clase.

Plin de bună dispoziţie, o luă pe Claire de braţ şi o urmară amândoi pe doamna Tribout care urca sprintenă scara. In faţa primei uşi de pe coridor bătu uşor de trei ori, şi apoi fără să mai aştepte un răspuns, intră.

Spaţioasa cameră era inundată de soare si tapiţată cu flori de mac. Pe podea stătea aşezat un băieţel care manevra un camion încărcat cu cuburi si care-şi însoţea fiecare mişcare cu onomatopee pline de avânt. La fereastră, o tânără îmbrăcată în alb se juca împreună cu o fetiţă în faţa unui leagăn de păpuşi.

- Bună ziua, Jean-Paul; bună ziua, Marie-Claire.

Vocea doamnei Tribout nu exprima decât o afecţiune plină de voie bună.

Claire tremura şi înghiţea cu greu. Trebuia ca şi doamna Tribout să-şi păstreze sângele rece, şi să nu-şi trădeze emoţia care o gâtuia la vederea micuţilor orfani.

- Naşule, naşule! strigă Jean-Paul, năpustindu-se spre Louis.

- Uşurel, drăguţule, uşurel, spuse Louis luând copilul în braţe şi ridicându-l în aer.

- încă o dată, încă o dată, reclamă Jean-Paul când

Louis îl puse jos.

-Jean-Paul, nu uita de bunele maniere, spuse Louis arătând spre Claire.

- Bună, Jean-Paul, ce mai faci? întrebă Claire cu cel mai bun accent franţuzesc al său.

Băiatul o privea, cu ochii măriţi de uimire.

- Te cunosc! Vorbeşti exact ca tata şi am văzut fotografii cu tine!

- Sunt mătuşa ta, Claire, spuse ea cu hotărâre. Sunt sora tatălui tău.

- E adevărat? întrebă copilul întorcându-se spre Louis.

Louis confirmă şi Jean-Paul întinse cu gravitate mâna spre
Claire. Fata i-o strânse încet, luptându-se cu dorinţa nebunească de a-l lua în braţe şi de a-l acoperi cu sărutări. Dar se reţinu; băiatul s-ar fi putut supăra că era tratat ca un bebeluş.

- Ea e Marie-Claire, spuse el la fel de serios, arătând-o pe surioara lui mai mică, care gângurea pe genunchii dădacei sale.

Doamna Tribout merse s-o aducă pe Marie-Claire si se întoarse cu ea în braţe. Apoi, cu un gest plin de tandreţe, i-o dădu s-o ţină lui Claire.

- Bună, scumpa mea, spuse Claire atingându-i fetiţei cu un deget obrazul ca de catifea.

Marie-Claire avea niste ochi albaştri, fermecători, un ten de floare şi zâmbetul unui copil fericit. Fetiţa se agita în braţele mătuşii sale, încercând să prindă o şuviţă din părul ei blond.

- Claire, te las o clipă singură cu ei. După aceea, copiii vor trebui să-şi facă baia şi să se pregătească pentru cină, o anunţă doamna Tribout.

Dădaca se retrase împreună cu doamna Tribout, iar Claire şi Louis rămaseră singuri cu copiii. Jean-Paul îl trase pe Louis până la imensa cutie cu jucării care despărţea cele două paturi. Răscolind amândoi la fundul cutiei, scoaseră dinăuntru toate piesele unei armate de soldăţei de plumb şi se aşezară pe jos unul în faţa celuilalt, pentru a-şi aranja trupele pentru luptă.

Claire se instală pe un fotoliu, înaintea sobei, cu Marie-Claire aşezată confortabil pe genunchii ei şi începu să fredoneze încet „Nu vom merge în pădure", unul dintre puţinele cântece franţuzeşti pe care le învăţase datorită casetelor. Fetiţa reuşise să ia în stăpânire colierul pe care Claire îl purta la gât în acea zi şi-l legăna în ritmul melodiei.

în cealaltă parte a camerei, bătălia era în toi, marcată de exclamaţiile vesele ale lui Jean-Paul, ai cărui soldaţi înfruntau cu îndrăzneală trupele lui Louis.

- Mătuşă Claire, am câştigat, strigă el triumfător. L-am bătut pe naşul!

- Ce soldăţei frumoşi ai! se entuziasm' Claire. I-ai primit cadou de ziua ta?

- Nu, i-am găsit în ghete, de Crăciun. Naşul mi i-a dat.

- Ai putea să-i iei cu tine la Relay, îi sugeră Louis.

- La Relay? Când mergem la Relay, unchiule Louis?

- în curând, peste câteva zile. Mergem împreună: bunicii tăi, mătuşa Claire, voi doi şi eu.

- Şi o să mă laşi să mă urc pe ponei, unchiule Louis?

- Dacă vei fi cuminte...

Doamna Tribout veni după copii. Claire îi îmbrăţişă uşor pe rând, fără ca Jean-Paul să protesteze. După ce se despărţi, nu fără regret, de fina sa, pe care o dădu dădacei, Louis o luă din nou de braţ, ca şi când s-ar fi temut să nu izbucnească iar în plâns. „Iată că acum se poartă ca un gardian” se gândea Claire puţin enervată, dar nu îndrăzni să se opună.

Doamna Tribout îşi conduse musafirii până la maşină.

- Sunt nişte copii nemaipomenit de dulci, îi spuse Claire, nevrând încă să se urce în maşină. Mi se pare că Marie-Claire seamănă mult cu mama ei şi că Jean-Paul a moştenit şi el ochii lui Madeleine. E un băiat foarte plin de viaţă!

- E adevărat, dar îi seamănă totuşi mai mult lui Paul decât lui Madeleine, conveni doamna Tribout. Cât despre Marie-Claire, e copia fidelă a fiicei mele la acea vârstă.

- E o adevărată comoară! întări Claire cu căldură.

Fără să realizeze, trecuse în mod spontan la limba engleză pentru a face acel elogiu fetiţei, dar doamna Tribout o înţelese şi-i răspunse printr-un zâmbet. La fel de puternică precum dragostea pentru nepoţii ei, era doar mândria.

în maşină, pe drumul de întoarcere spre Saint-

Hilaire, Louis păstră tăcerea. Nu deschise gura decât pentru un mic discurs destinat parcă să strice fericirea lui Claire.

- Bine, acum că ţi-ai atins primul obiectiv, îmi închipui că vei încerca totul să-l atingi şi pe al doilea. Dar te previn că nu vei reuşi. Doamna Tribout s-a convins de afecţiunea ta pentru Paul. Ştie că ai folosit toate mijloacele pentru a păstra legătura cu el şi cu Madeleine. Dar niciodată nu-l va ierta pe tatăl tău.

Claire nu-i răspunse, ci se mulţumi să strângă din pumni, hotărâtă să câştige cu orice preţ şi a doua bătălie... sau cel puţin să încerce tot ce-i va sta în puteri pentru a o câştiga.

Seara, îi scrise tatălui său o descriere entuziasmată şi înduioşată a copiilor, câteva cuvinte despre Louis şi despre planul de călătorie la Val de Loire. Făcu o aluzie foarte vagă la reţinerile doamnei Tribout privind eventuala călătorie a copiilor în Anglia şi promise din nou să încerce s-o convingă.

*
* *

Incepând cu acea vizită de neuitat, zilele lui Claire în Franţa se scurseră după un program liniştit şi plăcut. Dimineaţa mergea la Charmettes şi se juca cu copiii; spre prânz mergeau împreună să se plimbe până la ora mesei. Apoi se întorcea şi lua masa cu domnul şi doamna Tribout, în timp ce copiii dejunau cu dădaca lor.

După-amiaza, se întorcea la Saint-Hilaire pe care-l explora în lung şi-n lat. Vizita biserica gotică cu scaunele sale sculptate din stejar, micul muzeu de

artă tradiţională, labirintul din cartierul vechi, în care se rătăcea de fiecare dată şi portul de pescari, care era locul ei preferat. Franceza ei se îmbunătăţea pe zi ce trecea. Oamenii erau plăcut surprinşi când li se adresa în limba lor. O ascultau politicoşi şi răbdători şi uneori chiar o corectau.

După o săptămână, Claire câştigase încrederea în propriile ei forţe şi-şi făcuse deja câţiva prieteni în micul oraş.

în jur de ora şapte, se întorcea la hotel pentru a-şi cerceta corespondenţa şi pentru a se schimba. De două ori, Louis o invitase la cină. într-o altă seară, Pierre Frantbois o rugase şi el, curtenitor, să-i acorde onoarea şi plăcerea de a fi invitata sa. Voia să discute cu Claire mai ales despre băiatul lui şi-şi exprimă speranţa că Antoine va putea veni la Saint-Hilaire când se va ţine carnavalul.

- încă n-am vorbit cu Louis, îi mărturisi Pierre. îi vine greu să uite greşelile lui Antoine, şi au fost multe, vă asigur. Dar acum începe să se echilibreze, îl simt. Sper să-l văd căsătorit, cu un serviciu stabil, responsabil... Dorinţa mea cea mai arzătoare - dumneavoastră pot să v-o spun - este să am o mulţime de nepoţi pe care să-i răsfăţ...

Privirea sa insistentă părea că voia s-o includă şi pe invitata sa în reveriile sale de bunic, iar Claire, extrem de jenată, nu ştia cum să-i dea de înţeles, fără să-l supere, că nu era deloc dispusă să intre în rolul de noră pe care i-l pregătea.

- Pot să-i spun lui Antoine că veţi fi partenera sa în

timpul carnavalului? întrebă Pierre plin de speranţă.

Dar înainte ca fata să poată să răspundă, Pierre se ridică.

- Iată-l pe Louis şi pe doamna Brissent, o anunţă el pe Claire, care se aşezase cu spatele la intrarea în restaurant.

într-adevăr, Louis, îmbrăcat într-un costum negru extrem de elegant, se apropia de ei, la braţ cu frumoasa pariziancă pe care Claire o reperase de la sosire.

- Ia te uită! Iei cina cu Pierre! spuse Louis, prefăcându-se mirat. Sper să petreceţi o seară frumoasă împreună.

Apoi, întorcându-se spre însoţitoarea sa, adăugă:

- Marise, permite-mi să ţi-o prezint pe miss Stretton, prietena noastră englezoaică despre care ţi-am vorbit atât de mult. Mă bucur că vă cunoaşteţi, în sfârşit.

Pălind subit, Claire se ridică şi se forţă să schiţeze un zâmbet.

Era deci Marise! Trebuia să bănuiască demult.

O derutase, însă, descrierea lui Tony. înţelesese de la el că Marise era doar o fată şi, în plus, destul de insignifiantă ca înfăţişare. Ori, Marise era orice, numai nu insignifiantă, în acea rochie lungă de seară care-i dezvelea umerii şi braţele bronzate.

în faţa acelei fiinţe strălucitoare, de o feminitate desăvârşită, Claire se simţi cu totul ştearsă. în lipsă de altceva, purta din nou rochia sa neagră, care nu era decât un infim atu, în comparaţie cu decolteul

sugestiv şi cu machiajul fermecător al Marisei.

Nu era surprinzător că Tony se lăsase subjugat de o asemenea femeie. Mai spusese despre ea că era inteligentă şi Claire îşi dădu seama imediat că băiatul nu se înşela. Ochii Marisei străluceau de însufleţire, de îndrăzneală şi mândrie. La cele câteva cuvinte amabile pe care Claire le adresă, aceasta nu răspunse decât prin cuvinte monosilabice. în mod evident, Claire n-o interesa. întorcându-se spre Louis, femeia îi puse posesivă o mână pe umăr.

- Oh, dar nu eşti singurul care mi-a vorbit despre domnişoara Stretton!

-Ah, nu?

Inima lui Claire se strânse. Nu ştia ce se pregătea să spună Marise, dar instinctul o îndemna să se ţină în gardă.

-Profesorul meu de engleză s-a întâlnit şi el de câteva ori cu domnişoara Stretton. Se pare că e foarte interesat de compatrioata sa cea blândă...

Femeia o fixă pe Claire cu insolenţă şi râdea dezvelindu-şi dantura perfectă.

De ce minţea în felul acela? se întreba Claire neîncrezătore. Louis o privea, cu un zâmbet crud pe buze.

- Ce păcat că trebuie să plece atât de curând din Saint- Hilaire, spuse el cu răceală.

- Haide, Louis, doar n-o să-l goneşti pe acest nefericit! interveni Marise. Credeam că te-ai hotărât să-l laşi în pace.

- Draga mea, el singur a luat decizia să plece din

Saint- Hilaire. La rugămintea lui, i-am dat câteva scrisori de recomandare pentru prietenii mei din Touraine. Trebuie să plece în curând într-un lung turneu prin locuinţele din Val de Loire. S-a terminat pentru el cu flirturile şi cuceririle uşoare de vacanţă!

Era evident că această ultimă remarcă o viza pe Claire şi fata lăsă capul în jos. Pierre Frantbois ciocănea nervos cu degetele în masă, conştient că se instalase subit o tensiune, dar fără a cunoaşte motivul care o declanşase. îl cunoştea bine pe Louis, cunoştea acele inflexiuni crude pe care vocea lui le căpăta uneori şi acele ameninţări pe care le prevesteau ochii lui când se micşorau dintr-o dată. Paloarea lui Claire îl neliniştea şi ea...

Marise, care de câteva momente afecta detaşarea, plimbându-şi privirile pe tavanul restaurantului, se întoarse nerăbdătoare spre Louis.

- Louis, ce-ai zice dacă am merge să mâncăm? îţi mărturiSesc că mor literalmente de foame!

Imediat, Louis se înclină rigid în faţa lui Claire şi a lui Pierre şi apoi cuplul se îndepărtă.

Claire pretextă o durere de cap pentru a putea pleca cât mai repede din restaurant. Merse să se refugieze pe plajă, care era pustie la acea oră târzie. Dorea cu orice preţ să aibă linişte pentru a se putea gândi serios la întrebările care o frământau.

De ce inventase Marise acea poveste a pretinselor sale întâlniri cu Tony? Oare pentru a-şi ascunde propriile ei sentimente faţă de Tony, voia să-l trimită pe Louis pe o pistă falsă?

Sau de fapt Tony era cel minţit şi ea era ferm hotărâtă să se căsătorească cu Louis? Care dintre cei doi bărbaţi era victima jocului viclean al acelei femei? Claire nu-şi putea da seama. Se declară incapabilă să înţeleagă vreodată comportamentul Marisei, o femeie atât de diferită de ea şi perfect disimulată în spatele manierelor ei sofisticate.

Dar la urma urmelor, de ce o interesa pe ea această poveste? Se afla la Saint-Hilaire pentru puţin timp şi cu o misiune precisă de îndeplinit. N-avea de ce să se amestece în vieţile acelor oameni, care aparţineau unei lumi care nu se va intersecta niciodată cu a sa.

Subit, o cuprinse un dor imens de Trevillion, o nevoie dureroasă de a fi printre ai săi, printre oamenii aspri dar cinstiţi din satul său. Acolo, Claire nu fusese niciodată pradă unor gânduri atât de tulburătoare. Acolo nu cunoscuse niciodată neliniştea. Bineînţeles, rutina vieţii îi inspira câte o dorinţă arzătoare de a cunoaşte alte locuri, cu oameni mai amuzanţi, poate chiar mai interesanţi. Dar acum voia din toată inima să revadă coasta austeră a Cornowallului, stâncile masive şi de neclintit pe care se înălţa ferma lor, să audă din nou ţipetele ascuţite ale pescăruşilor.

Aici, marea era prea calmă şi parfumurile prea dulci, noaptea prea blândă şi luna prea strălucitoare. Totul i se părea artificial şi înşelător...

Descumpănită, Claire făcu cale întoarsă. îşi scoase sandalele care-i îngreunau mersul şi simţi o

oarecare încurajare când simţi sub picioare nisipul rece. Trebuia să-şi revină, s-o regăsească pe adevărata Claire şi să nu piardă nici un moment din vedere singurul motiv pentru care se afla la Saint-Hilaire. Da, trebuia să alunge toate acele gânduri nebuneşti şi să reia controlul asupra propriilor sentimente, pentru a putea face faţă situaţiei complexe şi destul de neclare în care destinul o aruncase.

*
* *

A doua zi, ajungând la Charmettes, Claire îşi exprimă dorinţa s-o întâlnească pe doamna Tribout între patru ochi. Fără să-şi trădeze încă intenţia, fata îi propuse să se instaleze în micul salon în care nimeni nu putea să le deranjeze.

Imediat ce se aşezară la un capăt şi la celălalt al unei mese pe care o servitoare le aduse cafeaua, Claire trecu direct la subiect.

- Doamnă, aş vrea să vă rog să-mi permiteţi să iau cu mine copiii în Anglia, spuse ea dintr-o suflare, privind fix în ochii gazdei sale.

Zâmbetul binevoitor al doamnei Tribout dispăru instantaneu:

- E absolut imposibil. Trebuie să înţelegi acest lucru.

- Va fi doar pentru câteva zile, continuă Claire cu fermitate. Vă dau cuvântul meu că eu însămi îi voi aduce înapoi peste o săptămână.

- Sunt prea mici pentru o asemenea călătorie.

- Doamnă, vă reamintesc că tatăl meu a fost

foarte bolnav. Acum regretă amarnic atitudinea lui din trecut şi singura dorinţă pe care o mai are este să-şi cunoască nepoţii. Pentru că sunt şi nepoţii lui, trebuie să recunoaşteţi. Sunt sigură că înţelegeţi ce simte...

-Atunci când tatăl tău se va simţi mai bine, te asigur că-l vom primi aici cu plăcere. Dar pentru moment, copiii vor rămâne la Charmettes... Claire, continuă ea cu o voce mai caldă, să nu crezi că n-am încredere în tine. Ţin la tine şi tu ştii asta. Dar tatăl tău a fost atât de dur, de implacabil, de lipsit de îngăduinţă faţă de propriul său fiu, încât nu-mi pot asuma riscul de a-mi trimite la el nepoţii.

- Nici dacă vă rog din toată inima?

- Nu, Claire, nu insista. Decizia mea e irevocabilă. Atâta timp cât voi fi în viaţă, copiii nu vor merge în Anglia.

De această dată, tonul era categoric. Disperată, Claire se ridică şi se îndreptă spre fereastră, unde rămase în picioare, cu spatele la doamna Tribout, pentru a-şi ascunde suferinţa.

- Dacă hotărârea dumneavoastră este definitivă, nu mai îmi rămâne nimic de făcut, spuse ea în sfârşit cu o voce lipsită de intonaţie. Misiunea mea aici s-a încheiat, aşa că mă voi întoarce la Trevillon, unde tatăl meu are nevoie de mine.

Doamna Tribout oftă cu regret.

- Mi-ar plăcea să mai rămâi încă puţin la noi. Copiii s-au ataşat de tine. Au nevoie să vadă feţe tinere şi, în plus, cred că regăsesc în tine ceva din

tatăl lor. Imi doresc foarte mult să faci împreună cu ei mica excursie pe care ţi-a propus-o Louis şi pe care Jean-Paul o aşteaptă deja entuziasmat.

Dar perspectiva acelei călătorii n-o mai atrăgea deloc pe Claire. Dimpotrivă, chiar ideea de a petrece câteva zile în compania lui Louis şi a Marisei îi era de nesuportat. Duplicitatea acelei femei pur şi simplu o îmbolnăvea.

Doamna Tribout aştepta încruntată răspunsul fetei şi, cum Claire tăcea, ea continuă:

- Dacă insist, Claire, e pentru binele copiilor. Apelez la dragostea ta pentru ei. Jean-Paul şi Marie-Claire au nevoie de tine!

- Şi tatăl meu are nevoie de mine! răspunse Claire cu vivacitate.

Dar imediat îşi muşcă buzele. Din nou, îl aşeza pe tatăl ei înaintea tuturor... Era gata să sacrifice pentru el datoria şi dragostea pentru nepoţii ei, cum sacrificase în trecut afecţiunea pentru Paul şi Madeleine.

Se întoarse spre doamna Tribout şi, privind-o în ochi, pe buzele ei apăru un zâmbet timid.

- Bineînţeles, doamnă, voi merge cu dumneavoastră la Relay. Aveţi dreptate, n-am dreptul să-mi dezamăgesc nepoţii. Marie- Claire şi Jean-Paul trebuie să fie pe primul loc.

Doamna Tribout o aprobă dând din cap de mai multe ori. Femeia nu răspunse nimic, dar pe faţa ei se putea citi cu uşurinţă o profundă mulţumire. Umplu apoi două ceşti cu cafea. Claire se aşeză din

nou la masă, de această dată lângă ea. îşi băură amândouă cafeaua fără să mai adauge un cuvânt, bucurându-se în tăcere de acordul la care ajunseseră.

Apoi, doamna Tribout se ridică şi un zâmbet complice îi lumină faţa.

- Şi acum, să mergem să-i găsim pe cei doi monstruleţi. Ieri i-ai învăţat un joc nemaipomenit pe care eu nu-l cunoşteam, mărturisesc, şi care le place la nebunie. Aseară, când am auzit zgomotele terifiante care veneau din camera lor, am urcat puţin speriată până la ei şi Jean-Paul mi-a explicat: „Ne jucăm de-a ursul”.

Claire izbucni în râs.

-Jean-Paul are o energie uimitoare!

în acea seară, Claire se întoarse la hotel mai târziu decât de obicei. Băiatul de la parcare reţinuse mai mult timp maşina domnului Tribout care o aducea înapoi la Saint-Hilaire.

Traversând holul hotelului, se întâlni din întâmplare cu Pierre Frantbois, care era însoţit de un băiat foarte tânăr. De la distanţa de la care o văzu, bărbatul strigă după ea agitând mâna deasupra capului.

- Claire, cât mă bucur să te văd! Fiul meu tocmai a sosit de la Relay. Vino să ţi-l prezint.

Apoi, luând băiatul pe după umeri, îl împinse puţin spre Claire.

-Antoine, ea este miss Stretton.

Băiatul se înclină în faţa ei, cu un zâmbet copilăresc. Antoine Frantbois avea o piele mată, părul

negru şi des şi ochii mari, migdalaţi. Un grec clasic şi teribil de fermecător, se gândea Claire. Oare ce-l face să fie atât de drăguţ, aproape feminin: acea bărbie fină sau acele buze arcuite, foarte frumos desenate?

Stăteau faţă în faţă în mijlocul holului, oferind privirilor clienţilor un spectacol de o rară armonie - el, la fel de brunet pe câte era ea de blondă şi amândoi de o tinereţe izbitoare.

Pierre îi contempla, mut de admiraţie, strălucind de mândrie şi pândind reacţiile flatante ale clienţilor care mergeau la restaurant şi încetineau pasul în dreptul lor. Dar subit, bucuria lui se risipi ca prin minune când văzu, stând sprijinit de unul dintre stâlpii de la intrare, un alt observator care nu părea dispus s-o împartă cu el. Cu mâinile înfipte în buzunare, cu gâtul întins înainte şi cu sprâncenele încruntate, Louis de Cerisy fremăta de o mânie pe care cu greu şi-o putea controla.

Capitolul 6

Antoine Frantbois era o companie foarte plăcută, plin de energie si de bună dispoziţie. După cele câteva luni de muncă neîntreruptă în viile de la Relay, băiatul voia acum să profite din plin de plăcerile vieţii.

In ciuda leneviei si a rătăcirilor sale de tinereţe, Antoine ţinea foarte mult la tatăl său si regreta sincer că până atunci îi înşelase aşteptările, care totuşi erau îndreptăţite. Ori, acum, dorinţa evidentă a tatălui său de a-l apropia de Claire, îi convenea de minune. Incă de la început, împărtăşise interesul tatălui său pentru fata cu părul de in.

In ziua carnavalului, o mulţime de steaguri şi banderole apărură încă de dimineaţă la toate balcoanele şi ferestrele din Saint-Hilaire. Turiştii mişunau pe străzi şi în pieţele înflorite. Pretutindeni muzică, baloane colorate, confeti şi cornete de îngheţată. Atmosfera era de sărbătoare şi toate figurile păreau să exprime singura idee: „Carnavalul are loc o singură dată pe an. Să ne bucurăm de el”!

- Parada de care alegorice va porni la ora şase de la primărie şi va merge până în port, o anunţă Antoine. Şi imediat după aceea va începe balul. Vom dansa toată noaptea!

- Unde anume? se interesă Claire.

- Pe străzi, în port, în pieţe, pretutindeni. Vor fi orchestre în tot oraşul.

Radiind de mulţumire, Pierre Frantbois stătea la

masă între fiul său şi Claire. Bărbatul se întoarse spre fată şi o întrebă:

-Ai vrea să vezi parada şi să dansezi toată noaptea?

- Sigur că ar vrea, tată. Claire nu poate să rateze petrecerea! exclamă Antoine. Iar eu mă ofer să fiu partenerul ei.

Claire îl privea uşor uimită. Era foarte tentată să accepte propunerea sa, dar era totodată stânjenită.

Pierre o arunca literalmente în braţele fiului său, dar Antoine putea avea alte planuri, o altă prietenă pe care ar fi vrut s-o invite...

Ghicindu-i gândul, Antoine insistă, privind-o pe sub sprâncene.

-Te rog, Claire, spune da! M-aş bucura atât de mult!

Fata acceptă cu plăcere. Spontaneitatea lui copilărească o convinsese şi o fermecase. In ochii ei, Antoine era un băiat încântător, extrem de adolescentin, iar frumuseţea sa de efeb îi producea doar o plăcere pur estetică şi un sentiment de prietenie, uşor protector.

Pierre scoase un oftat de uşurare şi se retrase. Cu toată acea aglomerare de turişti, personalul hotelui trebuia să fie foarte ocupat şi Pierre trebuia să supravegheze totul. Inainte de a-i părăsi pe copii, le sugeră să profite la maximum de acea zi superbă şi de plăcerile care îi aşteptau. O urmă de regret răzbătu din vocea sa amintind de acele plăceri la care el nu putea să ia parte.

- Tata te-a pus într-o situaţie imposibilă, spuse Antoine, imediat ce tatăl său se îndepărtă. Discreţia nu e punctul lui forte! în schimb, trebuie să recunosc că are foarte mult bun-gust. Cu sau fără intervenţia lui tot te-aş fi găsit şi aş fi făcut cunoştinţă cu tine.

Claire zâmbi. Mândria naivă a lui Antoine i se părea înduioşătoare. încurajat de atitudinea ei, băiatul continuă:

- Fac pariu pe o sută de franci că tata ţi-a împărtăşit deja obsesia lui: să mă căsătorească şi să-i fac un cârd de nepoţi.

- Pariu câştigat. Mi-a vorbit despre asta şi pare că într-adevăr îl deranjează.

- Ştii, Claire, continuă băiatul pe un ton de confidenţă, i-am spus de multe ori ce cred despre asta: el e cel care ar trebui să se căsătorească şi să aibă alţi copii.

- Şi cum a reacţionat la sfatul tău?

- O, deloc bine. Spune că e prea bătrân. Dar sunt sigur că poate foarte bine să găsească o femeie... nici prea tânără, nici prea bătrână, care n-ar vrea decât să întemeieze un cămin şi să-l facă fericit. Ar fi un lucru bun pentru toată lumea. Uneori, devine cu mine prea...

- Prea posesiv? sugeră Claire.

-Asta e, exact, prea posesiv... în cazul ăsta, Claire, te rog uită de tata, de manevrele lui şi de lipsa lui de tact. La urma urmei, putem să fim prieteni pe propriul nostru cont, nu-i aşa?

- Nu-ţi face griji. în această privinţă sunt absolut

de acord cu tine.

Cei doi se despărţiră şi Claire îl urmări cu o privire amuzată în timp ce traversa holul plin de clienţi. Femeile îl priveau cu uimire, incapabile să-şi ascundă admiraţia. Unele dintre ele întorceau capul, fascinate.

Hotelul era plin ochi de turişti reuniţi pentru carnaval. Personalul, surmenat, mişuna în toate direcţiile, dar Louis de Cerisy nu se mai arătase de dimineaţă. Se afla probabil închis în biroul său, în faţa unui munte de hârtii şi de probleme de administraţie pe care trebuiau să le rezolve, bănuia Claire.

Fata urcă bine dispusă în camera sa pentru a se pregăti. In acea dimineaţă se oprise în dreptul unui butic, entuziasmată în faţa unui fermecător costum inspirat din folclorul popular local: o fustă roşie, lungă, împodobită cu un volan creţ şi o bluză albă de in, brodată cu flori, păsări şi frunze de viţă.

Mânecile scurte, umflate, se strângeau cu un şiret roşu, ca de altfel şi decolteul. In mod instinctiv intrase în magazin pentru a proba costumul, iar tânăra vânzătoare o aprobase cu căldură pentru alegerea făcută. „Sunteţi foarte frumoasă”, îi spusese ea. Claire fu de două ori mai încântată aflând preţul, care era modic şi convenea cu resursele sale.

Stând în baie, în picioare, zâmbi imaginii sale din oglindă. Scurtul timp petrecut la Saint-Hilaire îi schimbase înfăţişarea de micuţă englezoaică timidă, care debarcase în acele locuri în cumintele său costum bleumarin.

Bronzul îi punea în valoare umerii subţiri şi făcea

ca ochii ei albaştri să fie şi mai captivanţi. Soarele dăduse reflecte subtile părului său blond. Cu un gest dezinvolt, Claire îşi luă şalul şi schiţă cu el câţiva paşi de dans, zâmbind de plăcere la gândul petrecerii care o aştepta.

Pe palier se întâlni cu Louis, care cobora din lift. La vederea ei, frumosul chip bronzat al bărbatului fremătă de mânie.

- Ia te uită, te-ai deghizat în ţărăncuţă pentru petrecerea noastră. Ciudată idee!

Claire păli.

- Merg să văd parada împreună cu Antoine Frantbois, spus ea, cu o voce nesigură.

- îmbrăcată astfel?

întrebarea o lovi ca o palmă.

- De ce nu?

Ochii măriţi de nelinişte ai fetei înfruntau cu curaj privirile întunecate ale lui Louis.

Bărbatul o luă brutal de braţ şi o împinse spre uşa camerei ei, pe care o deschise cu setul său de chei. O aduse până în faţa oglinzii din sufragerie şi rămase în spatele ei, urmărind reflectarea imaginii lor.

- Priveşte-te numai! Ai spune că eşti o fiică de pescar care se duce duminică la întâlnire cu iubitul ei... toţi din Saint-Hilaire ştiu că eşti invitata mea personală la acest hotel. Ce va crede lumea despre această mascaradă grotescă?

Ochii lui Claire sclipiră. Simţea cum mânia pune stăpânire pe ea.

- Fiecare să creadă ce doreşte! Iar eu, ca toate

fetele de la Saint-Hilaire, intenţionez să mă distrez foarte bine în compania unui băiat atrăgător!

Bărbatul îşi puse mânile pe umerii ei, înfigându-şi degetele lungi în pielea ei strălucitoare.

- înţeleg, spuse el cu sarcasm. Ai renunţat la rezervele de englezoaică şi ai hotărât să te distrezi cu toţi uşuraticii de prin partea locului. Ieri era Kirk, azi este Antoine... Spune-mi, îţi este teamă de bărbaţi? Pentru a fugi de ei te agăţi de asemenea filfizoni?

- Dacă mi-e teamă? strigă Claire furioasă, tulburată fără să vrea de apăsarea degetelor lui pe umerii ei goi. Dă-mi drumul, mă doare.

Louis izbucni într-un hohot de râs răutăcios.

- Imbracă-te cu decenţă, dacă nu vrei să stârneşti bărbaţii...

Mâinile lui autoritare coborâră încet de pe umeri până la
încheieturile mâinilor pe care le încleştară cu putere. Claire scoase un mic ţipăt de durere, dar bărbatul n-o luă în seamă şi continuă:

- De ce acest decolteu, aceşti umeri goi, această bluză transparentă, dacă nu pentru a trezi dorinţa bărbaţilor care te vor atinge în treacăt, dacă nu pentru a-i incita să te mângâie şi să-ţi sărute această piele proaspătă pe care o dezgoleşti cu atâta generozitate?

Claire fu zguduită de un lung fior când buzele fierbinţi ale lui Louis îi atinseră gâtul. Inima bătea să-i spargă pieptul. Ah! Să ia acel cap între mâini, să-l strângă la pieptul ei, la gâtul ei... Fata îl împinse cu

putere.

- Dă-mi drumul! repetă ea eliberându-se din braţele lui. Bărbatul îi dădu drumul imediat şi o privi în oglindă cu răceală.

- Poate că-ţi imaginezi că poţi să provoci bărbaţii şi să te eschivezi fără să le acorzi nimic, spuse el batjocoritor. Greşeală, mare greşeală! Află, draga mea Claire, că purtând o asemenea toaletă, înseamnă să consimţi dinainte... avansurile celor mai îndrăzneţe. Pur şi simplu am vrut să-ţi arăt ce te aşteaptă în această noapte pe străzile pe care...

- Nu toţi bărbaţii sunt nişte brute! îl întrerupse ea cu dispreţ.

Lovitura mersese la ţintă. Grimasa care strâmbă faţa lui Louis
o umplu pe Claire de o amară satisfacţie. Amară şi foarte scurtă, pentru că bărbatul îşi reveni imediat şi zâmbetul său sarcastic îi reapăru pe buze.

-îmbrăcată cum eşti, ai trezi şi bruta care stă ascunsă în orice bărbat, chiar şi în acel mucos de Antoine. Şi acum, schimbă-te. Puneţi ceva mai decent. Eu voi aştepta afară.

- Nu conta pe asta!

Claire ştia că lansând acea sfidare, se expunea la o nouă izbucnire de mânie din partea lui Louis, dar era prea mândră şi ţinea prea mult la libertatea ei pentru a se supune ordinelor tiranice şi absurde ale lui Louis de Cerisy. Toaleta ei era perfect decentă, mai ales în acea staţiune unde jumătate dintre femei îşi plimbau sânii goi pe plajă, de dimineaţa până

seara.

De altfel, faptul că era invitata lui nu-i dădea nici un drept să-i impună principiile lui şi să-i dicteze cum să se comporte.

Bărbatul o privea, cu maxilarul încleştat. Când înţelese că nu
i se va supune, ochii lui o fulgerară.

- Vei face ce-ţi spun! tună el.

Ea dădu din cap în semn că nu, privindu-l în ochi. Se aştepta la o nouă izbucnire, dar era prea stupefiat pentru a mai putea reacţiona. în cameră se lăsă o tăcere grea, sufocantă. De ambele părţi, nemişcarea era totală şi încărcătura electrică urca peste măsură. Deodată, Louis se întoarse şi ieşi trântind uşa cu toată puterea.

Epuizată, Claire se prăbuşi într-un fotoliu, tremurând din tot corpul. Ştia că niciodată nu-i va ierta acea sfidare. Absurdul cod de onoare al lui Louis de Cerisy nu admitea nici o înfrângere, oricare ar fi fost miza jocului.

Claire închise ochii şi simţi din nou pe gât buzele lui fierbinţi. Căldură, dulceaţă, violenţă, dorinţă... cum să numească ceea ce trăise? Claire îşi luă dintr-o dată capul între mâini. După ce atât de mult timp o refuzase, acum trebuia să privească în faţă cruda realitate care i se arăta: era îndrăgostită de Louis de Cerisy.

Se îndrăgostise de el de prima dată când îl văzuse. Prima privire a ochilor lui cenuşii o sufocase, o ameţise.

Atâta timp cât fusese posibil, îşi înăbuşise dragostea pentru el, pentru simplul motiv că o considera nebunească.

Cum putea să-şi imagineze măcar un singur moment că Louis de Cerisy ar putea s-o privească altfel decât critic şi distant? Atenţiile şi amabilitatea lui se adresau exclusiv surorii mai mici a lui Paul. Din devotament pentru prietenul său, Louis acceptase s-o ia temporar sub protecţia lui şi să vegheze asupra ei, aşa cum veghezi asupra unui copil neascultător care trebuie pedepsit atunci când iese din cuvântul tău. Chiar şi săruturile lui nu fuseseră decât pedepse! Acest bărbat înconjurat de femei, de femei foarte frumoase, ştia foarte bine cum să încânte şi cum să pedepsească printr-un singur gest.

In nici un caz nu trebuia să-l lase să-şi dea seama că săruturile lui treziseră în ea dorinţa nebunească a altor mângâieri. Niciodată, în nici un caz!

Obrajii ei se împurpurară de ruşine la gândul umilinţei pe care ar suferi-o dacă Louis i-ar ghici sentimentele. Mai bine să moară decât să ajungă într-o zi să citească în ochii lui cenuşii milă sau dispreţ.

O bună jumătate de oră se scurse înainte să se simtă în stare să-l se întâlnească pe Antoine, care o aştepta. Se înfăşură zgribulită într-un şal şi, adunându-şi toate forţele, coborî în hol.

- Am crezut că ai uitat de mine! îi reproşă Antoine când ajunse lângă el... Pe onoarea mea, Claire, ce rochie frumoasă ai! Eşti răpitoare. O să fac să

pălească de gelozie toţi bărbaţii din Saint-Hilaire. Si o să dansăm până când stelele o să pălească în faţa răsăritului soarelui.

Claire izbucni într-un hohot de râs nervos.

- De acord, Antoine, dar mai întâi să mergem să vedem carurile. Care e cel mai bun loc?

-Piaţa mare, spuse el luând-o de mână. Atunci, să ne grăbim, dacă nu vrem să pierdem începutul.

Ajunseră exact la timp pentru intrarea triumfătoare a primului car, dedicat sfântului protector al oraşului.

în mijlocul unei piramide de flori admirabil asortate, trona statuia din lemn a sfântului Hilaire. Garoafe, margarete, begonii şi dalii fuseseră culese din toate grădinile oraşului şi adunate laolaltă în cinstea sfântului Hilaire. Carul era urmat de o orchestră, condusă de o majoretă care-şi învârtea foarte sus în aer bastonul strălucitor.

Uniforme impecabile, împodobite cu epoleţi de aur şi butoni de argint, intrumente care străluceau sub razele soarelui, toate în pas de paradă. Muzicienii erau superbi şi foarte conştienţi de splendoarea lor. Mulţimea surâzătoare aplauda din toate puterile. Muzicienii erau strigaţi iar aceştia, drept răspuns, aruncau pe furiş priviri promiţătoare spre tinerele fete, încercând să păstreze pasul şi măsura.

Altele care apăreau deja, în care imaginaţia creatorilor îşi dăduse frâu liber: turnuri din camelii care ascundeau în spatele ecranelor fete răpite, păsări ale paradisului, vapoare de vis construite din

trandafiri şi lauri, balauri înspăimântători traşi de un cortegiu de copii, încoronaţi cu flori de iasomie...

Oamenii întâmpinau cu strigăte entuziasmate fiecare nouă apariţie, râsetele nu mai conteneau şi aplauzele erau din toată inima.

- îţi place? întrebă Antoine.

- E nemaipomenit! exclamă Claire, hotărâtă să profite la maximum de acea seară pe care o plătise atât de scump.

Când ultimul car părăsi piaţa si ultimele sunete ale fanfarei se şterseră în depărtare, oamenii se împrăştiară treptat pe străzile învecinate. Pentru a n-o pierde pe Claire în mulţime, Antoine o luă de mână şi se îndreptară amândoi spre cafeneaua liniştită pe care acum Claire o cunoştea deja foarte bine.

Mai aveau timp să bea un pahar înainte să se întoarcă pentru cină la Saint-Hilaire.

„Cafeneaua liniştită" era acum plină ochi şi foarte zgomotoasă. Câţiva tineri cântau la chitară pe o scenă improvizată şi clienţii reluau în cor refrenele. Chelnerul, solicitat încontinuu şi foarte roşu la faţă, se strecura printre mese ţinând foarte sus, deasupra capului, tava încărcată cu băuturi de toate culorile.

La celălalt capăt al terasei, acolo unde se aşezară Claire şi Antoine, stătea, singur, în faţa unui pahar gol, Tony Kirk.

- Antoine, mă scuzi un moment? Vreau să vorbesc puţin cu un prieten.

Antoine, intrigat, se mulţumi să dea din cap şi Claire se apropie de masa la care Tony stătea şi

încerca să tragă iară succes dintr-o ţigară stinsă. Când Claire ajunse în dreptul lui, el sări în picioare, dar imediat ce o recunoscu, scânteia de speranţă care lucise în ochii lui o clipă, se stinse.

- Bună, Claire. Ce mai faci? Am sunat la hotel de două sau trei ori ca să mă întâlnesc cu tine, dar mi s-a spus că nu erai acolo. Vrei să bei un pahar?

- Nu, mulţumesc, Tony, sunt cu un prieten.

- Cu Louis? întrebă el amar.

Fata dădu din cap în semn că nu şi, pe un ton ezitant, îl întrebă:

- A vorbit cu tine, nu-i aşa? Aşa cum ţi-am promis, i-am dat lista cu nume de la tine şi mi-a spus că va face tot ce va putea.

- Mi-a dat câteva scrisori de recomandare, spuse Tony ridicând din umeri. Mi-a plătit şi datoriile. Ii voi da banii înapoi când editorul îmi va trimite acel avans.

- E frumos din partea lui!

Claire se străduia să pară entuziasmată, dar văzând corpul lui Tony aplecat peste masă, şi faţa lui abătută, era evident că nu era bine dispus.

- Frumos? Dacă spui tu... Louis îşi poate permite să-mi plătească datoriile pentru a se debarasa astfel de mine. La urma urmelor, a obţinut ce şi-a dorit. Aşa cum probabil ştii, el şi Marise se vor căsători. E amuzant, nu? singura mea şansă de a mă căsători cu Marise depindea de o singură persoană, şi aceea era bărbatul hotărât să nu mă căsătoresc niciodată cu

ea. Cred că s-a distrat foarte bine acest scump Louis când l-ai rugat să mă ajute să plec din Saint-Hilaire. Ştia deja că Marise luase decizia să-şi asculte părinţii şi să se căsătorească totuşi cu el.

Claire încerca să nu facă nici un gest. Nu era momentul să-şi piardă sângele rece. Deci, Louis şi Marise urmau să se căsătorească. Ei bine, şi? Se aştepta la asta!

- Eşti sigur? întrebă ea.

Dar era o întrebare doar de formă. Faţa lui Tony, de obicei atât de senină, era acum răvăşită de siguranţa că un dezastru iminent avea să se întâmple.

- Marise m-a anunţat chiar ea. E sigură că eu nu voi fi niciodată capabil să-i dau ceea ce aşteaptă de la viaţă şi nici că voi câştiga suficienţi bani pentru a duce viaţa pe care şi-o doreşte. S-a despărţit de mine şi mi-a ordonat să plec cât mai repede.

Plină de compasiune, Claire se aplecă spre el şi-l mângâie pe mână.

- Tony, nu trebuie să disperi. Marise nu merită osteneala.

- Crezi că nu?

Se uită bine la ea, şi buzele lui încercară să schiţeze un zâmbet.

- Peste un an, poate voi reuşi să văd şi eu lucrurile din această perspectivă, dar în momentul de faţă sunt foarte departe de asta! Mă simt sfâşiat, Claire, rupt în bucăţi, distrus. Mă întreb dacă voi reuşi vreodată să mă refac, să lipesc la loc toate aceste

bucăţi...

- Haide, Tony, ai un pic de curaj şi puţină mândrie, îl înconjură fata cu blândeţe. Sunt sigură că n-ai vrea ca Marise să afle cât de mult te-a rănit!

- O, ştie deja, ştie foarte bine şi nu-i displace, crede-mă. E la fel de crudă ca Louis, numai că în felul ei! M-a acuzat că am flirtat cu tine; un pretext nereuşit, printre multe altele. Ştie foarte bine că sunt nebun după ea şi că aş fi incapabil să mă uit la altă fată... Oricum, Claire, îţi mulţumesc că ai încercat să mă ajuţi. Ştiu că ţi-a făcut plăcere. Mi-ar fi plăcut şi mie să pot să-ţi dau nişte veşti mai bune...

- Ce-o să faci acum? O să te întorci în Anglia?

- Nu, o să mă folosesc de recomandările lui Louis. Măcar să încerc să scot ceva bun din toată această încurcătură. Mai întâi o să-mi scriu cartea şi apoi o să mă întorc la Londra şi o să încerc să-mi găsesc un serviciu.

Se ridică de pe scaun cu un efort evident pentru a-şi îndrepta umerii căzuţi şi pentru a ţine capul drept.

- La revedere, Claire. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

O sărută uşor pe obraz.

- încearcă să nu te laşi păcălită ca mine. Dragostea e ceva destul de înspăimântător!

Claire îl urmări din priviri până ce dispăru la o cotitură a străzii. Era încă mânioasă, tristă, tulburată. Punerea în gardă a lui Tony sosea prea târziu pentru ea; trebuia să înfrunte aceeaşi încercare ca şi el: să-l

vadă pe Louis luând-o de soţie pe Marise, dar, spre deosebire de Tony, ea era hotărâtă să nu-şi trădeze disperarea nici măcar printr-o bătaie a genelor.

Se întoarse înapoi, la Antoine, care era puţin jignit că fusese lăsat singur atât de mult timp, şi mai ales, foarte curios.

- Cum l-ai cunoscut pe Tony Kirk? întrebă el imediat ce îşi reluă locul. Vă ştiţi de mult timp? Aproape că voiam să vin şi eu la masa voastră, dar până la urmă, n-am îndrăznit. Păreaţi că aveţi o discuţie foarte personală...

-Tony nu e fericit în acest moment, explică liniştit Claire, cu un zâmbet împăciuitor. Cred că mâine va pleca definitiv din Saint-Hilaire.

Antoine dădu din cap.

-Nu mă miră. Louis şi-a dorit mereu plecarea lui. Tony e un tip simpatic, dar are supărătorul obicei de a nu-şi achita notele de plată şi Louis nu poate să tolereze aşa ceva.

-Ce legătură are Louis cu asta? întrebă ea iritată.

-Louis e proprietarul mai multor magazine din Saint-Hilaire, îi explică Antoine, pe care le închiriază localnicilor de aici. E foarte bogat, să ştii, ăsta e şi motivul pentru care familia Brissent vrea atât de mult ca Marise să se căsătorească cu el. Ai auzit de Raoul Brissent? N-are o avere atât de mare ca a lui Louis, dar în schimb, e ambiţios. A pus de mult ochii pe Louis. Un timp, a crezut că Marise va putea face o carieră la Paris, unde a studiat desenul de modă, sau

că se va căsători cu vreun parizian extrem de bogat. Dar, în cele din urmă, lucrurile n-au mers atât de bine pe cât spera ea şi anul trecut s-a întors la părinţii ei. Nu mai este chiar tânără, aşa că a început să se lupte pentru a pune mâna pe Louis, care e cea mai arătoasă partidă din zonă. Cred că în curând, se va face publică logodna.

Claire ştia destul de multe pe această temă. Se simţea extrem de deprimată şi ar fi vrut să schimbe subiectul, dar Antoine era hotărât să continue.

- ...Marise Brissent n-o să aibă numai zile frumoase cu Louis. Louis e dur, implacabil... Din acest punct de vedere, se merită unul pe altul!

Cu atât mai rău pentru Marise! se gândi Claire cu cinism. Să se descurce cu acel soţ bolnav de mândrie şi lipsit de cel mai mic sentiment.

Prin ce întâmplare aberantă se îndrăgostise oare de un asemenea om? Dar se terminase, se terminase pentru totdeauna. Era exclus să mai simtă pentru el cea mai mică urmă de sentiment, cea mai mică dorinţă.

îl va alunga cu forţa din mintea sa, cu o voinţă la fel de implacabilă ca a lui.

Antoine o privea, cu gura deschisă de uimire şi Claire înţelese imediat că probabil băiatul tocmai îi spusese ceva.

- Scuză-mă, Antoine, ce spuneai?

- Te întrebam pur şi simplu dacă nu vrei să ne întoarcem la hotel.

- Să mergem, spuse ea încet.

Luară cina la lumina lumânărilor, într-un colţ privilegiat al restaurantului, acompaniaţi de o orchestră ţigănească pe care Louis o angajase pentru a-l sărbători în mod demn pe sfântul Hilaire.

Antoine fu de o amabilitate fermecătoare. Complimentele lui căutate şi totodată naive ar fi îmblânzit şi o inimă de piatră. Ochii lui negri urmăreau plini de admiraţie cele mai mici gesturi şi expresii ale lui Claire.

Pierre supraveghease în persoană decorarea mesei lor şi comandase frumosul buchet de camelii care o împodobea. La desert, în timp ce Claire îşi termina distrată îngheţata cu fructe, Antoine alese cea mai sidefie camelie din buchet şi o strecură în panglica cu care Claire îşi prinsese părul în acea seară.

După cină, plecară înapoi spre cartierul vechi al oraşului. Deja, în jurul orchestrelor împrăştiate cam peste tot, tineri şi mai puţin tineri dansau frenetic la lumina lampioanelor agăţate de-a lungul străzilor. Aerul era minunat, răcorit de o adiere capricioasă a vântului care flutura steagurile şi ghirlandele.

Antoine se dovedi un dansator inventiv şi hotărât. Işi conducea partenera cu fermitate şi improviza figuri sclipitoare. Oricât de puţin obişnuită ar fi fost cu dansurile moderne, Claire nu simţi nici o dificultate în a-l urma, atât de precise şi riguroase erau indicaţiile sale. Dar fata era nefericită, extrem

de nefericită. Dansa nebuneşte într-una dintre cele mai frumoase staţiuni de pe Coasta de Azur, la braţul unui tânăr superb, care o copleşea cu atenţii şi cu complimente extravagante, iar ea nu era deloc fericită, dimpotrivă chiar.

În locul ei, orice altă fată ar fi fost în al nouălea cer. Dar ea, ca o proastă, reuşise să-şi strice vacanţa, îndrăgostindu-se de un individ imposibil. Ei bine, în momentul de faţă plătea consecinţele neroziei sale. Ea singură trebuia să iasă din această situaţie. Nimeni n-o putea ajuta cu nimic.

Antoine, în schimb, se distra ca un nebun. Ar fi dansat până în zori. încetul cu încetul, celelalte cupluri părăseau petrecerea şi cafenelele începeau să se golească, dar s-ar fi putut conta în continuare, încă pentru mult timp, pe muzicienii dezlănţuiţi. Bătând din picior, cu ochii strălucitori şi fruntea asudată, cântau acum pentru propria lor bucurie, alternând rapiditatea cu lentoarea, lirismul cu ritmul pur. Transportat de muzică, Antoine plutea într-o încântare extatică.

Lui Claire îi păru cu adevărat rău să-i scurteze plăcerea, când, epuizată, îl rugă s-o ducă înapoi la hotel.

Băiatul acceptă imediat, cu o amabilitate desăvârşită, uimit doar că era deja ora trei dimineaţa şi că partenera sa începuse să obosească.

Dar nimic nu-i putea slăbi fericirea şi, cât ţinu drumul, băiatul fredonă încet cântecele sale

preferate, legănând în ritm mâna lui Claire pe care o ţinea strâns într-a sa.

Noaptea era adâncă şi misterioasă, după pofta inimilor. Stelele aveau o strălucire surprinzător de puternică pentru o nativă din Trevillon şi Cornowall, şi acum că zgomotul petrecerii se mai domolise, se auzea din nou clar murmurul mării.

Când intrară în holul hotelului, Claire îşi simţi nervii vibrând dureros. O descărcare electrică n-ar fi zguduit-o mai puternic. Louis era acolo - îl vedea din profil - în picioare, în mijlocul holului. Discuta cu Marise Brissent şi Pierre Frantbois.

Pierre îi observă primul pe noii veniţi şi-i strigă vesel. Indreptându-se spre ei, Antoine zâmbea. O ţinea în continuare de mână pe Claire şi aceasta nu încercă să şi-o retragă.

Louis de Cerisy va vedea astfel că nu dădea doi bani pe părerea lui. Ca şi când ar fi înţeles un mesaj secret, Antoine îi dădu drumul la mână şi o luă de mijloc şi astfel îmbrăţişaţi, se apropiară amândoi de micul grup din mijlocul holului. Pierre îi privea înseninat înaintând spre ei şi Claire îi oferi cel mai luminos zâmbet de care era în stare.

- V-aţi distrat bine? întrebă el, cu vocea tremurândă.

Antoine scoase un oftat teatral, mai elocvent decât orice
răspuns. Cu un gest indulgent, Pierre îşi bătu fiul pe obraz.

- Ai noroc, fiule! Să mergi la carnaval în compania unei persoane atât de drăguţe!

Apoi, înclinându-se spre Claire, adăugă:

- In această seară, ochii îţi străluceasc ca două stele!

Chiar aşa? se întrebă Claire. Unde se ascundeau atunci disperarea ei, mândria ei atinsă şi resentimentele? Dar îi zâmbi din nou lui Pierre, hotărâtă să se poarte ca şi cum în acel moment era fata cea mai fericită din lume. Totuşi, se reţinu să vorbească, de teamă ca vocea să nu-i trădeze adevărata stare sufletească.

Marise o privea, fără să încerce să-şi ascundă ostilitatea.

- Ai fost la carnaval în această ţinută? spuse ea, ridicând sprâncenele. Nu e prea prudent din partea ta. Din fericire, Antoine a fost acolo pentru a te apăra.

Antoine aruncă o privire spre Claire. Privirile li se întâlniră şi băiatul îşi încruntă sprâncenele, citind în ochii albaştri ai fetei o profundă tristeţe. In mod spontan, îi sări în ajutor.

- In noaptea de carnaval totul e permis! Claire tăia răsuflarea tuturor în rochia ei provensală şi toţi băieţii voiau să danseze cu ea!

Claire îi zâmbi, recunoscătoare. Apoi se auzi vocea lui Louis rece şi severă:

- Şi totuşi, e prima şi ultima oară când va purta acest costum. Mâine vreau să-l văd la coşul de gunoi.

- Hei, ce idee! protestă Pierre, neliniştit. Louis,

glumeşti, nu-i aşa? Claire îşi va imagina că frumosul ei costum nu-ţi place!

Tristeţea şi umilinţa acţionară asupra lui Claire ca un ghimpe. Cu bărbia ridicată în semn de sfidare, fata privi cu calm frumosul chip auster al bărbatului, care niciodată de acum încolo nu trebuia s-o mai impresioneze.

- Ştiu că nu-i place, spuse ea pe un ton vioi şi cu un zâmbet fermecător, dar mă tem că părerea lui mă lasă absolut indiferentă. Intenţionez să păstrez acest costum pentru tot restul vieţii mele, ca amintire a unei seri cu totul şi cu totul specială.

Spunând acestea, Claire se întoarse şi-l sărută pe buze pe Antoine, care o privi uluit.

- Bună seara, tuturor! aruncă ea, avântându-se către scară.

Capitolul 1

A doua zi dimineaţă, trezirea fu dificilă. Cerul şi marea de la Saint-Hilaire, mereu albastre şi strălucitoare, murmurul romantic al valurilor pe nisipul fin, Claire nu mai putea suporta toată acea veselie nepăsătoare.

Fata închise din nou ochii; ar fi dat orice pentru a se trezi la Trevillon, în vacarmul pe care-l făceau furtunile şi sub un cer acoperit de nori grei, ameninţători. Acolo, violenţa aparţinea doar naturii şi, intrând în ferma călduroasă şi solidă, se simţea imediat în siguranţă. La Saint-Hilaire, natura radia de frumuseţe, dar violenţa îi răvăşea inima.

Claire scoase un lung oftat, înainte de a sări cu hotărâre jos din pat. Oricum ar fi fost, trebuia să înfrunte acea zi şi cu cât o făcea mai repede, cu atât era mai bine.

Coborî în hol, sperând să nu întâlnească pe nimeni, dar în faţa biroului de recepţie îl descoperi pe Pierre, care se plimba dintr-un loc în altul şi părea trist. Bărbatul se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

- Claire, am veşti proaste pentru tine! Antoine s-a întors la Relay... I-a părut foarte rău că nu a putut să te salute înainte de plecare; m-a rugat pe mine să-ţi transmit toată prietenia lui şi speranţa că o să te reîntâlnească în curând.

In mod curios, Pierre îi evită lui Claire privirea şi debita frazele ca pe nişte formule goale şi lipsite de sinceritate. Ce se întâmpla? Oare Antoine se speriase

de insistenţa şi de dorinţa constrângătoare a tatălui său de a-l căsători?

- Ce păcat! spuse Claire cu un zâmbet consolator. Dar am petrecut ieri nişte momente foarte frumoase şi voi păstra o amintire minunată de la primul meu carnaval.

Pierre aruncă o privire rapidă în jurul lui şi spuse din nou, dar de data aceasta cu o voce mai joasă:

- Antoine s-a simţit şi el foarte bine. Când vei merge la Relay, te vei mai întâlni cu el, nu-i aşa, Claire? Antoine e departe de a avea toate defectele pe care i le atribuie Louis. Are un caracter bun, e drept şi curajos. Noaptea trecută am fost foarte mândru de el.

Claire tresări: din nou Louis? Ce voia să spună Pierre? Trebuia să afle, pentru a se linişti.

- Noaptea trecută? Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Privirea lui Pierre făcu din nou un tur rapid al încăperii.

- Louis era furios. L-a trimis pe Antoine cu primul tren înapoi la Relay. Purtarea lui chiar m-a speriat; era dur şi rece de parcă îl ura pe Antoine. Aşa cum ai constatat şi tu, Louis are nişte idei foarte stricte şi un simţ al familiei foarte rigid. Pentru el, eşti aproape ca o soră, din moment ce Paul era cel mai drag prieten al său. Cred că se teme ca Antoine să nu-ţi facă rău, să nu te înşele sau Dumnezeu ştie ce. Bineînţeles că eu am protestat şi Antoine a protestat şi el. I-a spus lui Louis că te admiră şi cât de mult respect îţi

poartă. Mi-a plăcut foarte mult felul în care a vorbit despre tine, dar se pare că nu a fost suficient pentru a-l convinge pe Louis.

- Şi de aceea, Louis s-a debarasat de Antoine, aproape la fel cum te debarasezi de un servitor? spuse Claire, indignată. Cum se poate să se poarte ca un tiran, fără ca nimeni să nu clintească în faţa lui? Asta mă depăşeşte... Antoine nu mai e un copil, ar fi putut să refuze să plece.

Dezorientat de izbucnirea lui Claire, Pierre îşi adună tot curajul pentru a-i explica situaţia.

- Claire, Antoine nu i se poate împotrivi lui Louis - şi nu-l judeca greşit... E obligat să i se supună. Louis e şeful lui, spuse el, ridicând neputincios din umeri, şi este şi al meu. Ne-a ajutat mult şi-i datorăm mai mult decât aş putea spune. El i-a plătit lui Antoaine studiile şi, când a înfiinţat acest hotel, mi-a încredinţat conducerea lui, deşi nu cunoscusem niciodată asemenea sarcini şi responsabilităţi. A avut în mine încredere deplină... înţelegi, Claire, îi datorăm enorm lui Louis, atât financiar, cât şi moral. Antoine ar putea să protesteze împotriva hotărârilor lui Louis, chiar să se revolte, dar ştie că asta ar însemna să fie nerecunoscător.

Claire regreta nespus... Pierre era o persoană atât de drăguţă şi părea atât de corect! Cu un zâmbet larg, îşi puse mâna pe braţul său.

- înţeleg situaţia în care vă aflaţi. Haideţi, nu vă mai faceţi sânge rău. E de la sine înţeles că trebuie să faceţi anumite compromisuri în faţa şefului

dumneavoastră.

Bărbatul păru puţin calmat.

- Vei avea alte ocazii să te vedezi cu Antoine, o asigură el. Când vei merge la Realy, el va fi acolo. Dar mai ales, nu te lăsa influenţată de părerea lui Louis! Eu unul, sunt sigur că absenţa dragostei unei mame l-a făcut pe Antoine un băiat atât de agitat, incapabil să se stabilească şi să-şi găsească un interes durabil în viaţă. Un tată nu poate să joace rolul stabilizator care îi revine mamei. Dar sunt sigur că atunci când îşi va găsi o fată pe placul lui, va înceta să se mai poarte ca un iresponsabil... Claire râse încet.

- Aveţi cu siguranţă dreptate. Acum, trebuie să fug, Pierre, pentru că nu vreau să întârzii la Charmettes.

Pe drum, se gândi la felul în care ar putea să-l facă pe Pierre să înţeleagă că nu va fi niciodată fata ideală pe care şi-o dorea pentru fiul său. De ce erau taţii atât de autoritari? se întreba ea uimită. Tatăl său fusese distrus de căsătoria lui Paul. Şi Pierre încerca la rândul lui cu disperare să-şi convingă fiul să se căsătorească în timp ce Antoine nu voia deloc asta pentru moment. Dacă măcar şi-ar putea lăsa copiii să-şi trăiască viaţa după bunul lor plac în loc să le-o impună pe cea dorită de ei! „Oamenii sunt într-adevăr nişte fiinţe ciudate şi complicate, se gândea ea. Un observator străin vede imediat ce nu merge într-o familie, dar îi este cumplit de greu să arate asta şi celor interesaţi, pentru că aceştia sunt orbiţi

de sentimentele lor personale”.

Antoine era încă un adolescent, nu era deloc pregătit pentru o căsătorie. Dacă Pierre l-ar fi obligat să se căsătorească acum, l-ar fi trimis cu siguranţă la pierzanie.

Din acest punct de vedere - trebuia să recunoască, deşi nu-i făcea plăcere - Louis avea dreptate. De altfel, nu hotărârea lui Louis era cea care o scotea din minţi, ci modul său brutal de a o impune.

Louis înţelesese că tacticile lui Pierre îl puneau pe Antoine, ca şi pe Claire într-o situaţie delicată, şi hotărâse să-i pună capăt trimiţându-l pe Antoine înapoi la Relay. Luciditatea şi bunul său simţ erau incontestabile. Intr-o singură clipă, analizase situaţia şi, la fel de repede, luase măsurile potrivite.

Dar Claire înnebunea de mânie că trebuia să-i recunoască acele calităţi. Căci cine era el, în definitiv, să facă mereu regulile jocului? Din când în când, trebuia să se înşele, ca toată lumea. Presupunând că ea s-ar fi îndrăgostit de Antoine, hotărârea pripită a lui Louis ar fi produs o încurcătură de toată frumuseţea.

Copiii îşi aşteptau mătuşa cu nerăbdare. Se hotărâse ca în acea zi să meargă să se plimbe la ferma care aparţinea domeniului Charmettes şi, pentru micuţi, ferma era un adevărat rai pe pământ. Vedeau acolo capre şi oi, iepuri, păsări de curte şi de câtva timp, o mână de căţeluşi... Mica întârziere a lui Claire însemnă pentru ei o încercare dificilă.

Cu o zi înainte, Claire îi prezentase doamnei Tribout propunerea pe care în acea dimineaţă se pregătea s-o îndeplinească. Inainte de a pleca împreună cu cei doi copii, care ardeau de nerăbdare, fata aruncă o privire întrebătoare bunicii lor, de la care primi un acord tacit: un mic zâmbet de acceptare.

Afacerea fusese încheiată, Claire avea undă verde. Relaţia ei cu doamna Tribout evoluase mult în sensul unei încrederi şi a unei profunde afecţiuni reciproce. Doamna Tribout suferea de golul lăsat de dispariţia fiicei sale şi prezenţa lui Claire, după care copiii erau înnebuniţi, îi oferea o oarecare mângâiere. Şi apoi, nu era deloc o bunică posesivă, aşa cum crezuse Claire la plecarea din Trevillon. Dimpotrivă, era gata să-i iubească pe toţi aceia care-i iubeau nepoţii.

- Nu, eu nu vin! E o plimbare prea lungă pentru picioarele mele bătrâne, îi spuse doamna Tribout lui Jean-Paul, care încerca s-o tragă după el.

- Picioarele tale, buni, sunt mai bătrâne decât tine? întrebă Jean-Paul intrigat.

- Uneori am impresia că da, dragul meu... Acum, plecaţi repede cu mătuşa Claire.

Bine aşezată în căruciorul său şi strângând la piept o vulpiţă din pluş, Marie-Claire îşi manifestă zgomotos entuziasmul când mica trupă îşi luă la revedere. Nu era încă suficient de puternică pentru plimbarea dus şi întors de la Charmettes la fermă dar, din fericire, îi plăcea încă foarte mult să fie

purtată în cărucior.

Marginile drumului erau presărate cu flori şi deasupra stâncilor de piatră plimbăreţii se bucurau de frumoase priviri deasupra dealurilor. Marie-Claire râdea de plăcere când vedea mişcarea crengilor deasupra capului său. Din când în când, Claire se oprea pentru a o învăţa pe fetiţă să asculte cântecul păsărilor.

La fermă fură întâmpinaţi de o femeie bătrână îmbrăcată în negru, cu faţa încreţită de riduri, care îi conduse în bucătărie pentru a se răcori. Claire găsi un farmec sobru acelei camere lungi, mai mult lungi decât late, cufundată în penumbră în spatele jaluzelelor pe jumătate închise. Lespezile care pardoseau întreg parterul şi marea masă neagră de bucătărie, îi amintiră de Trevillon.

Aşeză copii la masa cea mare şi mâncară toţi cu poftă prăjitura cu o floare de portocală în vârf pe care fermiera o pregătise special pentru ei. Le mai servi şi câte un pahar de sirop de coacăze, a cărei culoare rubinie o încântă nemaipomenit pe fetiţă.

Ca şi la Trevillon, obiecte din cupru orânduite pe etajere înalte prindeau lumina, dar Claire se miră în faţa ulcioarelor grele de pământ care vegheau lângă cuptorul de pâine ca nişte animale domestice. Păstrau mult timp prospeţimea apei din fântână, îi explicase fermiera.

Vorbeau amândouă în largul lor şi Claire se simţea perfect destinsă în acea atmosferă simplă şi

familiară. I se părea că regăsea acolo gustul adevăratei vieţi.

După ce Jean-Paul şi Marie-Claire înghiţiră ultima bucăţică de prăjitură şi-şi goliră paharele, fermiera îi luă pe amândoi de mână şi-i conduse în şură. O superbă femelă labrador, cu blana de culoarea mierii, dormita la soare, înconjurată de o mulţime de căţeluşi agitaţi care se căţărau pe ea.

Cu un mic geamăt de încântare, Jean-Paul căzu în genunchi în paie şi întinse mâna pentru a-l mângâia pe unul dintre ei. Mama ridică încet capul, îl examină cu atenţie şi apoi, după ce concluzionă că băiatul era inofensiv, îşi reluă poziţia iniţială. Puii se îngrămădeau unii în alţii, încercând să ajungă la Jean-Paul pentru a-l linge pe mâini şi pe faţă.

După o scurtă ezitare, Marie-Claire se legănă în mers până la ei şi se aşeză pe vine lângă fratele său pentru a primi şi oferi partea ei de afecţiune care i se cuvenea.

Claire privea scena emoţionată. Ce fermecători erau amândoi, înghesuiţi unul într-altul şi asaltaţi de mulţimea lacomă de mângâieri. Jean-Paul ţinea în braţe doi căţeluşi şi-şi întindea obrajii limbuţelor lor aspre. Mai prudentă, Marie-Claire îi respingea încet pe micuţi de fiecare dată când reuşea să-i pună pe genunchi lăbuţele de catifea şi fiecare rostogolire îi smulgea strigăte de bucurie.

După ce-i lăsă să se joace câteva minute, Claire le propuse:

-Aţi vrea să luăm unul acasă?

Jean-Paul se întoarse spre ea, cu ochii măriţi de uimire şi cu o expresie neîncrezătoare întipărită pe faţă. Marie-Claire era prea mică pentru a nu crede în minune.

- Da, da, vreau! strigă ea aruncându-se în braţele mătuşii sale.

-Jean-Paul, tu eşti fratele mai mare, zâmbi Claire. Tu-l vei alege pe viitorul vostru prieten... Dar să fiţi atenţi amândoi. Când sunt mici, căţeii sunt fragili. Nu trebuie să-i trageţi de coadă sau să-i strângeţi în braţe prea tare...

Jean-Paul privea dezorientat trupa agitată de căţeluşi. Toţi aveau blana galbenă a mamei lor şi nu se deosebeau între ei decât prin câte o pată neagră, aşezată pe botic sau între urechi.

-Pe care dintre ei? spuse el încet şi clătinând din cap.

îi trebui mult timp să se hotărască. Pe drum, la întoarcere, copiii nu aveau ochi decât pentru coşuleţul de paie pe care fata îl luase cu ei. După câteva proteste, căţeluşul pe care Jean-Paul îl alesese, adormise.

-Ce nume o să-i punem? întrebă Jean-Paul.

-Asta tu hotărăşti, îi răspunse Claire.

-O să se facă la fel de mare ca mama lui?

-Cu siguranţă, dar culoarea blănii o să fie aceeaşi.

-Atunci o să-i spunem Miere! spuse el pe un ton categoric.

- E mai degrabă un nume de fată! se opuse Claire,

care tradusese imediat „miere” în „honey”, nume tipic feminin.

- Nu, sunt sigur. Miere e foarte bine!

Cu o voce delicată, băiatul strigă: „Miere, Miere” şi un lătrat timid îi răspunse din coş.

- Ştie deja cum îl cheamă! se entuziasm' copilul. Apoi, pe un ton serios, întrebă: mătuşă Claire, tu aveai un căţel când erai mică?

- Sigur, aveam unul. Tatăl tău îl botezase Nip, pentru că muşca tot ce-i cădea în dinţi.

- Ciupici? traduse Jean-Paul cu un aer întrebător... Sper că Miere n-o să-şi ia obiceiul să muşte prea tare!

- Pare mai degrabă blând şi cuminte, îl linişti Claire.

- Mătuşă Claire, povesteşte-mi de când tu şi tata eraţi mici.

Fata vorbi până la sosirea la Charmettes. Era pentru prima
oară când băiatul o întreba direct despre tatăl lui...

Când copiii îi arătară exaltaţi căţelul, doamna Tribout se prefăcu surprinsă şi contrariată. Le spuse chiar că-l va duce înapoi la fermă dar, printre lacrimi, Jean-Paul o asigură că era cuminte şi că nu muşca.

- Sper, spuse femeia sever. Jean-Paul, dacă vrei să-l păstrăm, trebuie să-l înveţi cum să se poarte într-o casă. Du-l în fundul grădinii şi ai mare grijă să nu mănânce florile.

Dădaca o luă pe Marie-Claire care avea mare nevoie de un somn după acea plimbare bogată în emoţii şi doamna Tribout o invită pe Claire să ia

împreună cu ea şi domnul Tribout masa de prânz.

- Tocmai am vorbit la telefon cu Louis, o anunţă ea. Spune că-i pare rău, dar că nu va putea merge la Relay decât peste o săptămână. Are foarte mult de lucru la hotel.

Claire bănui că acea hotărâre avea mai mult de-a face cu Antoine decât cu munca lui Louis. Aruncă o privire pe fereastră şi-l văzu pe Jean-Paul angajat într-o cursă înverşunată pe urmele căţelului. Privirea doamnei Tribout o urmă pe a sa şi faţa femeii se înseninã.

- Jean-Paul e cucerit, nu-i aşa? Ai avut dreptate, Claire, să te gândeşti la compania unui animal. Marie-Claire e încă prea micuţă să se joace cu fratele ei şi băieţii au nevoie de un prieten plin de energie. Ai avut o idee foarte bună.

- Unde o să-l culcaţi pe Miere?

- La bucătărie, pentru moment. Am cerut să se facă pentru el o cuşcă. Sper doar să n-o strice.

Cu o voce ezitantă, Claire se hotărî să abordeze problema care o preocupa.

- Doamnă, cred că săptămâna viitoare trebuie să mă întorc acasă, în Anglia. Sunt deja trei săptămâni de când am plecat de lângă tatăl meu şi peste câteva zile Ann va trebui să-şi reia serviciul.

Doamna Tribout păru că se nelinişteşte.

- Dar copiii, Claire... Le va fi dor de tine...

Femeia ezită câteva momente şi apoi adăugă:

- De altfel, şi mie îmi va fi dor de tine. Aş fi vrut să-ţi propun să te muţi la Charmettes până la

plecarea la Relay, dar Louis e de părere că te simţi mai bine la Saint-Hilaire, unde distracţiile sunt mai variate.

încă o dată Louis! Claire se abţinu să nu se enerveze.

- Mi-ar fi plăcut foarte mult să profit de ospitalitatea dumneavoastră, doamnă. îmi pare rău că nu mi-aţi spus nimic.

- într-adevăr? Draga mea, atunci amână-ţi puţin plecarea şi vino să stai la noi până la sfârşitul vacanţei.

- Voi veni cu plăcere pentru câteva zile, răspunse Claire, dar nu cred că-mi voi putea amâna plecarea. Am început să mă îngrijorez serios pentru tatăl meu. N-am primit de la el decât o scrisoare foarte scurtă şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat la Trevillon. Cum nu pot să duc copiii să-l vadă, trebuie neapărat să mă întorc şi să stau lângă el.

Doamna Tribout oftă.

- Claire, ştiu cât rău îţi produce refuzul meu, dar încearcă să vezi lucrurile din puncul meu de vedere. Ţin enorm la aceşti copii şi nu vreau să-i las să plece într-o ţară atât de îndepărtată, la atât de puţin timp după ce...

- Vă înţeleg, o întrerupse Claire, văzând că faţa doamnei Tribout se desfigura la amintirea tragicului accident. Voi face tot ce pot pentru a-i explica tatălui meu situaţia. Şi imediat ce-şi va reveni complet, voi face astfel încât să vină el la nepoţii lui... vreau să spun la dumneavoastră. Il veţi primi, doamnă

Tribout? termină ea cu o voce firavă.

- Da, Claire, va fi greu, dar cred că voi reuşi să uit trecutul şi să-l iert.

- Mulţumesc, mulţumesc din toată inima!

Claire se despărţi de doamna Tribout promiţându-i că va veni chiar în acea după-amiază să se instaleze la Charmettes. Trebuia să meargă să-şi ia lucrurile de la hotel şi să aranjeze cu Pierre să trimită corespondenţa la noua ei gazdă.

Când ajunse la Saint-Hilaire era ora prânzului. Trecu prin grădină şi prin hol şi nu întâlni pe nimeni. Işi făcu liniştită bagajele şi se aranjă puţin. După ce aruncă o ultimă privire prin sertare pentru a se convinge că nu uitase nimic, se pregătea să iasă, când cineva bătu la uşă. Era Louis. La vederea sa, inima lui Claire începu să bată mai tare dar reuşi să afişeze un zâmbet detaşat.

- Bună ziua! Tocmai coboram să-i las un mesaj lui Pierre în care-l rugam să-ţi spună...

- Ştiu ce ar fi trebuit să-mi spună, dar acum e inutil. Tocmai am vorbit cu doamna Tribout. Poţi să-ţi desfaci bagajele, nu mai mergi la Charmettes.

Fata îl privi cu uimire, mută de mânie. Ce însemna această nouă mişcare? Chipul frumos şi rece era aplecat spre ea şi ochii lui cenuşii, impasibili, o priveau cu calm. Ştiind că bărbatul avea o intuiţie bună, capabilă să-i ghicească chiar şi emoţiile cele mai intime, făcu un efort supraomenesc pentru a se controla. După ce-şi recăpătă calmul, întrebă cu răceală:

- Ce vrei să spui? Nu înţeleg. Acest sejur la Charmettes a fost hotărât între doamna Tribout şi mine.

- Este foarte simplu: am anulat aranjamentul tău cu doamna Tribout, spuse el liniştit.

- Şi ce-ţi dă dreptul să te amesteci în treburile mele? Nu mai am decât câteva zile de petrecut în Franţa şi vreau să profit de ele pentru a sta cât mai mult cu copiii.

- Doamna Tribout mi-a spus că ai intenţia să te întorci mai repede în Anglia, dar acum nu mai este necesar.

- Cum adică nu mai este necesar? Tatăl meu mă aşteaptă şi voi pleca, aşa cum am spus.

- Pleci pentru că eşti furioasă că l-am trimis înapoi pe Antoine, recunoaşte! Dar te înşeli... Date fiind împrejurările, am acţionat cât de repede am putut şi cât de bine. N-a fost prudent din partea ta să-l laşi pe Pierre să-şi facă nişte planuri nerealiste: Antoine e prea tânăr pentru a se implica într-o relaţie stabilă. Şi tu ştii asta, ca şi mine.

- Poate că Pierre e un visător, admise ea, şi de aici vine şi neîndemânarea lui. Dar eu şi Antoine am înţeles foarte bine acest lucru, şi te asigur că n-aveam deloc nevoie de intervenţia ta.

Impotriva voinţei ei, vocea se ridica şi intonaţiile deveneau ascuţite în timp ce devenea conştientă de tulburarea pe care i-o dădea prezenţa lui Louis. Acum că se avântase, nu mai putea să se oprească.

- ...Dar eşti mulţumit de tine, nu-i aşa? îţi închipui

că eşti singurul deţinător al adevărului şi al înţelepciunii şi pretinzi să impui tuturor soluţiile tale; cu forţa, bineînţeles! îmi pare rău, dar eu refuz să mă las manevrată.

- Evident, ai fi vrut să profiţi mai mult de dulcegăriile lui Antoine, de cameliile pe care ţi le oferă, de mâna lui care o ţine pe a ta... Ştiu foarte bine că sărutul pe care i l-ai dat în faţa mea a fost doar pentru a mă sfida pe mine. Dar înainte, ce s-a întâmplat? Te-a sărutat?

- Cu ce drept mă întrebi acest lucru? strigă ea cu obrajii în flăcări. Am dansat toată noaptea printre o mulţime de cupluri care se sărutau. Şi atunci, de ce nu şi noi? Erau o mulţime de bătrâni aşezaţi la cafenele, care ne priveau şi pe nici unul n-a părut să-l scandalizeze purtarea noastră, nici unul n-a fost ofensat. Nişte tineri care dansează, şi care se sărută, ce poate fi mai normal?

Bărbatul tăcu câteva momente. Ochii lui micşoraţi îi căutau pe ai ei.

- Vrei să-mi spui că te-ai îndrăgostit de Antoine? întrebă el apăsând pe fiecare cuvânt.

- Nu m-am îndrăgostit de Antoine, spuse ea, imitând felul lui de a vorbi. E un băiat simpatic şi mă simt bine cu el, atâta tot, adăugă ea cu dezinvoltură.

- Şi totuşi, l-ai lăsat să te sărute! Ştiu că englezoaicele îşi permit foarte multe libertăţi, dar îmi închipui totuşi că nu te săruţi cu toţi bărbaţii cu care dansezi.

Deodată, simţi o arzătură puternică pe gât, acolo

unde el îşi lipise buzele, ca şi cum acel sărut ar fi marcat-o cu un fier roşu. Buzele ei începură să tremure.

- Nu, nu las toţi bărbaţii să mă sărute. Dimpotrivă chiar, îi aleg cu grijă pe cei cărora le permit!

- Dar pe Antoine l-ai sărutat!

- Era o sfidare, tu singur ai spus-o! Niciodată n-o să ajung să înţeleg felul tău de a fi şi de a gândi. Eşti în urmă cu un secol!

- Se poate, şi totuşi îi cunosc pe francezi mai bine decât tine. Să nu crezi că în provincie oamenii sunt la fel de deschişi ca la Paris, pentru că ai face o mare greşeală... La Saint-Hilaire, se întâlnesc două feluri de atitudini. Pe plajă şi în cluburile la modă, oamenii sunt obişnuiţi cu sânii goi şi cu manierele libertine ale tinerelor englezoaice. Nu le acordă prea multă importanţă. Dar o altă parte a persoanelor de aici, mai conservatoare, se scandalizează de aceste maniere. Ţi-am mai spus deja: nu eşti aici o turistă obişnuită. Intr-un fel, faci parte din familia Tribout şi când săruţi un băiat în public, pui în joc şi reputaţia ei.

- E absolut primitiv ce spui!

- Şi totuşi aşa e, spuse el cu răceală. In Franţa, suntem suficient de demodaţi pentru a aprecia calităţi precum moralitatea şi buna-cuviinţă.

- Mi-e greu să cred în bunele tale intenţii! spuse ea cu răutate. E cumva moral din partea unui om să sărute o fată cu forţa, pentru a-i da astfel o lecţie? Deci, săruturile sunt permise când pedepsesc, dar

interzise atunci când aduc plăcere?

-Aşa ai simţit sărutările mele, Claire? Doar ca pe o pedeapsă?

Louis pălise şi-i evita acum privirea. Ce voia să spună cu asta?

Când deschise din nou gura, după câteva momente bune,
vocea lui era din nou neutră şi detaşată.

-L-am trimis pe Antoine înapoi la Relay pentru că am hotărât să facă un stagiu pe lângă reprezentanţii mei. Peste două zile va pleca la Paris, pentru a-l însoţi pe unul dintre ei în călătoria lui de afaceri. Antoine comunică bine şi leagă uşor relaţii. Cred că se va simţi mai în largul lui în serviciul comercial.

- Pierre ştie despre asta?

- încă nu. Dar o să-i vorbesc şi mă îndoiesc că o să fie nemulţumit.

- Sunt sigură că nu va fi! Pierre e mereu mulţumit de propunerile tale, care sunt de fapt ordine. Şi dacă descoperi vreo fată pentru fiul lui, va fi nebun de bucurie!

- M-am gândit la asta, spuse el părând că remarcase tonul sarcastic al lui Claire. Pierre are dreptate: o fată echilibrată pentru a-l stabiliza pe Antoine. Intenţionez să mă ocup de asta.

- Am impresia că visez! exclamă Claire, neîncrezătoare. Şi bineînţeles că nu te va deranja dacă fata pe care o vei alege, nu-l va plăcea deloc pe Antoine. O simplă căsătorie aranjată şi de convenienţă!

Bărbatul începu să râdă, cu un râs indulgent şi extrem de iritant.

- Nu, voi face asta într-un mod mai subtil. îi voi prezenta fata lui Antoine, îi voi pune în evidenţă farmecul şi calităţile. Şi apoi, va fi rândul lui să acţioneze... Dar crede-mă, draga mea Claire, la Antoine, sentimentele nu depăşesc nivelul epidermei. îşi iubeşte confortul, traiul său liniştit şi tot ce va cere de la viaţă vreodată, va fi o fată drăguţă şi plăcută la vedere, gata să-i asigure aceste lucruri; Antoine nu e făcut pentru a trăi o pasiune arzătoare. Un sentiment mai puternic l-ar copleşi...

- Auzindu-te, aş zice că Antoine e o paiaţă, o marionetă pe care o mânuieşti cum doreşti!

- Claire! începu el, tranşant.

Dar soneria telefonului îl întrerupse.

Claire merse şi ridică receptorul:

- E pentru tine.

Bărbatul răspunse:

- Ce este? spuse el pe un ton tăios.

Claire se retrase cât de repede putu, dar îi auzi totuşi vocea dintr-o dată îmblânzită, care întreba:

- Marise? Cât mă bucur că te aud! Ce mai faci?

Ciuda şi umilinţa strângeau inima lui Claire. Se apropie de balcon şi-şi aruncă privirile pe întinderea liniştită a mării, ca şi cum ar fi vrut să extragă de acolo puterea de a se stăpâni. Mai bine să moară decât să-l lase pe Louis să-i ghicească sentimentele, acea gelozie care o tortura până în colţurile cele mai ascunse ale fiinţei sale. Oare ce ar simţi dacă Louis i

s-ar adresa cu acea voce blândă şi mângâietoare?

Ei niciodată nu-i vorbise în felul acela. Cu ea, Louis era scurt, dominator, protector, ca un părinte contrariat. O considera un copil revoltat care trebuia mustrat. O aşeza în aceeaşi categorie cu Antoine: erau amândoi doi tineri de care se simţea responsabil şi pe care trebuia să-i disciplineze.

Să se îndepărteze, să fugă... Altă soluţie nu exista. Işi aduse valiza şi cele două genţi lângă uşă şi tocmai se pregătea să iasă când Louis se întoarse în cameră. Bărbatul văzu bagajele şi declară:

- Claire, ţi-am spus că vei rămâne aici. Nu vei pleca la Charmettes.

- Puţin îmi pasă ce mi-ai spus, zise ea sec. Voi merge acolo unde am hotărât.

- Claire, am un motiv întemeiat să te rog să rămâi aici, dar nu pot să ţi-l divulg pentru moment. Binevoieşte pur şi simplu să mă asculţi.

Ochii lui cenuşii se cufundaseră în ai ei, folosindu-se de puterea lor hipnotizatoare pentru a o face să cedeze. Fata simţi că se înmoaie sub impactul privirii lui dintr-o dată fermecătoare şi a zâmbetului călduros care o însoţea.

- De unde să ştiu că nu încerci în continuare să mă manipulezi? Dacă ai un motiv, spune-l!

- E un secret pe care vreau să-l mai păstrez încă puţin timp. Te rog, Claire, măcar o dată, fă ce-ţi cer fără să te opui.

Fata ridică din umeri, resemnată.

- Bine.

O senzaţie ciudată puse stăpânire pe ea, o uşurare ca o scădere subită şi bruscă a unei tensiuni. Era, dintr-o dată, odihnitor să i se supună, în loc să-l înfrunte.

Louis zâmbi, părând fericit.

- Haide, Claire, nu face figura asta! Nu-ţi cer luna de pe cer! Haide să ne plimbăm prin grădină, e aproape răcoare deja. Şi îmi vei povesti cum te mai înţelegi cu doamna Tribout, ce mai fac copiii. Am înţeles că au un mic căţel, nu-i aşa?

- Da. Jean-Paul e nebun de bucurie. Domnul Tribout îmi spusese dinainte despre acei pui de labrador care se născuseră la fermă. Am reuşit s-o conving pe doamna Tribout că un mic tovarăş ar fi foarte benefic pentru copii. Acesta e cadoul meu de despărţire pentru ei.

- în cele din urmă, te bucuri că pleci, nu-i aşa? Nu-ţi pare rău că părăseşti Saint-Hilaire lăsând copiii în urma ta?

- îmi pare nespus de rău că trebuie să plec de lângă ei, dar îmi fac griji pentru tatăl meu.

- Şi ce se va întâmpla cu tatăl tău când te vei căsători? Totuşi, nu-l vei putea obliga pe soţul tău să trăiască la Trevillon. Sau vrei cumva să te căsătoreşti cu acel tânăr fermier? Poate că în cele din urmă, în ciuda teoriilor tale despre dragoste şi libertate, vei fi nevoită să accepţi o căsătorie de convenienţă...

- Nu-ţi face griji pentru mine. Mă voi descurca.

Ieşiră împreună din cameră şi se îndreptară spre lift. Louis o luase de braţ, iar ea era în continuare

uimită de forţa pe care o degaja acea mână lungă şi bronzată. Cu o voce blândă, bărbatul îi şopti:

- Sunt sigur că vei întâlni acea dragoste pe care o visezi, dar pentru asta va trebui să-ţi deschizi inima, în loc să te ascunzi în spatele unui zid de apărare. Vorbeşti de libertate, dar pari uneori atât de retrasă şi abătută, încât s-ar spune că eşti închisă într-o fortăreaţă, în ţara gheţarilor... Din fericire, jocul pasiunii poate să topească orice gheţar, oricât de gros ar fi el. Pentru asta, e de-ajuns să întredeschizi poarta de la fortăreaţa ta.

Inima lui Claire bătea foarte repede. Louis se preocupa într- atât de soarta ei sau nu era decât un sfat de prisos pe care-l dădea unei puştoaice lipsite de experienţă?

N-avu timp să se gândească. Liftul îşi deschidea uşile. De cealaltă parte, o fată tânără şi slabă aştepta. Purta un costum de in verde, foarte elegant şi buclele sale, frumos aranjate, de un roşu intens, încadrau un chip drăguţ şi obraznic.

Claire o privi uimită timp de câteva secunde şi apoi se aruncă în braţele fetei.

-Ann, ce fericire!

Fetele se îmbrăţişară, apoi Ann făcu un pas înapoi şi alarma sună în mintea lui Claire.

-- Dar, Ann, ce faci aici? Cine are grijă de tata? Oh, Ann, nu-mi spune, s-a întâmplat o nenorocire...

Capitolul 8

- Nu, Claire, tata se simte de minune!

- Atunci, de ce ai venit aici? Te-a trimis să mă aduci înapoi acasă?

Ann aruncă o privire spre însoţitorul tăcut al lui Claire, care stătea puţin în spatele lor.

- Ei, ce idee! Eşti destul de mare ca să hotărăşti singură asta. Te vei întoarce când vei vrea. Dar, până atunci, ai putea să mă prezinţi.

Claire uitase complet de prezenţa lui Louis. Derutată, făcu prezentările. Ochii verzi ai lui Ann scânteiară de plăcere când buzele lui Louis îi atinseră uşor mâna.

- în Anglia nu se prea obişnuieşte să se sărute mâna fetelor, spuse ea cu cochetărie. Şi e păcat. Mi se pare un gest fermecător! Mă bucur să vă cunosc, domnule.

- Vă rog, spuneţi-mi Louis. Eu şi Claire ne cunoaştem deja bine. Şi suntem aproape rude.

- Vă voi spune Louis cu condiţia ca şi dumneavoastră să-mi spuneţi Ann! Dar nu înţeleg cum de suntem înrudiţi. Sunteţi cumva vreun frate al lui Madeleine, sau vreun văr?

- Nu sunt nici una, nici alta. Sunt naşul lui Jean-Paul.

- Jean-Paul? întrebă Ann, ridicându-şi sprâncenele. Ah, da, fiul lui Paul. Ii uitasem prenumele.

Claire urmărise schimbul de replici cu o jenă crescândă.

- Louis, ai vrea să ne scuzi? Vreau să vorbesc cu

Ann despre...

- Te rog. Şi dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să apelaţi la mine, spuse el înclinându-se.

Claire îi zâmbi distrată şi vru să se întoarcă în cameră. Ann o urmă cu regret, nu înainte de a mai arunca spre Louis o privire binevoitoare.

- Sper să ne revedem curând. Complimentele mele pentru hotel! E pur şi simplu grandios... Bărbatul se înclină şi intră în lift.

Claire o conduse pe sora sa până la cameră şi deschise larg uşa. Rămasă în prag, Ann scoase un fluierat prelung de admiraţie.

- Hei! Ce palat! Şi te lăfăi aici de trei săptămâni! Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi lăsat să vii în Franţa. Aş fi venit chiar eu. Acum înţeleg de ce nu vrei să te întorci la Trevillon.

- M-aş fi întors de mult dacă aş fi obţinut permisiunea doamnei Tribout să duc copiii la tata, se apără Claire.

- O, n-ai de ce să te simţi vinovată. Nu-ţi fac nici un reproş. După Trevillon, Saint-Hilaire e un paradis!

Claire vru să protesteze, dar renunţă.

-Asta e lipsit de importanţă, spuse ea. Spune-mi mai degrabă de ce ai venit. Cine are grijă de tata?

Ann se cufundă într-un fotoliu, întinzându-şi frumoasele picioare cu un geamăt de relaxare.

- De tata se ocupă doamna Dillon. Ştii, poate deja să meargă, face puţină gimnastică în fiecare dimineaţă. Doctorul e convins că încetul cu încetul, va putea relua viaţa normală... De fapt, chiar îl vede

pe tata trăind încă cincizeci de ani de acum încolo, bineînţeles cu condiţia să fie prudent. Peste câteva săptămâni va putea din nou să muncească, mai întâi câte puţin, apoi, din nou, ca înainte.

- Ei bine, iată nişte veşti bune! exclamă Claire, cu faţa luminată de bucurie. Dar tot nu mi-ai spus ce te aduce aici.

- Am avut o neînţelegere cu doamna Dillon, explică Ann pe un ton dezinvolt. Tata i-a ţinut partea aşa că mi-am făcut bagajele... Ca să fiu sinceră, cred că dacă nu te întorci cât mai repede la Trevillon, o vei găsi pe doamna Dillon bine instalată la noi acasă.

- Ce vrei să spui?

- Deschide ochii, Claire! Tata şi doamna Dillon sunt de aceeaşi vârstă şi lucrurile evoluează foarte repede între ei. Având grijă de el, doamna Dillon i-a dat de înţeles că de acum încolo tata va avea nevoie de un asociat, ca spre exemplu fiul său şi acum el spune că vrea să reunească cele două ferme într-un singur domeniu. Doamna Dillon i-a mai insinuat şi că ar putea să se căsătorească cu ea. Bineînţeles, cu discreţie, cu aluzii, subînţelesuri. Tata nu-şi dă încă prea bine seama, dar eu simt pericolul apropiindu-se.

Claire nu putea să creadă. Drept reacţie, începu să râdă.

- Ann, ce tot spui? Tata şi doamna Dillon? Dar se cunosc de ani de zile. Ar fi putut să se gândească mai devreme la asta, nu crezi?

Ann îi aruncă o privire compătimitoare.

- De acord, dar doar decâteva săptămâni e la noi

în casă. Şi te asigur că a pus stăpânire pe ea. Nu mai am dreptul să mut nici măcar o linguriţă. Când vreau s-o ajut, mă trimite afară, să fac plajă! Ca bucătăreasă sunt un dezastru, nu ştiu să fac patul, nici să dau cu mătura, nici să dau cu ceară o pereche de ghete! Sparg tot...

Claire râdea din toată inima la expresia feţei lui Ann, care o imita pe cea doamnei Dillon.

- Da, dar nu cred totuşi că tata o va lua de soţie...

- Cine ştie? In orice caz, un lucru e sigur: e ferm hotărâtă să facă asta şi tatei îi va fi greu să ne apere, chiar dacă nu prea vrea de fapt. Iţi aminteşti ce ursuz era după căsătoria lui Paul. Ei bine, femeia a reuşit să-l înseninеze şi chiar să-l facă să râdă. Joacă împreună cărţi...

Claire nu-şi putea reveni: tatăl ei juca iar cărţi şi zâmbea din nou! Nu mai petrecuse o oră de relaxare de zeci de ani. Fata îşi privea sora cu neîncredere.

- E uluitor, nu? spuse din nou Ann, aprinzându-şi o ţigară. La început eram ca tine, mi se părea că visez, dar după aia am înţeles. Doamna Dillon îşi ascunde prost intenţiile!

- In definitiv, ar fi un lucru bun pentru tata, observă Claire gânditoare. O revenire la viaţă, un nou motiv de a trăi... Şi apoi, aminteşte-ţi: dintotdeauna s-a înţeles bine cu Peter. Au acelaşi fel de a vedea viaţa.

- Ce să mai vorbim de Peter! Paisprezece ore de muncă pe un munte de pietre - la asta se rezumă viziunea lui asupra vieţii. Şi e la fel de amuzant ca un gropar.

Claire se întrebă dacă, aşa cum îşi închipuise ea, Ann se interesase de Peter şi dacă doamna Dillon intervenise pentru a o îndepărta de fiul ei... Doamna Dillon era genul de persoană care se agăţa cu înverşunare de toate bunurile ei, fie că erau oameni sau lucruri. Dar o asemenea atitudine posesivă, catastrofală din partea unei mame, putea dobândi aspecte foarte pozitive din partea unei soţii.

Claire nu şi-l putea imagina deloc pe tatăl său recăsătorindu-se, dar dacă asta s-ar fi întâmplat, era convinsă că doamna Dillon ar fi fost pentru el o soţie plină de atenţii. în plus, era capabilă şi muncitoare. Sub conducerea ei, Trevillonul ar fi cunoscut un nou avânt.

Claire făcuse tot ce-i stătuse în puteri când devenise stăpâna casei şi totuşi n-avea calităţile doamnei Dillon în materie de economii domestice, şi nici gustul ei pentru agricultură.

- Când te întorci acasă? întrebă Ann.

- încă nu ştiu, răspunse Claire, evaziv.

Dată fiind situaţia de acolo, întoarcerea ei punea o problemă delicată. Dacă relaţiile dintre tatăl său şi doamna Dillon erau aşa cum le descrisese Ann, poate că ar fi fost mai prudent să le lase timp pentru ca planurile lor să se dezvolte în linişte.

- Claire, trebuie să te întorci, te asigur, spuse Ann neliniştită. Această femeie îl va determina pe tata să încredinţeze Trevillon fiului ei, şi apoi să i-l cedeze definitiv. Ce vei face dacă se vor căsători? E genul exclusiv, crede-mă. Nu vei mai avea nici măcar o casă!

- Că e posesivă, nu mă îndoiesc. Dar singurul lucru care contează e ca tata să se simtă bine, să fie fericit...

Gândul că ar fi fost izgonită de la Trevillon, era o puternică lovitură. Şi totuşi, o speranţă îşi făcea loc. Claire îi dedicase tatălui ei anii ei de adolescenţă, convinsă că aceea era datoria sa. O făcuse cu dragoste şi fără nici o reţinere, dar gândul că, în curând, poate avea să se elibereze de acea datorie, îi aducea o oarecare uşurare. Nu, nu era vorba de egoism. Niciodată nu şi-ar fi părăsit tatăl dacă acesta ar fi rămas singur şi bolnav. Dar dintr-o dată, datele problemei se schimbaseră complet...

- Nu te deranjează deloc asta? întrebă Ann, iritată. O vei lăsa pe această femeie să pună stăpânire pe casa care îţi aparţine ţie? Nu se poate aşa ceva, Claire. Eu n-am nici o putere, dar tu, dacă te întorci acasă şi vorbeşti cu tata fără să-ţi mănânci cuvintele, sunt sigură că te va asculta. Te iubeşte şi ştie ce îţi datorează. Nu va îndrăzni să aducă o altă femeie în casă, dacă nu va avea acordul tău! Claire se înroşi puternic şi se uită mânioasă la sora sa.

- Niciodată nu voi face aşa ceva. Tata nu-mi datorează nimic. Am rămas la Trevillon pentru că aşa am vrut şi mi-a făcut plăcere. Şi în nici un caz nu mă voi agăţa de tata, aşa cum doamna Dillon se agaţă de Peter.

De această dată, Ann fu cea care începu să fiarbă de mânie.

- Acum am înţeles! Dacă doamna Dillon îşi reface

viaţa cu tata, tu şi Peter vă veţi căsători. In felul acesta, mai devreme sau mai târziu, Trevillonul va fi al vostru, al amândurora. Bravo, draga mea! Te credeam o fiinţă lipsită de apărare, dar constat cu plăcere că te gândeşti la toate şi că ştii să-ţi calculezi foarte bine interesele!

- N-am avut niciodată intenţia să mă căsătoresc cu Peter, spuse Claire cu dezgust. Cât despre restul, prefer să nu ştiu ce încerci să insinuezi.

- Ai alte atuuri în mânecă, nu-i aşa? întrebă Ann cu un râs ironic. Frumosul Louis, spre exemplu? Am citit scrisorile tale către tata, începi să devii melancolică atunci când vorbeşti despre el şi mai ales când pretinzi că-l urăşti! Doamna Dillon a avut aceeaşi impresie ca şi mine şi i-a împărtăşit-o şi tatei. De fapt, după ce au înţeles că poate te vei căsători, s-au simţit şi ei liberi să pună bazele proiectelor lor personale.

Strângând pumnii mânioasă, Claire se străduia din toate puterile să lupte împotriva lacrimilor de umilinţă care îi urcau în ochi.

- De ce pui mereu lucrurile într-o lumină atât de nedemnă? De ce murdăreşti tot...?

- Pur şi simplu văd mai clar decât alţii! Afacerile te învaţă să rămâi vigilent şi să nu-ţi faci iluzii în privinţa scopurilor celorlalţi.

- Nu, nu e doar asta. Vezi răul peste tot, sistematic.

- E mai bine să vezi şi să prevezi ce e mai rău, crede-mă! Dar ne îndepărtăm de subiect. Las-o pe

doamna Dillon să pună mâna pe tata şi pe Trevillon fără să mişti un deget. Dar mai târziu, să nu vii la mine să te plângi, dacă o să regreţi!

- Nu-ţi face griji din cauza asta. Tata e adult, poate să ia singur decizii. Nu e treaba mea să mă amestec. Tata a fost foarte nefericit după moartea mamei. De ce n-ar avea dreptul să se recăsătorească şi să întemeieze un nou cămin dacă asta vrea?

- Doamna Dillon să ia locul mamei! ţipă Ann, cu o voce stridentă. Ai putea să suporţi asta?

- Doamna Dillon nu va putea niciodată să ocupe locul mamei. Ar fi... altceva.

- Dumnezeule mare! Mai bine să nu mai vorbim despre asta, vrei?

Ann se ridică brusc şi se apropie de oglindă pentru a-şi examina chipul. Apoi întrebă, pe tonul cel mai natural:

- Eu unde o să dorm? îmi închipui că există un loc şi pentru mine în acest apartament princiar.

- E un pat mare. Putem dormi împreună, dacă vrei.

- îţi mărturisesc că aş prefera paturi separate. Cred că se va putea face. îl voi ruga pe Louis.

Claire nu răspunse nimic şi Ann îi aruncă un zâmbet răutăcios.

- Trebuie să recunosc că ai bun-gust, draga mea! Trebuie să fie enorm de bogat, cu un asemenea hotel. Şi cu un castel în Val de Loire, dacă am înţeles bine...

- Când se întoarce şeful tău din Statele Unite? întrebă Claire cu răceală.

- Mai am două zile libere. Intenţionez să le petrec aici şi n-am de gând să mă plictisesc! răspunse Ann, trecându-şi mâna prin buclele roşii.

Claire simţea că o apucă greaţa. O urmărea din priviri pe sora ei care făcea acum turul apartamentului, observând cu un aer aprobator mobila şi bibelourile.

- Imi închipui că nu există concurenţă, spuse Ann ridicând şi examinând scrumiera de cristal de pe măsuţa joasă.

- Că nu există concurenţă? repetă Claire fără a înţelege. Despre ce vorbeşti?

- Despre Louis, draga mea. Eşti singura mea rivală sau mai există şi alte pretendente la titlu?

- Cred că e logodit. Neoficial, spuse Claire pe un ton neutru.

- Logodit?

- Da, cu o fată din oraş, Marise Brisset. O căsătorie de convenienţă între două familii înstărite.

- Cum arată?

- E frumoasă, tip păpuşă, şi foarte rafinată.

Claire se auzea vorbind şi nu-şi recunoştea vocea.

- Ce vârstă?

- In jur de treizeci, după părerea mea.

- Ei bine, atunci, la atac. Cel puţin, va fi amuzant. Aproape că am murit de plictiseală la Trevillon. In casă miroase a mucegai şi, în afară de lucru, nu mai rămâne absolut nimic de făcut.

Ann îşi scoase capul pe uşa dormitorului.

- îmi aduci, te rog, valiza? Vreau să fac un duş şi să mă pregătesc pentru cină.

Claire îi aduse valiza în dormitor. Ann intrase deja în baie.

- Poţi să-mi aşezi în şifonier rochiile, în afară de cea albă, vaporoasă, strigă ea din baie. Şi aşază-le pe umeraşe separate. Am oroare de hainele şifonate. Sper că ne putem călca lucrurile în acest hotel...

Claire începu să despacheteze lucrurile surorii sale. Rochia albă, din satin, pe care Ann şi-o propusese pentru cină, îi smulse fetei un oftat de invidie.

Ann ştiuse să-şi aranjeze bagajele! îşi adusese o garderobă scumpă şi variată... Era pregătită să-şi ocupe cu demnitate locul pe scena de la Saint-Hilaire.

Telefonul sună. Claire nu-şi putu înăbuşi un elan de bucurie, când recunoscu vocea lui Louis.

- Ai înţeles acum de ce nu voiam să pleci?

- Ştiai că Ann trebuia să sosească.

- Exact! Sora ta îţi scrisese o telegramă, iar eu am deschis-o, temându-mă să nu fie vorba de veşti proaste.

- Dar de ce nu mi-ai spus?

Bărbatul tăcu, atât de mult încât fata crezu că apelul se întrerupsese.

- Alo! spuse ea.

- Sunt aici, o linişti Louis... Erai puţin agresivă mai devreme şi voiam foarte mult ca, măcar o dată, să faci ce te rugam eu. Mulţumesc că ai rămas, adăugă el, cu o voce mai caldă. Sunt veşti rele cele aduse de Ann?

- Nu, nu cred, spuse Claire ezitând.

- Nu pari prea sigură... Ann rămâne la noi?

- Se pare că da. Voia să te întrebe dacă am putea avea două paturi...

- Bineînţeles! Mă ocup de asta imediat. Vrei să luăm cina toţi trei, împreună?

- Desigur, mulţumesc mult, spuse Claire oftând uşor.

- Ai putea să faci un efort de politeţe! E o corvoadă atât de mare să iei masa cu mine?

- Nu, deloc, Louis, îmi pare rău... Mă... mă gândeam la altceva, mărturisi Claire, confuză.

- Pari neliniştită... Ce s-a întâmplat?

- Nimic, totul e bine, spuse ea repede. Coborâm la ora opt, mai spuse ea şi închise.

Infăşurată într-un halat de baie, Ann o privea din pragul băii.

- El era, nu-i aşa? A fost suficient să-ţi aud vocea. Trebuie să fie jenant pentru el.

- Ne invită la cină, la ora opt.

- Mulţumesc, îmi dădusem seama! Altceva?

- Atât. Eu mă duc să mă plimb puţin. Pe curând.

Claire se duse pe plajă şi se regăsi în mijlocul turiştilor care făceau ultimele băi, complet absorbită de gândurile ei negre. Deci Ann îi ghicise imediat sentimentele. La gândul că Louis ar fi putut şi el să le cunoască, fu străbătută de un fior.

Şi chiar dacă, printr-un miracol, Louis nu bănuia încă nimic, sosirea lui Ann tulbura şi mai mult situaţia. De ce venise? O interesa Louis chiar atât de mult? Ar fi acceptat să devină rivala lui Claire, pentru a capta atenţia lui Louis, deşi ştia că el era deja

logodit?

Soarele cobora încet în mare şi plaja era acum pustie. Claire mergea la întâmplare, gândindu-se la tatăl său, la Trevillon, la copiii lui Paul şi la viitorul nesigur care i se înfăţişa. Ce avea să se întâmple cu ea? Dacă tatăl ei se va căsători cu doamna Dillon, va trebui să-şi caute un loc de muncă şi un nou acoperiş... Dar unde? La Londra? La Plymouth? Şi mai ales, ce fel de loc de muncă? Nu avea nici o pregătire!

Se întoarse şi reveni la hotel. Apartamentul era gol, dar lucrurile lui Ann erau împrăştiate peste tot, aruncate la întâmplare. Pe mochetă erau o dâră de talc, urme ude şi în aer plutea parfumul dulce pe care Ann îl folosea din plin. Era imposibil să lase o asemenea harababură cameristei care venea să le pregătească paturile! Claire făcu puţină ordine printre lucrurile surorii sale. Apoi se schimbă în grabă. Din nou rochia cea neagră, din păcate!

în josul scării se întâlni cu Pierre, care-i spuse că Ann se afla la bar cu Louis:

- Sora ta e răpitoare, foarte elegantă, spuse el cu accentul său inimitabil. Dar nu e o sensibilă, sau cel puţin aşa mi s-a părut. Din acest punct de vedere, nu seamănă deloc cu tine.

La intrarea în bar, Claire rămase pe loc câteva secunde, cuprinsă de teamă. Aşezat pe un taburet înalt, Louis se apleca spre Ann pentru a-i aprinde ţigara, iar în mica flacără a brichetei, ochii verzi ai surorii ei aruncau scântei. Ann era întoarsă pe

jumătate spre Louis şi adâncul său decolteu descoperea privirii vecinului său farmecele unui bust generos.

Marise Brisset ocupa celălalt taburet de lângă Louis, în care se ţinea foarte dreaptă, sigură pe ea şi pe atuurile ei. Era simplă şi rafinată, iar rochia din mătase îi punea admirabil în valoare pielea mată, ochii frumoşi, negri, şi părul de abanos.

Ann atinse mâna lui Louis pentru a apropia bricheta de ţigară. Exalând o primă gură de fum, aruncă spre rivala ei un zâmbet triumfător.

Claire simţea că îngheţase până în măduva oaselor. Cum se puteau purta amândouă într-un mod atât de vulgar? Louis legăna cu nonşalanţă un picior şi vorbea, fără să se adreseze cuiva în mod particular, indiferent, se părea, la jocul vecinelor sale. Nu era, într-adevăr, conştient de lupta deschisă dintre Marise şi Ann? Sau competiţia femeilor pentru el i se părea ceva atât de firesc?

Louis întoarse capul şi o văzu pe Claire. Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră. A lui era rece şi dură, nările lui tremurau. De ce? se întreba ea. Ce mai făcuse, acum?

Bărbatul veni în întâmpinarea ei şi o luă de braţ atât de brutal încât fata se dădu înapoi; strânsoarea lui o durea... Intorcându- se astfel încât Ann şi Marise să nu-l poată auzi, Louis îi spuse cu o voce aspră:

- Ah, iată-te, în sfârşit! Iţi mulţumesc oricum că ai venit! Bănuiesc că n-ai intenţia să te scuzi pentru întârziere...

- Imi pare rău, spuse ea încet. Nu mi-am dat seama cum trece timpul.

- Unde ai fost? Ann mi-a spus că ai dispărut fără nici o explicaţie.

- Am făcut o plimbare pe plajă, răspunse Claire cu privirile aţintite pe desenele de pe covor.

- Veştile de la Trevillon sunt cele care te tulbură atât de mult? Ann mi-a spus că erai foarte apropiată de Peter Dillon...

Claire zâmbi uşor. Ann nu-şi pierduse timpul! Şi cum nu răspunse nimic, degetele lui Louis o strânseră şi mai puternic.

- E o prietenie care durează din copilărie, nu-i aşa? Atunci, Claire, crede-mă, nu ai nimic de regretat. Acest gen de relaţie bazat pe obişnuinţă, pe rutină, n-ar fi fost niciodată potrivit pentru tine. Dacă într-adevăr l-ai fi iubit pe acest băiat, de mult ai fi fost soţia lui!

Claire ridică din umeri şi nu răspunse. Dacă Louis ar putea numai să păstreze pentru el înţeleptele lui reflecţii! El era ultimul om cu care ar fi vrut să discute despre acest lucru. Bărbatul îi aştepta reacţia dar cum ea în continuare tăcea, îi aruncă pe un ton mânios:

- Orice s-ar întâmpla, niciodată să nu-mi mai închizi telefonul în nas. Nu pot să tolerez aceste proaste maniere!

Ridică spre el o privire inocentă şi în mod sincer surprinsă.

- Nu te preface că nu înţelegi. Când vorbeam mai

devreme, mi-ai închis telefonul în modul cel mai grosolan. Era clar că nu voiai să-mi vorbeşti despre veştile aduse de Ann!

- Ce ţi-a spus Ann? întrebă Claire cu energie.

O bănuială încolţise în mintea ei.

- Că Peter Dillon e pe punctul de a se căsători cu o altă fată şi că te grăbeşti să te întorci în Anglia pentru a încerca să-l împiedici. E adevărat?

Peste umărul lui Louis, fata îi aruncă o privire lui Ann, care o urmărea cu atenţie. Cât de ipocrită era sora ei, cât de răuvoitoare!

- Mă voi întoarce la Trevillon atunci când voi vrea, spuse ea, ocolind întrebarea lui Louis.

- Despre ce vorbiţi, secretoşilor?

Ann li se alăturase şi-şi strecură braţul sub cel al lui Louis.

- Invitatele tale se simt neglijate! murmură ea şi aruncă o privire spre Claire, care o urmărea îngheţată. Acum că sora mea şi-a revenit după şoc - în definitiv, Peter nu e o pierdere atât de mare - vă sugerez să mergem să mâncăm. Călătoriile îmi dau o poftă imensă de mâncare...

- Să mergem, aprobă Louis oferindu-i celălalt braţ liber Marisei.

Abandonată, Claire îi urmă pe cei trei, copleşită de tristeţe. Lipsa evidentă de curtoazie a lui Louis faţă de ea însemna că relaţiile lor se deterioraseră din nou, şi în mod grav. Niciodată până atunci nu-i mai ignorase cu bună ştiinţă prezenţa.

In timpul cinei, Claire asistă cu dezgust la duelul

care se dădea între Ann şi Marise: priviri seducătoare spre Louis, înţepături disimulate şi remarce acide ale uneia faţă de cealaltă, întreceri în capricii copilăreşti, zâmbete lascive şi provocatoare... Era înnebunitor, se gândea Claire.

In timp ce-şi beau cafeaua, Louis aminti de călătoria la Relay, nu înainte de a-i arunca lui Claire o privire plină de pică.

- Draga mea Ann, dacă îţi surâde, m-aş bucura să te numeri printre invitaţii mei. Plecarea este peste două zile.

- Ce idee minunată! Mulţumesc, Louis, e nemaipomenit de amabil din partea ta.

- Eşti sigur că Agathe va putea primi atât de multă lume deodată? interveni Marise.

Pe faţa lui Ann apăru un zâmbet maliţios.

- Dacă nu, Claire ne va putea da o mână de ajutor. Sora mea e o menajeră desăvârşită.

Maxilarele lui Louis se încleşatară. Fără să-şi ridice privirile din ceaşca de cafea, bărbatul declară sec:

- Claire nu va ridica un deget la Relay... Vom fi cu toţii în vacanţă, continuă el pe un ton mai binevoitor. Agathe va găsi un ajutor în sat.

Capitolul 9

Plecară în două maşini. Louis le luă cu el pe Ann şi pe Marise iar Claire şi copiii se instalară pe bancheta din spatele maşinii familiei Tribout. Doamna Tribout pregătise un coş imens cu provizii pe care Jean-Paul şi Marie-Claire, nerăbdători, îl onorară încă de dimineaţă.

Din fericire, Claire avea o imaginaţie bogată. Cu numeroase poveşti, cântece englezeşti şi joculeţe improvizate, reuşi să-i distragă pe copii pe parcursul întregii dimineţi. Timpul trecea mai repede privind autostrada şi pândind maşinile roşii pe lângă care treceau sau care îi depăşeau. Chiar avu loc o discuţie aprinsă pentru a stabili dacă se puneau la socoteală şi maşinile care staţionau, iar Claire arbitră cu toată seriozitatea dezbaterea.

Jean-Paul termină prin a fi câştigătorul concursului, pentru simplul motiv că Marie-Claire adormi subit pe genunchii mătuşii sale. Atacând tableta de ciocolată pe care o obţinuse ca premiu, Jean-Paul insistă cu energie asupra faptului că era cu adevărat băiat, care putea să rămână treaz douăsprezece ore din douăzeci şi patru.

Cele două grupe aveau întâlnire pentru masa de prânz la un han pe care Louis îl cunoştea, dar Claire preferă să rămână cu copiii pe pajiştea din apropierea hanului. Coşul cu provizii al doamnei Tribout era mai mult decât suficient pentru a le potoli foamea. După ce terminară masa, Marie-Claire adormi pe o pătură în timp ce Jean-Paul, fericit că-şi

putea dezmorţi picioarele, începu să urmărească lăcustele şi fluturii.

După câtva timp, Claire îl văzu apropiindu-se pe Louis, care ţinea în mână un pahar cu vin.

- Poftim! i-l oferi el autoritar.

Fata luă paharul cu reţinere, sperând că bărbatul se va întoarce la han, dar el rămase în faţa ei, nemişcat.

-Jean-Paul, spuse el, ar trebui să mergi în grădină. E acolo o cuşcă cu nişte fazani superbi...

Băiatul nu se lăsă rugat şi dispăru printre tufişuri.

- Pari obosită, remarcă bărbatul. Când sunt în maşină, copiii nu sunt tocmai o mângâiere! Doamna Tribout îţi admiră răbdarea, dar eu aş vrea să te bucuri în linişte de peisaj. In această după-amiază vei veni cu mine, iar de copii se va ocupa Ann.

Claire ştia foarte bine că acest aranjament nu-i va conveni surorii ei.

- Iţi mulţumesc, dar copiii nu mă obosesc deloc. Ne înţelegem bine, toţi trei. Prefer să rămân cu ei.

Louis îşi muşcă buzele:

- Mă refuzi?

- Eşti foarte amabil, dar...

- Dar mă refuzi...

Bărbatul îşi întoarse spatele şi se întoarse printre ceilalţi.

„Iată-l din nou furios” se gândea Claire, uimită. „Dumnezeule, ce complicat era!” De ce trebuia ca certurile lor să dureze la nesfârşit?

Marie-Claire se trezi şi merseră amândouă să admire fazanii. Se jucară puţin de-a v-aţi ascunselea împreună cu Jean-Paul şi apoi Claire îi duse pe amândoi la toaleta hanului unde îi răcori cu puţină apă pe faţă şi-i pieptănă cu grijă. După aceasta erau gata pentru o nouă plecare.

Era deja aproape seară când ajunseră la Relay. Urmărind maşina lui Louis, domnul Tribout părăsi şoseaua şi înalţii plopi de pe marginea ei şi o luă pe un drum neasfaltat la capătul căruia o alee largă, umbrită de tei, ducea până la o casă imensă, o fermecătoare construcţie din secolul al XVIII-lea. Lucarne graţioase străpungeau acoperişul de ardezie şi câteva balcoane din fier şi o largă terasă dădeau clădirii un farmec şi o eleganţă deosebite.

Louis, Marise şi Anne veniră să-i ajute pe soţii Tribout şi pe cei doi copii să coboare din maşină.

- Dar credeam că era vorba de un castel! remarcă Ann dezamăgită, după ce privi îndelung faţada.

Claire privea în tăcere, deja cucerită de bolta imensă a ferestrelor, de bogăţia balcoanelor frumos lucrate şi de albeaţa strălucitoare a pietrei. Uriaşa uşă, decorată cu un mâner de bronz aurit, se deschise larg şi o femeie de vârstă înaintată apăru în prag. Femeia era îmbrăcată în negru, cu excepţia unui şorţ alb, perfect apretat, şi avea părul cărunt prins într-un coc la spate.

- Agathe! exclamă Louis cu bucurie, sărutând-o pe ambii obraji.

Apoi strânse mâna unui omuleţ slab si surâzător care înainta spre maşină pentru a lua bagajele. Privirea Agathei făcu cu vioiciune un tur al invitaţilor.

Femeia le zâmbi amabil soţilor Tribout şi apoi întârzie cu privirea asupra celor doi copii care se ascundeau în spatele lui Claire. Celor două femei nu le acordă decât o privire rapidă, urmată de un oftat, după care se întoarse în casă. Şchiopăta puţin, observă Claire.

Louis îşi introduse invitaţii într-un hol de piatră. Agathe aştepta, cu mâinile încrucişate cu calm peste şorţ.

- Agathe vă va conduce în camerele dumneavoastră, anunţă stăpânul casei.

Toţi o urmară pe menajeră pe o scară largă, mărginită de o balustradă de fier forjat. Claire o ducea în braţe pe Marie-Claire, pe jumătate adormită, şi-l ţinea de mână pe Jean-Paul, vizibil intimidat. Agathe făcu o pauză la primul etaj şi spuse:

- Camera copiilor e la etajul al doilea.

Claire încuviinţă printr-un semn al capului şi continuă să urce. Mâna lui Jean-Paul o strângea nervos pe a ei, în timp ce băiatul privea neliniştit acele locuri necunoscute pentru el.

Camera octogonal' a copiilor era luminată prin trei ferestre care dădeau spre grădină. Pe pereţi fusese pictat cam cu treizeci de ani în urmă, apreciase Claire, un întreg şir de animale colorate care atrase de la prima vedere atenţia lui Jean-Paul. Cele două paturi, acoperite cu pânză erau aşezate unul lângă

altul. In faţa şemineului, se aflau un fotoliu şi o lampă cu abajur de porţelan care fuseseră acoperite cu aceeaşi ţesătură.

Claire o lăsă pe fetiţă pe unul din paturi şi-şi continuă explorarea. In baia alăturată, despachetă obiectele necesare pentru noapte. Făcu o baie rapidă celor doi copii şi, nu mult după aceea, după o scurtă discuţie privind distribuţia paturilor, Jean-Paul şi Marie-Claire se cufundară în pijamale şi se culcară. Claire se aplecă şi-i înveli afectuos. După doar zece minute, se cufundaseră amândoi într-un somn profund.

Claire stinse lumina şi se instală în faţa şemineului. Camera era călduroasă, liniştită şi confortabilă. Tăcerea era accentuată de respiraţia regulată a micuţilor şi de tic-tacul unui ceas de perete care se afla, fără îndoială, pe palier.

Incepea să se destindă, aşezată confortabil în fotoliu şi ochii ei începură să detalieze imaginile care înveseleau pereţii. Prezenţa copiilor care dormeau lângă ea îi dădea o imensă linişte sufletească.

In şemineu, flacăra aprinsă de Agathe se stingea treptat. Vremea fusese splendidă în acea zi, dar camera, situată la est, era răcoroasă, şi Claire aprecie grija Agathei, care probabil se temuse de umiditatea din acea încăpere, care de mult nu mai fusese locuită.

Agathe, dădaca lui Louis pe când acesta era doar un copil! presupuse Claire. Incercă să-şi imagineze cum fusese Louis când era doar un băieţel. Fusese

visător? Neascultător? Capricios? Cuminte? Suferise oare pentru că fusese singur la părinţi? Fusese trist, câteodată? Claire ştia atât de puţine despre el... După o lună petrecută în compania lui, acest bărbat rămânea pentru ea un mister. Nu reuşea niciodată să citească pe acel chip sever, în acei ochi cenuşii care nu-i trădau niciodată gândurile şi sentimentele ascunse, decât în momentul când mânia arunca în ei două flăcări. Dar chiar şi atunci, de cele mai multe ori, motivul acelor izbucniri imprevizibile îi rămânea necunoscut.

Acele întrebări fără răspuns se topiră puţin câte puţin într-o reverie din ce în ce mai vagă, apoi, în sfârşit, într-un somn adânc.

Tresări când simţi o mână pe umărul său şi deschise larg ochii asupra acelui decor necunoscut în mijlocul căruia se afla. Lumina lămpii o făcu să clipească şi de-abia după ce-l recunoscu pe Louis îşi reveni puţin în fire. Făcu un efort pentru a reveni la realitate şi pentru a-şi relua controlul asupra gândurilor.

- E târziu, Claire. Acum trebuie să urci în camera ta. Agathe se culcă în camera alăturată şi aude tot ce se întâmplă la copii. Voi reveni eu însumi mai târziu pentru a mă asigura că focul e bine stins.

Claire se ridică, dar picioarele i se împleticiră. Louis îi trecu un braţ după mijloc, pentru a o susţine. O teamă neaşteptată îi strânse fetei gâtul, cu atât mai îngrozitoare cu cât Claire nu-i cunoştea cauza. Se eliberă din strânsoarea lui şi vru să-şi aranjeze părul,

dar braţele îi căzură slăbite pe lângă corp:

- Eu... nu ştiu încă unde o să dorm, spuse ea tulburată.

- Te conduc eu.

Coborâră împreună. Pe holul de la primul etaj, Louis deschise o uşă şi se dădu puţin înapoi pentru a o lăsa să intre. Dar ea se opri, simţindu-se deodată cuprinsă de o dorinţă pe care n-o putea numi, dar care era atât de intensă încât o făcea să tremure din cap până-n picioare. Era încă toropită de somn şi fără nici o rezistenţă.

Louis citi nehotărârea pe faţa ei şi un fel de strigăt confuz de ajutor.

- S-a întâmplat ceva, Claire? întrebă el, nelinişţit.

- Nu, nu, totul e bine. Noapte bună...

Intră în cameră. Găsi întrerupătorul, închise uşa, dar se opri din nou, de data aceasta cuprinsă de panică: pe patul ei stătea aşezată Marise Brissent, îmbrăcată într-un capot roşu de catifea şi ţinând în mână o scrumieră. Marise schiţă un zâmbet ironic.

- Ti-ai încheiat serviciul pentru această seară, domnişoară Stretton? Cu atât mai bine! Am două cuvinte să-ţi spun.

In vocea ei aspră era un dispreţ ostentativ. Claire se apropie de pat.

- Sunt obosită. Cred că nu e urgent şi poate aştepta până mâine.

- Nu. Vreau să fiu sigură din această seară că m-am făcut bine înţeleasă, spuse Marise stingându-şi ţigara. Aprinse imediat alta şi trase din ea de câteva

ori, privind cu atenţie părul răvăşit al fetei şi fusta şifonată.

- Sora ta trebuie să se întoarcă imediat în Anglia, spuse ea.

Claire izbucni într-un râs nervos, care o făcu pe Marise să se
încrunte.

- Nu glumesc, spuse ea din nou. Sora ta e o adevărată calamitate. Avansurile ei insolente sunt foarte jenante pentru Louis. Iar el nu pare s-o izgonească, pur şi simplu din respect pentru familia Tribout. Acest lucru îţi va reveni ţie.

- Nu conta pe asta! se opuse Claire pe un ton ferm.

- Ba da, o vei face. Dacă nu, voi vorbi chiar eu cu doamna Tribout. Ştie că trebuie să mă căsătoresc cu Louis, iar această căsătorie aranjează şi interesele ei, ca ale tuturor celor din familia noastră. Iţi atrag atenţia că suntem o familie foarte unită şi că doamna Tribout va interveni neîndoielnic în favoarea mea.

Claire era obosită şi mintea îi era tulbure.

- Şi ce-ţi spune că Ann va asculta sfaturile doamnei Tribout mai degrabă decât pe ale mele? Ann e independentă şi nu face niciodată ce-i ordonă altcineva!

Marise zâmbi cu indulgenţă.

- Nu pe sora ta o va ataca doamna Tribout, dacă i-o voi cere, ci pe tine. Ar putea, spre exemplu, să-ţi interzică să vezi copiii şi să refuze să-l primească pe tatăl tău...

-îmi vine greu să cred că doamna Tribout ar putea să cedeze unui asemenea şantaj, se indignă Claire.

- Se vede că n-o cunoşti! Doamna Tribout ar face orice pentru a-l introduce pe Louis de Cerisy în familia noastră şi noi îi vom acorda tot sprijinul nostru. Nu spun că ar face-o cu plăcere, dar, în sfârşit, cum spune proverbul, scopul îi va scuza mijloacele.

Claire se trezise cu totul şi, deşi era obosită, era gata să se bată ca o leoaică, acum că în joc intraseră cei doi copii.

-Ambiţia familiei tale explică oare şi sacrificiul lui Tony Kirk?

Marise se ridică brusc în picioare.

- De unde ştii?

- Mi-a spus-o chiar Tony. L-ai lăsat să creadă că te vei căsători cu el, apoi l-ai părăsit şi te-ai aruncat asupra lui Louis. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? Sau l-ai înşelat pe Tony încă din prima clipă?

Marise se plimba prin cameră cu paşi repezi, şi fuma neîncetat.

- Nu l-am minţit pe Tony! strigă ea. împrejurările s-au schimbat.

- Ce împrejurări?

Marise o privi cu un aer nesigur, apoi se hotărî.

-în ultima vreme, tatăl meu s-a implicat în câteva afaceri care nu i-au reuşit. Planul de a mă căsători cu Louis, care altădată nu era decât o eventualitate amuzantă, a devenit atunci o necesitate imperioasă,

atât pentru mine cât şi pentru părinţii mei.

- în definitiv, puţin îţi pasă de Tony, spuse Claire la întâmplare.

- Asta mă priveşte... Oricum, nu se mai pune problema de Tony, de acum încolo. Dar tu, ce aştepţi de fapt de la el? Louis mi-a spus cât de contrariat a fost să vadă o fată atât de tânără şi de naivă avântându-se într-o aventură sentimentală cu un om ca Tony. Tony te subjugă, nu-i aşa? Bărbaţii blazaţi exercită întotdeauna o atracţie irezistibilă asupra tinerelor inocente. Spune-mi, ce te atrage la el? Independenţa lui? Dezinvoltura?

Femeia se opri câteva secunde, cât îşi aprinse o ţigară, apoi continuă:

- Tony nu e un bărbat care se păstrează uşor: n-are nici o ambiţie şi e un cinic. Să aduci un astfel de bărbat în stare să se ataşeze, să se îndrăgostească nebuneşte e un adevărat pariu!

Ochii ei străluceau, senzuali şi provocatori; părea înfometată... Claire o privea cu atenţie şi acum înţelegea totul. Marise era îndrăgostită de Tony, îl iubea cu violenţă, cu o pasiune arzătoare. Era imposibil să te înşeli asupra dorinţei care o stăpânea.

Totuşi, femeia încerca să se liniştească. Se aşeză la loc pe pat şi ridică spre Claire privirea, de data aceasta mai conciliantă.

- Vei vorbi cu sora ta, nu-i aşa? Dacă nu reuşeşti s-o convingi, voi fi obligată să fac apel la doamna Tribout, chiar dacă nu ţin cu adevărat la asta...

- Nimic din ce aş putea spune n-ar putea s-o

influenţeze pe Ann.

- Ba da. Vei găsi un argument care s-o facă să cedeze! strigă Marise, pe care mânia punea din nou stăpânire.

- Şi dacă i-aş spune lui Louis ce ştiu despre tine şi Tony?

- Nu te jena! Louis nu va crede nici un cuvânt. Ştie că eşti îndrăgostită de Tony şi va pune mărturia pe seama resentimentelor tale.

Marise se ridică, îşi stinse ţigara şi se îndreptă spre uşă.

- Gândeşte-te bine la ce ţi-am spus. Vreau ca sora ta să părăsească această casă în cel mai scurt timp posibil!

în mod surprinzător, în acea noapte Claire avu un somn adânc. Până în acel moment, reuşise s-o cunoască suficient de bine pe doamna Tribout, pentru ca ameninţările Marisei să poată s-o sperie.

*
* *

A doua zi, când coborî la bucătărie pentru a lua micul dejun al copiilor, fu întâmpinată de Agathe, care, zâmbitoare, îi înmână tava, nu după o ultimă privire de inspecţie. Jean-Paul uitase de timiditatea de cu o zi înainte, şi acum murea de nerăbdare să exploreze acele locuri noi.

După ce luară micul dejun şi-şi făcură toaleta, se pregăteau toţi trei să plece la plimbare, dar domnul şi doamna Tribout îşi făcură apariţia în camera micuţilor.

- Claire ne duce la fântână şi după aceea o să

mergem la vii! îi anunţă Jean-Paul. Hai, mătuşă Claire, o să ne jucăm de-a exploratorii...

Doamna Tribout o privi pe Claire cu îngrijorare.

- Pari obosită, draga mea...

- Nu-mi place să-ţi văd aceste cearcăne sub ochi, întări domnul Tribout. Te supără ceva?

Fata se forţă să le zâmbească şi dădu cu multă convingere din cap în semn că nu, după care dădu semnalul de plecare, cu un „Să mergem!" plin de viaţă.

în jurul casei se întindea o grădină tipic franţuzească: alei rectilinii, brazde perfect aliniate şi peluze desenate cu precizie.
în depărtare se zărea un zid scund la mijlocul căruia se înălţa o fântână rotundă.

în faţa nimfei din marmură ale cărei picioare se scăldau într-un bazin în formă de melc marin, Jean-Paul si Marie- Claire rămaseră muţi de uimire. Femeia ţinea între cele două mâini o cupă din care ţâşnea un firişor de apă limpede si jucăuşă.

Dincolo de asta, se întindeau vâlcelele nu prea abrupte ale unui parc în stil englezesc, plantat cu stejari, ulmi şi fagi. Pajiştea era străbătută de un râuleţ şi micuţul pod de lemn care-l traversa smulse copiilor strigăte de încântare. în timp ce copiii se bălăceau străduindu-se să adune câteva pietricele de pe fundul râului, Claire contemplă îndelung frumoasa locuinţă în care Louis, fără îndoială, îşi petrecuse copilăria. Echilibrul şi eleganţa sobră a casei o umplură de admiraţie.

Pe drumul de întoarcere, se întâlniră cu Louis, care se aplecă galant în faţa lui Marie-Claire, întinse mâna şi o instală pe umerii săi.

Pe jumătate temătoare, dar râzând de bucurie, Marie-Claire îşi înfipse din plin mâinile în părul negru şi des al unchiului ei pentru a-l asigura că nu va cădea.

Ochii cenuşii ai lui Louis se întoarseră spre Claire şi o priviră cu atenţie.

- V-au plăcut grădinile?

- Am văzut o doamnă frumoasă la fântână, răspunse JeanPaul, plin de viaţă. Si după masă, Claire a promis că ne duce să vedem viile.

- Ce idee bună! Sunt absolut de acord. Vă voi duce eu pe toţi trei.

- O să ne arăţi cramele?

- Oh, nu ştiu. Mă întreb dacă e prudent. Vei vrea să guşti din toate vinurile mele cele mai bune...

- Mereu râzi de mine, se îmbufnă băiatul.

Agathe pregătise deja masa copiilor pe care le-o aşezase în camera lor. Pe lângă asta, un imens buchet de garoafe împodobea şemineul.

- Nu vreau salată! începu să plângă Marie-Claire, după ce Claire o instală la masă pe scaunul ei.

- Micuţa e obosită, observă Agathe.

Guvernanta luă fetiţa cu grijă pe genunchii ei şi, linguriţă cu linguriţă, o făcu să mănânce piureul şi o bucată de friptură. JeanPaul avea o poftă de mâncare mai mare decât a surorii sale şi nu se lăsă rugat pentru a mânca tot din farfurie. După piure, friptură

şi salată, băiatul onoră crema de caramel a Agahtei. Apoi îşi goli paharul, se şterse la gură şi, cu permisiunea ei, se ridică de la masă pentru a se reîntoarce în grădină.

Dar Agathe se opuse categoric. Femeia trase obloanele, strânse masa şi-i aşeză degrabă pe cei doi în pat, sfatuind-o pe Claire să coboare: în curând, avea să se servească masa.

Claire ezită.

- Si dacă micuţii se vor trezi în timpul mesei?

- Nu vă faceţi griji, domnişoară. Leonide va fi cea care va servi. Eu îmi voi face siesta aici, alături de copii.

Claire se opri în camera ei pentru câteva minute, îşi aranjă părul, apoi coborî în sufragerie, unde mesenii deja se instalaseră. Confuză, se strecură la locul ei, murmurând:

- Iertaţi-mă că am întârziat.

- N-ai de ce să te scuzi, draga mea, spuse amabilă doamna Tribout. Este foarte frumos din partea ta că te ocupi astfel de copii.

- Şi noi îţi suntem foarte recunoscători, adăugă soţul ei.

Cu un gest brusc, Marise rupse o bucată de pâine.

- Mă întreb dacă a fost potrivit să-i luăm cu noi, spuse ea către Louis. Călătoria i-a obosit.

Doamna Tribout se încruntă.

- Nu, deloc! De altfel, draga mea, suntem aici pentru plăcerea şi destinderea lui Claire. Şi ar fi fost o cruzime din partea noastră s-o privăm de nepoţii ei în

timpul ultimelor zile pe care le petrece la noi. N-am dreptate, Claire?

Claire care simţea aţintită privirea iritată a Marisei asupra ei, răspunse cu o voce nesigură:

- Ba da, cu siguranţă. Mi-ar fi părut foarte rău să-i lăsăm la Charmettes.

- Ce-ar fi să trecem acum la lucruri serioase? propuse Louis şi sună din clopoţelul care era în faţa lui. Tuturor le e foame, sper.

Tânăra Leonide, care o ajuta pe Agathe, îşi făcu apariţia aducând o supieră aburindă. Părea încă lipsită de experienţă, dar se vedea că-şi dădea silinţa să îndeplinească sarcina cât mai bine posibil.

Când apropie polonicul plin de Marise, pentru a o servi, aceasta făcu o mişcare bruscă, lovi braţul fetei şi o parte din ciorba fierbinte se împrăştie pe cămaşa frumoasei invitate.

- Ce neîndemânatică! strigă Marise, furioasă.

Sărmana Leonide păli de teamă.

Louis interveni imediat şi tamponă cu grijă bluza în locul în care era pătată.

- Continuaţi să serviţi, Leonide, o îndemnă el pe tânăra servitoare, dar fiţi atentă, vă rog.

Leonide termină turul mesei şi se retrase. Marise nu mai scoase nici un cuvânt pe parcursul întregii mese.

Meniul era acelaşi ca al copiilor şi vinurile erau excelente, dar incidentul provocat de Marise făcuse ca atmosfera să fie stânjenitoare.

Luară cafeaua în salon, o cameră foarte elegantă,

împodobită cu lambriuri vopsite în verde-migdală şi în crem. Patru portrete ovale decorau cei patru pereţi. Scaunele în stil Ludovic al XV-lea erau acoperite cu o tapiţerie minuţioasă, ilustrând fabulele lui La Fontaine.

Cu un avânt caraghios, Ann şi Marise se precipitară amândouă deodată spre canapeaua care se afla în mijlocul camerei, înconjurată de câteva fotolii, dar Louis le opri, calm, şi o instală acolo pe doamna Tribout. După ce-şi bău cafeaua, domnul Tribout se retrase discret, scuzându-se că avea nevoie de o mică siestă. Cu ceştile în mână, Ann şi Marise se aşezară la cele două capete ale unui divan, păstrând între ele un loc pentru Louis.

Timp de un sfert de oră, Claire se strădui să participe la conversaţie, apoi se ridică la rândul ei.

- Merg să văd dacă s-au trezit copiii.

îi era greu să asiste, fără să poată face nimic, la înfruntarea celor două femei pentru Louis.

Agathe broda liniştită la fereastră, aşezată într-un fotoliu. Claire se apropie în vârful picioarelor şi-i făcu un semn menajerei că putea să plece şi că rămânea ea să vegheze asupra copiiilor, care dormeau ca doi îngeraşi.

După plecarea Agathei, Claire se apropie de paturi pentru a-i cerceta pe copii. La gândul că nu peste mult timp avea să se despartă de ei, inima fetei se strânse de durere. Cu ochii închişi, cu chipul senin, Jean-Paul semăna izbitor cu tatăl său! „Ce

repede ne ataşăm, se gândea Claire, ce repede ne dăruim dragostea când e vorba despre copii!”

Un geamăt al lui Marie-Claire o făcu să tresară. Claire se aplecă asupra ei: sub genele lungi şi dese ale fetiţei apăruse o lacrimă. Claire o mângâie uşor pe obraz. Fetiţa nu se mişcă şi rămase cu ochii închişi, dar gura ei se întredeschise şi Marie- Claire pronunţă încet dar desluşit: „Mama!” La auzul acestui cuvânt, ochii lui Claire se umplură de lacrimi.

- Da, scumpa mea, acum dormi, comoara mea, dormi, şopti ea şi-i mângâie fetiţei părul care se răspândise pe pernă.

Claire se ridică, dar când se întoarse, încremeni. Silueta înaltă a lui Louis se profila în pragul uşii; sprâncenele negre ale bărbatului erau unite printr-o linie continuă. Claire şi Louis se priviră un moment, el, ţinându-se foarte drept, cu o privire fixă, de nedescifrat. Ea, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, tulburată încă de suferinţa ascunsă a copilului. Apoi el se întoarse şi dispăru fără a spune nici un cuvânt.

Capitolul 10

Jean-Paul fu puţin dezamăgit de vii, dar interesul băiatului se trezi din nou când ajunseră în apropierea pivniţelor.

- Atenţie, intrăm în peşteră! glumi Louis. Cine mă iubeşte, mă urmăreşte!

Bărbatul luă o lanternă şi-l luă de mână pe Jean-Paul. Claire tocmai li se alăturase. Pe Marie-Claire o lăsase în grija lui Agathe, care-şi propusese să pregătească împreună cu fetiţa prăjitura de casă. Părăsind casa, Claire n-o văzuse nici pe Ann, nici pe Marise şi se temea de reacţia celor două femei când vor afla că Louis o invitase doar pe ea să viziteze pivniţele cu vinuri.

în timpul plimbării se purtase curtenitor, dar distant, fiind supărat pe ea, ca de obicei. De data asta, poate pentru că o văzuse plângând în faţa suferinţei lui Marie-Claire. încă de la primele lor neînţelegeri de la Saint-Hilaire, Louis îşi declarase groaza faţă de manifestările emoţionale şi faţă de efectul dăunător pe care acestea le-ar putea avea asupra copiilor. De atunci, ea se străduise să-şi păstreze calmul şi seninătatea în faţa lui Jean-Paul si a lui Marie-Claire. Dar cum ar fi putut să rămână indiferentă în faţa durerii nemărturisite a unei micuţe orfane?

Cei trei coborâră câteva trepte si intrară într-o pivniţă înaltă de-a lungul căreia se înşirau două rânduri de butoaie. După ce plimbă puţin prin faţa

lor, bărbatul o stinse.

- E mai bine să ne obişnuim cu întunericul, spuse el. Peste câteva minute, Jean-Paul, vei vedea mai bine ca o pisică...

- Voi vedea ca un leu! ripostă Jean-Paul şi scoase un zgomot care se voia înspăimântător.

- Ajutor! Ajutor! strigă Louis, cu ochii măriţi.

Claire zâmbi. Era bine să-i vadă amuzându-se împreună. Se înţelegeau de minune şi Louis îi apărea deodată într-o lumină nouă: era mai tânăr, mai vesel, mai puţin inaccesibil.

- Am văzut nişte păianjeni, strigă Jean-Paul şi se afundă în pivniţă.

Louis veni spre Claire şi inima ei începu să bată mai tare, ca de fiecare dată când îi simţea apropierea. In mod instinctiv, se dădu înapoi şi se lovi de un perete. Louis îşi întinse braţele şi le sprijini de perete. Nu se atingeau, dar Claire nu mai putea să facă nici un pas, nici înainte, nici înapoi.

- Semeni cu o fetiţă speriată şi neajutorată, spuse el cu o voce înceată şi blândă. Dacă nu ţi-ar fi atât de teamă, cred că te-aş...

Bărbatul râse scurt.

- Nu, nu acum, se opri el.

Ii dădu drumul şi-l chemă pe Jean-Paul. Respiraţia lui Claire se precipitase. Ce voise să facă?

Pentru o secundă, sperase că o va săruta şi tot corpul ei se încordase sub această aşteptare. Claire se strădui să-şi recapete calmul. Dragostea ei pentru Louis o făcea să-şi piardă capul. Nu se mai gândea

decât la el. Îi ocupase mintea şi inima şi nu lăsase în ele decât ceea ce fusese cu adevărat important pentru ea până atunci. Nu-i mai rămăsese de făcut decât să fugă, să se smulgă din acel loc şi să plece...

Îl zări în întuneric, stând pe vine în faţa lui Jean-Paul şi arătându-i băiatului o sticlă de vin vechi. Avea capul înclinat spre copil şi-l asculta cu atenţie. Claire simţi că o săgeată îi străpungea inima gândindu-se că plecând, poate nu-l va mai vedea niciodată.

Ieşind din pivniţă, regăsiră lumina limpede a ţinuturilor Loarei. Jean-Paul, orbit de strălucirea soarelui, spunea că nu mai vedea şi alerga bezmetic în toate direcţiile. Acela fu momentul în care Louis scoase o exclamaţie surdă: în dreptul viei apăruse o siluetă de bărbat, care acum înainta spre ei cu un pas hotărât.

- Tony, ce faci aici? exclamă Claire, aruncând o privire neliniştită spre Louis.

- Tocmai am vizitat Relay care era inclus pe lista mea!

Louis făcu un pas spre el.

- Nu te aşteptam, Kirk. Am crezut că ţi-am spus să vii aici când eu nu voi fi.

- Si nu vă înşelaţi, domnule. Dar am vorbit cu menajera dumneavoastră acum câteva zile, şi mi-a spus că veţi veni de-abia în weekend.

Buzele lui Louis se albiră de mânie.

- Poţi să pleci chiar acum. Ţin foarte mult la intimitatea mea, când sunt în vacanţă.

Pe buzele lui Tony apăru un zâmbet ironic.

- Acum că sunt aici, n-aş putea să vă fac o vizită? M-am întâlnit la locuinţa dumneavoastră cu Marise şi am primit de la ea o invitaţie la cină.

- Mă îndoiesc! Marise ştie că nu primesc străini la Relay.

Tony ridică din umeri, continuând să zâmbească.

- Poate că i s-a făcut milă de mine... Sunt pe drumuri de azi- dimineaţă şi n-am pus nimic în gură toată ziua...

- Dacă Marise te-a invitat, rămâi atunci să cinezi, dar te sfătuiesc ca după masă să dispari cât mai repede. E un hotel bun în sat.

- Mi-am rezervat deja camera la venire. Vă mulţumesc nespus pentru ospitalitate, domnule de Cerisy!

Louis păli din nou, dar nu spuse nimic. îl luă de mână pe Jean-Paul şi, fără să arunce spre Claire măcar o privire, se îndepărtă.

- Nemaipomenit băiat! spuse Tony cu ironie. Şi ce primire călduroasă!

- Tony, n-ar fi trebuit să vii, îi reproşă Claire, derutată. Cum ai putut să intri în casa lui Louis în absenţa lui, şi ştiind că Marise se află acolo?

- Habar n-aveam că sunteţi toţi acolo. Am avut un şoc când am văzut-o pe Marise. Şi de altfel, şi ea! Crede că am venit să-i spun lui Cerisy adevărul despre relaţia noastră... Dar, bineînţeles că n-aş avea niciodată acest curaj, oftă el. Ar trebui să fiu crud şi pervers, întocmai ca scumpa mea Marise, pentru a face aşa ceva...

Pe faţa lui Tony, Claire zări umbra unei dureri care semăna mult cu a sa. Fata îşi puse mâna pe braţul lui şi-i spuse, cu o voce convingătoare:

- Tony, sunt sigură că te iubeşte. Ieri aproape că mi-a mărturisit-o.

- Atunci, de ce mă respinge?

Claire îi povesti ce-i dezvăluise Marise despre problemele financiare ale tatălui său.

- Deci, e adevărat? Bătrânul Brissent e în pragul falimentului! Auzisem vorbindu-se, dar n-am crezut... Dar asta nu schimbă nimic. Marise se va căsători oricum cu Louis.

Claire nu putu decât să aprobe în tăcere. Se întoarseră împreună la casa lui Louis. De pe terasa de unde stătea, Marise îi privea venind. Trecându-şi braţul după mijlocul lui Claire, Tony o salută pe Marise cu un zâmbet cinic.

- Mă înclin în faţa viitoarei castelane de Relay. Trebuie să recunosc că o locuinţă ca aceasta merită din plin, să ne unim viaţa cu cea a unui tiran... însă gusturile mele şi ale lui Claire înclină pentru o aşezare mai o modestă, nu-i aşa, Claire?

Dar Claire nu era deloc dispusă să-i facă jocul lui Tony, şi s-o provoace pe Marise. Se eliberă de braţul lui şi intră în casă, lăsându-i pe amândoi să se înfrunte după bunul plac.

în cameră, avu surpriza s-o găsească pe Ann, care încremenise în faţa propriei imagini din oglindă. Claire oftă. N-avea nici un chef să se lase antrenată într-o discuţie interminabilă pe tema „Louis şi Marise”, singura care o preocupa pe Ann de când

sosiseră la Relay.

Ann o privi în oglindă apropiindu-se. Fără să lase jos pensula cu care se farda, fata o anunţă:

- Plec.

- Ce spui?

- Plec, repetă Ann, ridicând puţin vocea. Tocmai am primit o telegramă de la şeful meu, care trebuie să plece în Brazilia peste câteva zile, într-o călătorie de două luni. Vrea să mă întorc imediat la Londra şi să ne întâlnim la New York, pentru a-i da toate dosarele de care are nevoie.

- I-ai spus lui Louis?

- Tocmai am făcut-o. S-a oferit să se ocupe de biletul meu de avion pentru Londra.

- E amabil din partea lui...

- Amabil? Aproape că m-a muşcat când l-am întrebat dacă aveam dreptate să plec. Se pare că viaţa mea privată nu-l prea interesează... Are o dispoziţie de urs, omul ăsta!

Claire se întreba dacă nu cumva apariţia lui Tony şi invitaţia nepotrivită a Marisei îl făceam pe Louis să fie în acea stare?

Ann terminase să se machieze.

- N-am fost niciodată în Brazilia, spuse ea. Va fi o experienţă. Şi apoi, o ţară plină de miliardari nu e niciodată ceva neplăcut!

- Când pleci?

- Chiar acum. Louis a comandat o maşină şi voi lua zborul de noapte. Cred că e nerăbdător să se debaraseze de mine!

- Oh, sunt sigură că...

- Lasă, Claire, o întrerupse sora sa. Oricum, e mai bine să plec. Noi două ne vedem când mă întorc din Brazilia... Claire, dacă doamna Dillon reuşeşte să-l prindă în capcană pe tata, poţi să vii să stai la mine, dacă vrei; o să te ajut să-ţi găseşti şi un loc de muncă...

O emoţie puternică puse stăpânire pe Claire.

- Mulţumesc, Ann, eşti drăguţă, se bâlbâi fata.

Ann îşi privi sora în ochi.

- Nu, Claire, nu sunt „drăguţă”... Am remuşcări că te-am lăsat să te ocupi singură de tata. A fost foarte egoist din partea mea. înţeleg că îmi porţi pică...

- Nu-ţi port pică, Ann, protestă Claire. Chiar m-a amuzat să joc rolul de stăpână a casei, cel puţin la început. Dar tu, Ann, ai fi fost îngrozitor de nefericită!

- Dumnezeule, cât de naivă eşti, Claire! Când o să înţelegi că în viaţă trebuie să te zbaţi pentru a obţine ceea ce vrei?

Apoi continuă, între milă şi iritare:

- îmi închipui că o vei lăsa pe această tigroaică de Marise să se căsătorească cu Louis, iar apoi vei plânge în tăcere până vei rămâne fără lacrimi... Apără-te, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă îl vrei pe Louis, luptă-te pentru el! E singurul mijloc de a ţi-l face al tău.

Claire dădu din cap.

- Nu-mi stă în fire şi tu ştii asta foarte bine.

- Exact, ai dreptate şi e tare păcat. Din fericire, eu sunt luptătoare mai bună decât tine. Stiu ce vreau şi voi obţine.

Ann zâmbi, o bătu pe sora ei pe obraz şi ieşi.

Claire urcă să vadă ce făceau copiii. Marie-Claire dormea deja, dar Jean-Paul refuza să se culce până nu-şi primea povestea din fiecare seară. Claire se supuse cu plăcere cererii băiatului. Purtarea lui faţă de ea devenea din ce în ce mai încrezătoare şi mai tandră. Fata reuşise să-i câştige inima... Povestea celor trei purceluşi îl încântă pe copil şi acesta consimţi în sfârşit să se culce. După ce îi sărută pe fiecare, Claire îi lăsă în grija Agathei şi coborî să se pregătească. De data asta, nu mai putea să întârzie iar la cină!

Masa începu destul de bine. Soţii Tribout erau prea politicoşi pentru a-l exclude pe Tony din conversaţie şi tăcerea lui Louis trecu la început neobservată. Marise purta o rochie decoltată şi un colier de perle. Ţinuta ei o desemna ca pe regina de necontestat a acelor locuri datorită acestui fapt şi Claire se simţea mai mizerabil ca niciodată.

Tony făcuse efortul să poarte o cravată. O sorbea pe Marise din ochi şi nu acorda nici cea mai mică atenţie mâncării pe care Leonide i-o servea.

Claire n-avea nici ea poftă de mâncare, dar se străduia să guste ceva pentru a nu provoca din nou supărarea lui Louis. Aşa cum spusese şi Ann, bărbatul era într-o dispoziţie extrem de proastă şi nici măcar nu-şi dădea silinţa să şi-o ascundă.

- Claire, care e cea mai bună perioadă a anului pentru a vizita Cornwall? întrebă doamna Tribout.

- Sfârşitul primăverii, cred, răspunse Claire roşind,

căci toate privirile se întorseseră spre ea.

- Da, cred că ai dreptate: nu prea mulţi turişti, vreme frumoasă... Atunci, ne propunem să venim la Trevillon primăvara viitoare. Cu copiii, bineînţeles...

- Mulţumesc, doamnă, mulţumesc, se bâlbâi Claire.

Fata ezită câteva momente, apoi adăugă:

- Poate că până atunci tatăl meu se va recăsători.

- Să se recăsătorească? strigă deodată Louis. Ce vrea să însemne asta?

Claire îi înfruntă privirea metalică şi spuse:

- Nici eu nu ştiu prea multe! Dar Ann crede că e posibil ca tata să se căsătorească cu vecina noastră, doamna Dillon.

- Doamna Dillon? Mama prietenului tău, Peter?

Degetele lui Louis ciocăneau nervos în masă.

- Şi asta era vestea care te tulbura atât de mult?

- Fata făcu un semn afirmativ din cap.

- Ciudat, foarte ciudat, spuse el încet.

Dorind să atragă atenţia asupra ei, Marise interveni:

- Ce e atât de ciudat? Doamna Dillon nu e atât de bătrână încât să nu se recăsătorească.

- Nu mă referam la asta, spuse Louis în grabă. Şi pentru a schimba subiectul şi atmosfera, începu să-l întrebe pe Tony cum se desfăşurau vizitele sale. Tony îi făcu o descriere detaliată a demersurilor şi a succeselor pe care le avusese până atunci.

După cină, luară, ca şi cu o zi înainte, cafeaua în salon.

Soţii Tribout nu stătură mult timp şi se retraseră; nu le plăcea să rămână până noaptea târziu.

Louis nu-şi găsea locul. Luă un disc la întâmplare, şi-l aşeză pe pick-up. Erau un slow, muzica unui clarinet.

- Dansezi? întrebă Tony, înclinându-se în faţa Marisei.

Femeia aruncă o privire întrebătoare spre Louis, dar el stătea
cu spatele la ea, părând absorbit de citirea unui disc. Marise îl atinse uşor.

- Louis, ce părere ai?

- Să dansezi? Sigur, draga mea. Dar aici nu ai prea mult loc.

- Noaptea e frumoasă, spuse Tony. Am putea să deschidem uşa de la balcon să dansăm în aer liber!

Fără să răspundă, Louis deschise uşa care dădea spre terasă şi salonul se umplu de un parfum delicat de tei. Tony întinse mâna spre Marise care, din nou, căută privirea lui Louis.

Degeaba! Louis se aşezase în faţa pick-up-ului şi-i regla sonoritatea.

Tony se înclină şi mai mult în faţa Marisei, care venea spre el, condusă parcă de o atracţie irezistibilă. începură să danseze încet, făcând un tur al salonului. Apoi trecură pragul şi siluetele lor înlănţuite dispărură în întuneric.

Claire îşi frământa mâinile, nervoasă şi îngrozitor de stânjenită. Louis se ridicase, dar stătea în continuare cu spatele la ea, prefăcându-se că se

ocupa în continuare de aparat. îşi dăduse cumva seama că Marise şi Tony dispăruseră în noapte? De ce stătea nemişcat şi încordat de parcă ar fi vrut să-şi domine o durere de care se ruşina?

Fata se gândea să se ridice şi să dispară fără zgomot când o mişcare a perdelelor de mătase, umflate uşor de adierea vântului îi atrase privirile. Deodată, palid de emoţie, Louis fu lângă ea.

- De ce m-a minţit sora ta în legătură cu Peter Dillon? întrebă el, sacadat.

- Nu ştiu, spuse Claire, schiţând un gest de neputinţă.

Bărbatul o luă de încheieturile mâinilor şi o forţă să se ridice.
Bolnavă de teamă, Claire ridică ochii spre chipul lui, desfigurat de mânie.

- Sora ta e rece şi egoistă, dar tu, *tu,* Claire, de ce le permiţi tuturor să te exploateze? Eşti incapabilă să te aperi? Eşti mult prea sensibilă şi vulnerabilă! Plângi din cauza lui Marie-Claire şi a doamnei Tribout, te înduioşezi în faţa sorţii lui Kirk şi a lui Antoine Frantbois, eşti alături de toate persoanele care sunt departe de a te merita şi... şi purtarea ta mă scoate din minţi!

Claire tremura din tot corpul şi s-ar fi prăbuşit dacă el n-ar fi ţinut-o atât de strâns.

- îmi pare rău, îngână ea, îmi pare rău...

- Ah, îţi pare rău! Timp de câteva săptămâni m-ai făcut să trăiesc o adevărată tortură şi acum mă priveşti cu ochii plini de lacrimi şi-mi spui că-ţi pare

rău!

Louis o scutură cu putere.

- Eşti gata să-ţi oferi dragostea şi iertarea tuturor, continuă el. Tuturor, cu excepţia mea. De ce, Claire?

Claire îl privea în ochi uimită şi încerca să-şi dea seama ce sentimente îi puteau întuneca atât de mult privirile.

- Nu înţeleg... ce vrei să spui? întrebă ea, cu o voce slabă.

- Iată ce vreau să spun...

Gura lui Louis puse stăpânire pe a ei, în timp ce mâinile lui se plimbau frenetic pe spatele, pe umerii, pe braţele ei goale, cu o pornire sălbatică. Claire nu mai încercă să se opună acelei furtuni de dorinţă, de plăcere, de fericire care o invada... Se opusese prea mult până atunci!

- Te iubesc, Claire, şoptea el, te iubesc ca un nebun...

Fata îşi ascunse la pieptul lui faţa împurpurată şi el începu să-i acopere umerii şi gâtul cu săruturi fierbinţi.

Apoi, Louis se linişti şi o cuprinse în braţe mai blând, mai protector. Cu obrazul lipit de părul ei, bărbatul începu să vorbească:

- Claire, draga mea, aştept momentul ăsta din prima zi, chiar dinainte de sosirea ta la Saint-Hilaire. Tot ce-mi povestise Paul despre tine mă făcea să presimt dragostea care se va naşte între noi. Când am văzut fotografia, m-am îndrăgostit nebuneşte de fata de pe stânci şi l-am invidiat pe băiatul care era

alături de ea. Şi când te-am văzut la hotel, atât de timidă şi de tulburată, hotărâtă să te lupţi, dar atât de emoţionată, am ştiut că vei fi a mea, că ai fost a mea dintotdeauna... Nu pot să-ţi spun cât de mult am suferit. îi suspectam pe toţi bărbaţii care aveau îndrăzneala să se apropie de tine. Erai de o bunătate desăvârşită cu ceilalţi, dar incredibil de rece faţă de mine! M-am temut atât de mult să nu te pierd, înainte chiar de a te fi cunoscut...

Ea vru să protesteze, dar el o strânse mai puternic în braţe pentru a o împiedica să vorbească.

- Eram devorat de nelinişte. Aş fi vrut să-i fac să dispară pe toţi cei care se apropiau de tine sau îţi vorbeau sau care pur şi simplu te priveau. Erai atât de fragilă, de preţioasă. în inimă, tu ai fost dintotdeauna „fata mea cu unicorn", fata visurilor mele... Eram îngrozit la gândul că cineva ar putea să mi te ia...

Claire îi puse mâinile pe umeri şi, ridicând capul spre el, îi mărturisi la rândul ei:

- Şi eu m-am îndrăgostit de tine din prima clipă. Dar eram atât de... cum să spun?... atât de neînlargul meu la Saint-Hilaire, atât de conştientă de cine eram de fapt, atât de puţin prudentă...

Louis o sărută pe vârful nasului.

- Tu eşti Claire, şi eşti răpitoare, şi m-ai fermecat! Vreau să ai încredere în tine şi în forţele tale.

Bărbatul o privi şi ochii îi străluceau. Chipul lui frumos era luminat de dragostea pe care faţa fetei o radia.

- Dacă ai fi putut să-mi citeşti gândurile, ai fi ştiut cât de mult o invidiam pe micuţa Marie-Claire... Eram gelos pe săruturile pe care i le dădeai, pe lacrimile pe care le vărsai pentru ea. Eu nu primeam decât sfidare şi respingere!

- Louis, exagerezi! protestă ea, râzând.

- Nu, ştiu ce spun! Acum că problemele tale de familie s-au rezolvat, vei veni să locuieşti cu mine, alături de nepoţii noştri, cărora le vom face cadou o mulţime de mici verişori şi verişoare.

Fata fu pătrunsă de un fior şi se nelinişti.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- Louis, spuse ea cu o voce gâtuită, nu eşti logodit cu Marise?

Bărbatul o privi uimit.

- Logodit cu Marise? Cum ţi-a trecut prin cap o idee atât de absurdă? Marise e îndrăgostită de Tony, de luni întregi şi ştiind prea bine că Tony Kirk e un bun-de-nimic. I-am atras atenţia de multe ori, dar mereu fără succes. Mă tem că-l iubeşte cu adevărat. E un bun-de-nimic, dar e într-adevăr seducător. De-asta mă temeam pentru tine... Si pentru mine!

Aşadar, Louis ştia exact ce se întâmpla între Marise şi Tony! Ambiţia Marisei de a se căsători cu Louis n-avusese niciodată nici cea mai mică şansă se

se realizeze, iar Marise îl sacrificase pe Tony în mod inutil. Claire nu stătu pe gânduri: era mai bine ca Louis să nu afle confidenţele pe care i le făcuse Marise. Astfel, amorul propriu al falsei sale rivale va fi salvat. Claire ştia cât de important era acesta pentru fericirea viitoare care o aştepta pe Marise.

Louis aruncă o privire spre uşa care dădea spre balcon.

- A trecut ceva timp de când au dispărut. Cred că ar fi discret să ne retragem... Avem atât de multe să ne spunem, draga mea Claire, lucruri teribil de intime.

îi sărută cu tandreţe mâinile şi adăugă:

- Datorită ţie, mă simt mai tolerant şi mai generos faţă de Tony. în definitiv, poate că Marise va reuşi să-l schimbe...

Claire se lăsă dusă până în camera ei. Nevenindu-i încă să creadă, repeta mecanic în minte, fără să poată să se oprească: „Louis mă iubeşte, Louis mă iubeşte”... ca şi când ar fi vrut să se convingă de realitatea unui miracol care-i era doar ei destinat. Dar pe care aveau să-l trăiască împreună...

Sfârşit

FATA CU UNICORN

Solicitanţii la
„CARTEA PRIN PO{T~“ se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54,
sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-
129. Pentru relaţii editoriale se pot
adresa editurii: str. Panait Istrati 62,
sector 1 tel/fax 021-224.16.98. tel.: 021-
665.45.65
*
* *